مننه

دګرانو ملګرو لکه

د محمد ابراهیم ارمان، امیر محمد لیکوال
د سر سید سکول پرنسیپل عزیزالله کاکړ

عینایت الله اولسمل جمال ناصر جمال نقیب افغان

زین الله رودوال نصیب خان سنګریار واجد تړی

زراق پښتون صابر روښان ،عطاولرحمان عطایي
محمد ابراهیم کامریډ ،عبدالقدوس خودېزی،محمد عظیم
کاکړ،

عبدالقادر مجرم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بِسم الله الرّحمان الرّحيم

دکتاب نوم حرمونی زړونه

کاږي

ليکوال عبدالقادرمجرم

دچاپ کال جنوري (۲۰۱۲)

دچاپ شمير (۱۰۰۰)

شميره ۰۳۰۲۳۸۰۹۵۳۸

ايميل qmujrim@yahoo.com

facebook qadir mujrim mujrm

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپرونکی هیواد ادبی یون
کلاسیف الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کور له ټوله کلي راپرې،د شمال لور ته د ژورماندۀ (خوړ، رود)
پر غاړه په یوه داسې خونه کښې چې په ختیځ او لوېدیځ جوړه وه ـ د نۀ
ګلېدو په وجه یې د وختونو بارانو دېوالونه چرې چرې کړي وو.
د جنوب لور ته د خوني تر مخ وړوکی سپین ډګری وو. د ډګري په هغه
خوا خاص د ماندۀ پر غاړه د سپیني خاوري غټ غټ پوټیان چې خړې
او شنې غوندي سمسیارې بېشمېره پکښي ګرځېدې را ګرځېدې.
ما به غرمه او ماپښین په دروازه کښې په ناسته ورته تېره کړه ـ
نژدې ځکه نۀ ورتلم مورکۍ راته ویلي وو "سمسیارې ته چې نژدې
ورشې په لکۍ دي وهي. داسې تېره لکۍ یې ده لکه توره بل دوې
ژبې لري چې وړوکی ماشوم پیدا کړي. پوزه یې په ژبو ور بنده کړي.
پر خولۀ ور پرېوځي.تر هغه یې نۀ پرېږدي چې وژلی یې نه وي ـ"
یوه ورځ غټ ماځیګر زموږ د کور او کلي تر میان پر هغه سپین
ډګري خوسی کېدو ـ
زما د اووم کال دوه درې غابښه وتلي وو. یو غابښ ښورېدو ـ په
خوسي کښې د میرزا خان لاس زما له خولې ډېر په زور ونښت ـ
ښورېدلی غابښ ووتو.څۀ وینې یې هم وکړې ـ ما په زوره زوره ژړل
کورته را روان شوم.میرزا خان د خپل کور په لور منډه کړه. کورته
چې راغلم مورکۍ پوښتنه را څخه وکړه
مورکۍ: "ولې ژاړې زویه؟"
زۀ: "مورکۍ ! هغه مېرزا خان حرموني زما غابښ راویستو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـورکۍ: "زويـه! سـتا غـابښ خـو لـه ډېـره وختـه ښوربېدو ـ کـه د میرزا خان لاس نهٔ وای ځيني ښتی هم وتو. میرزا خان خوار خو هم تـهٔ قصداً نهٔ خوږولې"۔

زهٔ: "یا یا حرموني قصداً په خولهٔ کښې ووهلم. زهٔ هم دی حرمونی په خدای که پرېږدم. خولهٔ به يې ور وينوم."

ما هغه وخت دا حرمونی ښکنځا ګڼله. لېکين د حرموني په معنا نهٔ پوهېدم چي څهٔ ته وايي.

زهٔ د داسي مور او پلار زوی وم چي هغو بل اولاد نهٔ درلود. روزګار يې ډ متوب وو. مور مي دريا ، پلار مي ډول وهلو. هم يې بدلي (غاړي، غزلي، سندري) ور سره ويلې.

زهٔ چي کله ماشوم وم هري ښادۍ ته ورسره تلم. يوه ورځ د بخت نامې ترور تر خولهٔ څهٔ داسي توري را ووتو

بخت نامه: "خوري! هغه ښاهسته هلک خو وينې؟"

نابلده ښځه: "هو خود يې وينم."

بخت نامه: "دا هغه د زرداد او زرګُلي حرمونی دی."

نابلده ښځه: "د مور دې ځان په خولهٔ شي، دا ښاهستوکی هلک به يې څنګه پر بر! غورځاوو."

زهٔ حېران شوم. ما داسي ګڼلې وه چي دا ماشومان خلګ يو بل ځای پيدا کوي، راوړي يې، لويه وي يې. خدای شته د کلي ټولو ښځو زهٔ ډېر نازولم. په هم دې ورځ چي موږ له هغې ښادۍ کورته راتلو. په عمر پخې بخت نامې مورکۍ ته د خپل زوی څو زړې جوړې ورکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخت نامه: "زرگلي ! دا واخله خپل زوی ته به یې ور وا غوندې. زما پر زوی لنډې (تنگي یا وړې)دي ." بل یې هغه د شپې له واره پاته سرې غوښې ور کړې. کله چې کورته ورسېدو ـ ما له خپلې موره پوښتنه وکړه

زۀ: "موري ! دا حرموني څۀ ته وایي؟ "

مورکۍ خپله دریا په دېوال ځړوله مخ یې پر شا را وا ړاوه

مورکۍ: "تۀ په حرموني چا خبرکړې؟ لس ورځي مي درته ویلي دي دا حرموني ښکنځل دي .دا له خولې وباسه .نن یې معنا هم زده کوې. "

زۀ : "موري ! نن بخت نامې ترور هغه نابلدي ښځې ته ویل دا هغه د زرداد او زرگُلي حرموني دی. "

مورکۍ وش کړو. دېوال ته یې شا ووهله

مورکۍ: "بخت نامې دواړي دي خطا شه. کومه نابلده ښځه ته یې وویل؟ "

زۀ : "هغه تک سپین مخ، شنۀ خالونه، په زوره زوره چي یې خندل. تور پړونی، سور د خالو اوږد قمیس چي یې په غاړه وو. "

مورکۍ: "زویه ! دا به یې گپه سره کوله. وتا ته به یې ناحقه ښکنځل ولي کول. زویه ! دا څو ټکي زموږ په کورونو کښي سره ویل کېږي چي خبره یې ترله واوړي. هغه که د ورور او ورور وي که د خور او ورور، که له یو کلیوال سره وي .دا کوجاوي یو بل ته وایي .حرموني ،د رنډۍ زویه ،د مرداري زویه داسي نوري ښکنځا. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "نۀ موري ! هغه ښا هسته ښځه بیا ډېره خفۀ شوه ـ"
مورکۍ: "حرمونی خو هغه ته وایي چې مور او پلار يې نۀ وي معلوم ـ ستا خو شکر دی هم مور شته هم پلار ـ"
زۀ: "موري ! چې زما مور او پلار معلوم دي بیا ولي بخت نامې ترور دا خبره په درد ډېر بدلي انداز وکړه ؟ زړۀ يې په ټوپونو ښکارېدو ـ خوره ! دا هغه د زرداد او زرګلي حرموني دی ـ"
مورکۍ: "زویه ! بد به دي کړي وي یا به بل څوک یاده وي بل تۀ په دې څۀ پوهېږې چې دې دا خبره په درد بدلي انداز وکړه؟ "
زۀ: "موري ! دا چې تۀ څۀ وخت له زردانې ترور سره تېر کړې ـ وتاته به هلته درک در کړي ـ تۀ خبره يې زردانه ترور چې تر خولۀ د غم توري راباسي ـ زۀ بلکل داسي محسوسه وم لکه د ډېرو غمجنو په منځ کښې چې ولاړه يم چې د خوشالۍ توري راباسي زۀ بلکل داسي محسوسه وم لکه زۀ چې د خوشالو خلګو په منځ کښې ولاړه يم ـ چارپېره اتڼونه راباندي کېږي ـ "
مورکۍ: "زویه ! ستا خو مور او پلار معلوم دي ـ"
لنډه دا چې نۀ مور کراره شوه نۀ ما خپله خبره پرېښوده ـ له هغې ورځې زما د حرموني له نامۀ کرکه وشوه ـ اوس چې به د کلي يو هلک د حرموني په نامۀ راته وويل ما د ستي جنګ ورسره کاوۀ.
د کلي د هلکانو را پام هم په دې شو چې ما د حرموني په نامۀ خوا بده وله ـ ځکه د حرموني له نامۀ دومره تنګ شوم چې اخير تر کور نۀ وتم ـ په کور کښې به ناست وم چې ډېر به ستړی شوم د مولوي صېب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته به ورغلم. هلته يو ماشوم طالب (نوم يې عبدالله خان وو) نرى وچكى، تور مخ. پر خرېيلي سر به يې سپنكى وړكى پټكى پېچلى وى. د مولوي صېب د خور زوى وو.
يوه وړوكي لور او يو زوى يې هم درلودو. هغه طالب سهار او ماښام له كورنو زيرې (ټوک) راټولولې. دوه مولوي صېب او مورا، يو هغه وړوكى طالب، دوه خپل وړوكي لور او زوى. دومره زيرې يې له كلي هر وخت راټولولې چې د ښې برابرې ورا كېدې.
مطلب مي دا دى زياته ډوډۍ يې ټولوله. ولمر ته يې ښوده، وچوله يې بيا يې په سېرونو خرڅوله.
په كلي كښې چې به راووتم هلكانو كه به يو نۀ بل راته ويل چې "تۀ حرمونى يې. ستا مور او پلار نۀ دي معلوم. تۀ زرداد او زرګُلي پيدا كړى يې. زمونږ خو مور او پلار معلوم دي مونږ حلالوني يو."
دوه وخته مجبوره وم. يو سهار بل ماپښين ماجت ته تلۀ. په مولوي صېب مي سبق ويلو. د كلي ماجت وو. هلكان او نجوني ګډ راتلو. مولوي صېب چې به وچاته سبق وركړى هغه به ولاړ شو لري به چارځانو كښېنستو، خپله سيپاره به يې په لاس كښې ونيوه پر مخ شا به ځنګېدو. په زوره زوره به يې سبق ويلو.
په ماجت كښې زۀ او د مينارې په نامۀ نجلۍ ښكاره وو. مېناره هلكانو په دې نۀ پرېښوده چې مينارې د (رحيم)؟ لفظ نۀ ويلو. داسې هم نۀ وو چې زده كېدو يې نۀ. (رحيم) يې ياداوو نۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه زوره زوره سبق ويلو کښي به يوڅ ناره کړه .اکثرو هلکانو زڅ نڅ پرېښودم "(حرامي) څوک دی؟ " يا به يې وويل "(رحيم)." ما چي به له سبقه سر را پورته کړو ټولو هلکانو به سرونه کوز ځړولي وو. سبق ته به يې کتل خولې به يې له خندا ډکي وې.
ما به مولوي صېب ته وويل .مولوي صېب به له ورې خندا پس مولوي صېب: "هلکو ! کرار شئ.خپل سبقونه وايا ست.شيطانی مڅ کوئ."
زڅ به پر خپل ځای کښېنستم .ډېري ورځي به مي د سبق په ميان کښي وژړل ولاړ به شوم کورته به لاړم.بابا ته به مي وويل چي زڅ بله ورځ سبق ته نڅ ځم.
بابا به زڅ تر لاس ونيوم ماجت ته به يې راوستم .ټول هلکان به يې وغندلو.مولوي صېب ته به يې هم څڅ خبري وکړې .داسي د ژوند شپې او ورځي تېرېدې.ما د قران مجيد پنځمه سپاره شروع کړه.
يوه ورځ چي زڅ په ژړا کورته ورغلم.بابا ته ډېر خښم ورغلی.زڅ يې تر لاس ونيوم ماجت ته يې راوستم .مولوي صېب ته يې لاس له خولې واخستو
"ستا خو هم سپين د پاچ پټکی پر سر دی .پراخه ږيره دي پرې يښې ده،برېت دي پاک خرېيلي دي .پنډ مغځی ورته ناست يې .هلکان ټول سهار او ماپښين په جنګ تېر کړي .دا غوښين بدن دي په خاورو کښي شه.دا سپين کالي او توره سدری دي وبل ته پاته شه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته په مولوي صېب مي خوا بده شوه .د مولوي صېب ښاهسته قد او قامت،نوراني څهره زما پر خاورو نۀ شوه پېرزو۔ په زړۀ کښي مي خدای ته زاری کولې "خدایه ! تۀ د بابا خبره مۀ ورسره منه۔مولوي صېب مۀ وژنه۔مولوي صېب خو له ما سره بد نۀ دي کړي۔دا هلکان ټول مړۀ کړه۔ بد خو هلکان را سره کوي۔" چي ولمر ته تکه سپینه ښاهسته هواره شوې ډوډۍ را په یاد شوه !۔

مولوي صېب له وړې خندا سره

مولوي صېب: "زرداد کاکو ! بس له نن پس به زۀ سلطان له څنګه کښېنوم۔یو هلک به یې هم له څنګه نۀ کښېني۔اوس خو به خوشاله یې۔"

بابا: "څنګه سلطانه زویه؟ "

زۀ: "هو بابا ! بله ورځ د مولوي صېب له څنګه کښېنم۔"

بابا: "بس نن درځه سبا چي راغلې د مولوي صېب له څنګه کښېنه۔ زوی به یې کړم چي وتا ته به یو هم ږغ کوي۔"

چي د مولوي صېب له څنګه مي ناسته شروع کړه .د هلکانو ښۀ راپام شو۔ په ماجت کښي خو یې د مولوي صېب تر مخ ږغ نۀ را ته کاوو چي دباندي به راووتو۔یوۀ به له یوۀ کونجه رانارہ کړه بل به له بله کونجه "حرموني ! حرموني خو یې۔د حرموني نکاح نۀ کېږي۔ حرموني که ملا شي لمونځ نۀ ورپسې کېږي۔" چا څۀ ویل چا څۀ۔

هم داسي د ژوند شپې او ورځي تېرېدې .دا وخت به د لسو کالو وم چي له مور او پلار سره یوې ښادۍ ته لاړم۔دورې مي هغه وخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو په ښځو کښي سودا اړه(بنده) شوه چي ښځو اتڼ اچولی وو۔ موركۍ يې په منځ كښي ناسته وه .د خپل تور وچكي لاس په وړدو ، نرۍ ګوتو يې دريا وهله .د خلګو ښاهستې ښځې،تکي سپيني څهرې،ښاهسته جامې د هري يوې خولۀ له خنداډکه وه .په اتڼ کښي اوښتې را اوښتې۔

خدای شته ډېره مي خوا بده شوه .په دې نۀ چي زما مور تکه توره، وچکۍ،ډنګرۍ خپل غټ غټ خاښونه پر بار دي۔

په دې مي خوا بده شوه چي د خلګو د ښځو ښاهستې جامې په غاړه دي.د ټولو خولې له خندا ډکي دي.هر څۀ يې پوره دي.زما مور يوار دوی ته دريا وهي.دوی ټولي خوشاله ساتي بيا زموږ د پاره پر هغو ښځو ګرځي زړې جامې ټولوي۔

دباندي راووتم.د يوۀ ماشوم په لاس کښي مي د ماتي هنداري ټوټه وليده.هغه ټوټه مي د هغه له لاسه راونيوه .خپل مخ مي په کښي وکتو.که مي مخ څۀ هم په خاورو سپېرۀ چاودلی وو بيا هم تر دې نورو خلګو ځان ښاهسته راته ښکاره شو.دلته زړۀ څۀ داسي راته وويل "کېدای شي ته د زرګُلي او زرداد زوی نۀ يې۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمورږ د کلي تر ټولو په رنګ ښاهسته(په عمل خواره خسته)زردانه نرۍ ،وچکی، جګه ونه، سوربخون (سره ته ورته)وېښتان، ګردی مخ، جګه نرۍ پوزه، کاغذ غوندي نري شونډان همېشه په سرخي سرۀ ،توري غټې سترګي په رنجو توري چي هر چا به ولیده د پېغلي شک یې پر کېدو. که دي ورته ویلي وای چي د درو اولادو مورده. درباندي خندل یې. په درو کنډواله نما خونو کښي یې کورو و.
د خونو ومخ ته یې سر او کال یوه ساله ولاړه وه. په یوه وړه خونه کښي یې دوکان هم جوړ کړی وو. ټولو کلیوالو سودا د زردانې له دوکانه وړه. په رنګ دومره ښاهسته وه چي په ټول کلي کښي یې ثاني نۀوه خو عمل یې تورو خاورو خوړلی وو.د کلیوالو له خولې یعني عملي ښاهست یې ګوره په خپله که کلیوالو له خاورو سره خاوري کړی وو. په کلي کښي په مرداره ،رنډۍ مشهوره وه.
زۀ دې مرداري،رنډۍ زردانې تر خپله مور زرګله هم ډېر نازولم. ځکه خو پر ما تر خپله مور هم مرداره او رنډۍ زردانه ګرانه وه.په دې وجه خو زما له زردانې سره تر زرګلې زیاته مینه وه.
زردانه د داسي بېغیرته او سپي سړي ښځه وه چي د دنیا یو کار یې نۀ کاوۀ. ټوله ورځ به یې په کور کښي تېروله.کله به زردانې په زور تر کور ویستو.هغه د چا خبره(نۀد تودې نۀد سړې وو).
ساتلی هم زردانې . په کلي کښي که زردانه په مرداره یا رنډۍ مشهوره وه. د ژړګل که هر څومره ښۀ قد وقامت وو .که یې پر بدن نوري غوښي نۀ ځاېدې بیا هم په سپي مشهوره وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلي کښي چي به کله يو هلک وښو يا بوټو ته نۀ تلو. موربه ورته ويل "ورشه پرېوځه د زرداني ژړګُله."
ما ټوله ورځ د زرداني او ژړګل په کور کښي تېروله. که به مور نۀ راپسي راغله شپه مي هم له زرداني سره د زرداني په کور کښي کوله.
زردانه داسي ښځه وه چي مور په دې کور کښي څۀ کول هغه مو کولای شو. که به مور په کور کښي هر څومره نقصان وکړو دې پروا نۀ په کوله. خو دې مرداري، رنډی زرداني مور درې سره يعني يو زۀ دوه خپل زويان (زامن) په ورځ کښي دوه ساعته په خونه کښي بندولو. يو زۀ، دوه خپل زويان (زامن) تر دننه کولو له مخه به يې راته وويل "که دباندي ځئ که او به څيښئ ورشئ بيا به تر هغه نۀ را وځئ چي زۀ نۀ يم راغلې."
دا به يو ګړی راسره دننه وه بيا به يې مور لري لري سره کښېنولو دا به را ووته. دروازه به يې بنده کړه چي دوه ساعته پس به يې ماته د دړو سوري سوری دروازه (د ختيځ په لور وتلې وه)خلاصه کړه . سر به يې ښۀ ږمنځلی وو. سترګي به يې توري کړې وې .نوري جامې به يې اغوستي وې. مور ته به يې په زيرو سترګو وويل "ګورئ ګورئ چي د دې خوني کيسه وچاته ونۀ کړئ."
چي را وبه وتوو. دروازه ته مخامخ به يې د لرګو په ساله کښي ډوډی تياره يښې وه .ژړګُل به چارځانو ورته ناست وو. مور به په منډه منډه د لرګو د سالي تر مخ لاس ومينځلو. د سترخوان ته به ورغلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يخ کښي به د شمال لور ته هم په دې خونه پوري خوني ته ورتلو. هم داسي به دسترخوان هوار وو ژړګُل به ورته ناست وو. تر هغه يې ډوډۍ ته د زرداني له وېري لاس نۀ شو ور وړلای چي موږ به نۀ وو ورغلي.

ژړګُل چي به ډوډۍ وخوړه، ولاړ به شو. هغې ورېې چار ديوالۍ ته به ورغلی چي يوه لويه خونه پکښي جوړه وه. څلور پنځه غټې غټې سوري. يوه لويه دروازه يې درلوده. په هغه خونه کښي زرداني بې شمېره چرګي او چرګان ساتلي وو. چرګو ته به يې داني، او به واچولې. که به يې هګۍ اچولې وې هغه به يې راټولي کړې.

موږ تر هغه له زرداني نۀ ولاړېدو تر څو چي به ژړګُل نۀ وو راغلی. ژړګل چي به راغلی. را ټولي کړې هګۍ به يې راوړې. زرداني ته به يې هګۍ ورکړې. زرداني به موږ ته يوه يوه هګۍ راکړه. موږ به په اوبو کښي جوش کړې چي پخې به شوې. را کوزي به مو کړې. دومره وار به مو نۀ ورته کېدو چي سړې شي. هغسي تودې تودې به مو له يوۀ و بل سره وجنګولې چي ماتې به شوې بيا به هر يوۀ خپله هګۍ سپينه کړه. وبه يې خوړه.

د مياشتي په اخير کښي به زرداني موږ ته روپۍ را کړې. موږ به په کلي کښي هم هګۍ په واخيستې. دا هګۍ زرداني په زوره په ژړګُل ښار ته وړلې. له هغه لوري به يې د خپل دوکان د پاره سودا را غوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړګُل له ښاره ډېره وېره کېده ـ ډېر په وېره ښار ته تلو ـ ژړګُل چي به د ښار په لوري روان شو ـ څواره به ودرېدو پر شا به يې را وکتل ـ يوه ورځ چي ژړګل ښار ته تلو زردانې ته يې وويل

ژړګُل: "زردانې ! ډېر وېرېږم ـ داسي نۀ چي ستا له کورنۍ څوک راباندي پېښ شي ـ "

زردانه: "پېښ دي شي ـ هغه په دې څۀ خبر دي چي رنا له دۀ سره ده ـ هغه رنا په ښارونو کښي غواړي ـ "

ژړګُل: "ښځې ! داسي نۀ وي د رنا حال يو چا ورورې وي ـ "

زردانې خبره ورپرې کړه "رنا ،رنا ،رنا څۀ ستا پر تندي ليکلې ده ـ ځه لاړ شه يوه بلا دي نۀ خوري ـ "

زۀ: "تروري ! دا رنا يو دلته شته؟ ستا پلار که خبر شو له دې کلي رنا وړي که څنګه؟ "

زردانه ترور: "هو زويه ! داسي نۀ وي تۀ په کلي کښي دا خبره يو چا ته وکړې ـ توره تياره به راباندي جوړه شي ـ تۀ ورشه دا جامې وکاږه ـ هغه د جمال خان جامې واغونده ـ زۀ به دا ستا جامې ومينځم بل به دا تنۍ پر کښېږدم ـ تا خو پر قميس تنۍ درولې دي ـ له دې واره چي ژړګُل له ښاره راځي تاسو ټولو ته به که خير وو نوې جامې هم راوړي

زۀ: "تروري ! ستا مور ،پلار او ورونه د ښار په تيارو کښي ژوند کوي که څنګه؟ "

زردانه ترور: "هو زويه ! پر خولۀ لاس ونيسه ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي ژړګل به ښار ته لاړه. کار يې موږ کاوه. چرګو ته اوبه، داني اچول، هګۍ راټول. په هغه شپه که به مور نۀ راپسې راغله ما شپه هم د زردانې ترور په کور کښې کوله. داسي هم نۀ وو چي د زردانې په کور کښي يو اځي وېره شوه لکه د ژړګل چي کور به وو موږ به ټول په خونه کښي ورسره ويدۀ وو. دۀ به وځنځير دروازه ته يو غټ تبر هم ودراوو.

زموږ په کلي کښي يوۀ زما مور چي له هر چا سره به پر هر ځای ناسته وه. کليوالو پروا ځکه نۀ په کوله چي ډمه وه.

د کلي بله ښځه تر کور د باندي له خپل ورور، تربور، نژدې قريب سره لا هم نۀ شوه درېدلای. يوه زردانه وه چي لېځي به يې غړلې وې. د کلي له هر ځوان سره به په لاسونو رېغېده. په زوره زوره به يې ورسره خندل.

په کلي کښي داسي خلک هم ډېر وو چي له عزرائيله يې دومره نۀ شوه وېره لکه له زردانې. زردانه په دې مرداره، رنډۍ وه چي پرده يې نۀ کوله، نۀ يې خوښوله.

زۀ چي ډېر کم وم. کليوالو به ويل "د ډمې زوی سلطان يې ريباري کوي." زردانه د کليوالو په هره خبره خبرېدله پروا يې نۀ په کوله.

زۀ په دې ورته حېران وم چي زموږ د کلي په يوۀ نر کښي دومره غيرت نۀ وو لکه په ښځه زردانه کښي.

په دې بله ورځ ماځيګر چي ژړګل له ښاره راغلی. د کور له سودا سره سره يې زموږ د پاره نوې جامې او نور شيان هم راوړو. په شيانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښـي د دې تـر زویـانو(زامنو)زمـا ونډه ډېره وه .زمـا جـامې او نـور شیان یې را کړو چي کور ته یې لېږلم پر تندي یې مچ کړم .له اوښکو ډکي سترګي یې ژر په بل لور واړولې.
زهٔ چي کورته روان شوم لمن مي په شیانو ډکه وه.پـر دې مـي سـوچ کاوهٔ "دا زردانه ترور ته څهٔ ورپېښـه ده چـي تـا کـور تـه لـېږي سـترګي یې له اوښکو ډکي شي."کور ته چي ورغلم.بېخي لمر پـر لـوېدو وو.
مورکۍ: "هله ماته په دې نوو جامو کښي واګه راواچوه."
مورکۍ: "زویه ! اوس واګه ښکاره نشـتـه بـل زهٔ پـه کـار اړه یـم .سـهار به وختي که خیر وو سر ومینځې.نوې جوړه به واغوندې."
هغـه مـاښـام دومـره رابانـدي اوږد شـو چـي څهٔ درتـه ووایـم .کـه د ماشومتوب خوب نهٔ وای شاید تر سهاره مي نفس ختلی وای .ویدهٔ شوی وم.سهار لمر راختو چي مورکۍ راپورته کړم.لـه پـورتـه کېدو سره سم راغلم دننه مي په خونه کښـي د جـامو د مینځلوصـابون تـوتـه پیدا کړه.بدنۍ مي له اوبو ډکه کړه دباندي لاړم.د جـامو پـه صـابون مي سر ومینځلو چي راغلم مورکۍ چای راوړلې.
مورکۍ: "تهٔ دا چـای څیښـه .زهٔ تـر هغـه پـوري سـتا پـه پرتـوګ کښـي واګه اچوم."
ما لیده چي مورکۍ د بابا له خیرو ،سپینو جامو خیره ویستله. ستن او سپڼسی یې پیدا کړو.هغه خیره یې کت کړه ،ټکونه یې تـر وکښو. هغه واګه یې په پرتوګ کښي را واچوله.ما د چای له څیښلو پس پـه ژوند کښي اول وار(ځل) وو چي نوې جامې مي واغوستې .څهٔ درتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایم د هغې ورځې له خوشالۍ .شاید یو چا داسې ورځ او خوشالي په خپل ژوند کښې لیدلې هم وي.دا ورځ مې ټوله په کلي کښې تېره کړه .یوه او بل کورته ورتلم .په دې ورځ که هر څو د کلي هلکانو حرمونی راته ویل یا یې ویلې وو ما پروا نۀ په کوله.

داسې قضا ما پښین بهٔ وو چې کورته راغلم.مورکۍ چای پخکړې وې .دباندې د دېوال سایې ته ناسته وه .د چای پیالې ډکې وې .دباندې د نجونو په ګڼ شمېر ږغ کښې داسې سندره ویله کېده

"لاډو لاډ نګه څۀ غواړې. یو کړدی اوړۀ غواړې.په مالګې ښۀ تروۀ غواړي

حوري حوراني.پردېسي سلطاني.سلطاني زوی دې ژاړي

ایه (دغه)ورا د چا کړه ځي.ایه ورا د خدای کړه ځي "

په دې وخت کښې ګڼ شمېر نجوني زمونږ د خونو له شا څه د کور مخ ته را وګرځېدې .زما و د مورکۍ له څنګه د اوبو بدنۍ ډکه پروته وه .مورکۍ بدنۍ ته لاس کړ چې دوی رارسېدې مورکۍ اوبه پر وغورځولې .دوی سره منډې کړې .بېرته سره را یو ځای شوې . مورکۍ ولاړه شوه.

زمونږ په کورکښې خو څۀ وو نۀ .ګوره له خونې یې څۀ ورته راوړو. اوس خو ډېر وخت تېر دی هېر مې دي بیا یې نجونو ته وویل "اوس لاډو رانښکاره کړئ." نجونو لاډو ور ښکاره کړه.ټولې نجوني سره یو ځای وې.په دې نجونو کښې یوه وړه ماشومه چې شین زړوکی پړونی یې پر سر وو.دوه ځایه خو ببخې غټ سوري وو باندې .د سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وښتان يې له لري تر ښکاربدو . سور د غټو سپينو ګلانو قميس، پر هغه هم داسي واړۀ واړۀ سوري وو لکه په ډبره چي يې وکوټي . په لڅو پښو . خدای شته خپله غريبي او نېستي مي هېره شوه .
چي نجوني لاړې ما له مورکۍ پوښتنه وکړه
زۀ: "په کور کښي څۀ هم وو چي دې نجونو ته دې ور کړل؟ "
مورکۍ: "هو زويه ! يوه ورځ د بازګل ښځې پنځه روپۍ را کړې . هغه مي ورکړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

د ژمي شپه که هر څو اوږده وه خو خوب مي نهٔ پوره کېدو۔ سهار به مورکۍ پهٔ زور پورته کولم ـ مورکۍ پهٔ زړهٔ ډېره صفاوه ـ له خدايه ډېره وېرېده ـ سهار به يې ضرور لمانځهٔ ته هغه وخت پورته کولم چي اذان به شروع وو يا به شوی وو۔ بابا خدای شته په لمانځهٔ کښي څه سوست وو۔ زهٔ مورکۍ په دې پورته کولم ـ ماجت ته يې لېږلم چي بابا په لمانځهٔ کښي سوست وو۔

په دې شپه مورکۍ څه اوګاره (ناکرار) وه۔ ماخوستن يې لا تبه وه۔ ټوله شپه يې په ټوخي تېره کړه ـ سهارګاه وه چي مورکۍ ډېره ټوخي هلاکه کړه ـ زهٔ هم له مورکۍ سره سم راپورته شوم ـ دې يو ګړی سر په لاسونو کښي ټينګ نيولی وو۔ اخير يې اوربل کړ۔ اوبه يې تودې کړې ـ د اودس اوبه يې راکړې ـ دې چائينکه پر کښېښوده او زهٔ راووتم ـ تکه توره تياره وه ـ اسمان له ستورو ډک وو۔

اودس مي وکړ۔ بدنۍ مي دباندي په دروازه کښي کښېښوده ـ څادر مي پر ځان راتاؤ کړ و ماجت ته ورغلم۔ مولوي صېب سنت کړي وو۔ تر مهراب دباندي ناست وو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پر سنتو ودرېدم .کيلوال يو يو راتلو.چا سنت کړي وو. څوک لا پـر ولاړ وو. مولـوي صـېب ولاړ شـو اقامـت يـې شـروع کړو. جمـع ودرېـده چـې سـلام و ګرځېدو. خلګـو ژر ژر خپلـه دعـا وکـړه ووتو. څوک د مولوي صېب دعا ته انتظار وو لکه زۀ.
دعا وشوه .کليوال ولاړ شو.ما ځان د مولـوي صـېب پـه خـاطر شـا تـه کړ چې مولوي صېب له مخه شو زۀ ورپسې شوم.تر ماجت را ووتو. هر سړي دا هڅه کوله چې ځان ژر کور ته ورسوي .دلته رڼا سهار وو. د مخامخ کور د خوني و سر تـه مي کتـل چي لـوګی را وتو.نري يـخ شمال يوې او بلې خواته ځنګاوو. له شـا را پسـې ږغ شـو "سلطانه وه سلطانه !. "
ما مخ ور واړاوو.د نادرخان زوی بازخان وو.روغبړ يې راسره وکړ. بازخان: "هغه د چا خبره (نۀ وړي نۀ راوړي) سلطانه ! يـوه شـپه مـي دا ستا ياري زرداني ته درسره بوځه.سوال به درته وکړم. "
زۀ: "څۀ څۀ؟ "
بازخان: " زرداني ته مي درسره بوځه." واړۀ يې وخندل.
زۀ: "تۀ څۀ وايې؟ زردانه که زما مور نۀ ده خو تـر زرګُلـه مـور رابانـدي ګرانـه ده .بلـه ورځ کـه دې داسي حرکت وکړ.زردانـه در خبـروم .پـه خدای پر تـوګ پـر سـر در وتـړي. ښـۀ سره معلوم يو.ټول کلی د دې يوې زرداني ځواب نۀ لري. "
بازخان: "پر ځان يې بده مۀ لګوه.کلی ټول در خبر دی. تـر اوسـه دې رېبـاري کولـه .اوس پـه خپلـه ورسره لګيا يې .د کلي نـر او ښـځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلی یې چې په سپینه ورځ یې په غېږ کښې ټینګ نیولی یې - مچې درڅخه اخلي. اوس مچه بازي درباندې کوي."
زۀ: "بازخانه ! تۀ غلط یې."
بازخان: "هو زۀ مرداره نۀ پېژنم؟ " ویې خندل.
زۀ: "بازخانه ! که ایمان تېرولای شې . په خپله ورشه ګنې زۀ د مور رېباري نۀ شم درکولای. که هر څو مرداره یا رنډی ده."
بازخان: "د ډمې زویه ! دا به تۀ کوې . که وخت لږ وو که ډېر."
زۀ: "افسوس پر دې کوم چې د ډمې، حرموني زوی زۀ یم . د ډمانو او حرامیانو کارونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی."
بازخان شرک پر مخ یوه څاپېړه راکړه روان شو. زما تر سترګو د اور بڅرکي وغورځېدو. سترګو مو اوښکي وکړې. کورته راغلم بابا هم را پورته شوی وو. چای مو سره وڅیښلې . دباندي راووتم . لري د کور له شا د (ځا) د شمال لورته د میراث شوي کاکا کنډوالو ته لاړم . په کنډوالو کښې ناست وم. د بازخان پر څاپېړه مي سوچ شروع کړ "کله به مي بازخان کله به مي زردانه ملامته کړه . بازخان مي په دې ملامتاوۀ چې په حقیقت نۀ دی خبر. زردانه په دې چې تۀ ولې له ما څخه په سپینه ورځ مچې اخلې ؟ دا خو یو حقیقت دی چې ټول کلیوال شکي دي. کلیوال څۀ کوې خو زۀ یې شکي کړی وم.
اوس لوی سړی یم . تۀ مي په غېږ کښې ټینګ ونیسې پر تندي مي مچ کړې . نۀ نۀ زردانه چې له ما سره څۀ کوي. د بازخان څۀ کار دی. اخیر مي دا فیصله وکړه چې ورځې به بازخان به پر مخ په څاپېړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهې. که يې څۀ ويل کليوالو ته به دا ټوله کيسه کوې بيا که خدای له دۀ شو که له تا."

مخه مې وکړه د بازخان کورته ورغلم. يوۀ ماشوم وويل "د شېرخان کاکا په خونه کښې له ځوانانو سره ناست دی."

د دوی د کور شا ته چې را وګرځېدم. د شېرخان کاکا د مېلمنو د خوني دروازه خلاصه وه. د خوني په دروازه کښې مې ټوخه وکړه. په بسم الله سره ور دننه شوم. په هغه ژوره خونه چې تقريباً يو ګز په مځکه کښې لاندې وه. تکه توره وړه خونه، اور په نغري کښې بل وو. دوی څلور ورته ناست وو. دوه د شېرخان زويان (زامن) يوې خواته بازخان او بلي خواته ښادک (د شېرخان ورور). د څپلۍ له کښلو سره سم مي له هغو درو سره په لاس روغبړ وکړ چې تر دۀ ور ورسېدم پر مخ مې دا سي شرک څاپېړه ورکړه چې په ټول عمر به يې نۀ وه خوړلې. ښادک ونيوم.

ښادک: "لېونی يې؟ "

زۀ: "نۀ نۀ تۀ مې ورپرېږده."

بازخان: "ښادکه! ويې باسه. دا د ډمې په زوی خو د سړي رنګ بدېږي."

زۀ: "د ډمانو او حراميانو خويونه خو اوس تاسو دا حلالوني او خاندانه کوی."

ښادک زۀ دباندې را ويستم. دی ورغلی زما څپلۍ يې راوړې. ما دباندې څپلۍ په پښو کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښادک: "سلطانه ! څهٔ کیسه ده؟ "
ما د سهار وختي ټوله کیسه ورته وکړه.
ښادک: "پر خولهٔ لاس ونیسه.زهٔ یې پوهومه بله ورځ به داسي کار نهٔ کوي."
زهٔ: "بله ورځ یې خولهٔ ورماتوم .نن خو مي د خبرو نهٔ،د ښاپېرۍ بدل ځیني واخیستو. د خبرو پر وخت نهٔ د ښادک نهٔ زما د دوی د کور ولاړو هلکانو ته پام وو.ښادک په خونه دننه شو.زهٔ را روان شوم چي تر شا مي ور وکتل ماشومان مي په نظر راغلو.
په دې خو دا خبره په کلي کښي خوره شوه چي سلطان بازخان پر مخ په ښاپېره وهلی دی .سوکه سوکه تر بابا او مورکۍ هم دا خبره را ورسېده.بابا ډېر پوچ رد راته وویل.بابا خو چي به د بازخان نوم واخیستو ټول بدن به یې په رېږد شو.
بابا: "تا به بازخان څنګه په ښاپېره واهو؟ د دغو زور مورږ لرو؟ "
زهٔ: "بابا ! دا یې بیا دا کلی نهٔ بل کلی .دا سرې ډوډۍ او زرې جامې به په یو بل کلي کښي هم پیدا کړو. خاوري دي یې شي انسانیت، پښتنواله او مسلماني .داسي کلی او خلک بل ځای هم پیدا کېږي چي خیرات وکړي ټولو کورو ته سمي غوښي ورکړي.په تا پسې ماشوم راولېږي وایي "زرګُلي ترور ! مورکۍ ویل را دي شي .دا لرې یا سر به یو سي." ته ور شې د لرې لرشن هم په تا توی کړي. کومي ښځې ته چي د سر صفا کېده ګران وي هغه یې وتاته درکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ يې له سمي غوښې برخه درکړې ده؟ خيرات پوخ کړي يوه ورځ يې بابا ور غوښتی دی؟ په هغه بل کلي کښي خيرات وشي . هغو خلګو ته برخي راوړي چي ښه ګزاره يې کېږي. پاځۀ خيرات ته هم له لري لري هغه خلک راغواړي چي نوم يې په وځي . په موږ خيرات نشته؟ ،زکواة نشته؟ .مولوي که هر څو روپۍ لري دوی زکواة ودۀ ته ورکوي .نۀ مولوي دا وايي چي په ما زکواة نۀ کېږي، نۀ دوی په دې خپل زکواة پسې حال کوي چي زموږ زکواة ختلی دی که نۀ . په هديره او ښادۍ کښې روپۍ و ملايانو او هغو خلګو ته ورکوي چي نوم يې په وځي .وموږ ته هغه سرې ډوډۍ او پاته سرې غوښي را کوي. "

بابا: "هلکه سلطانه ! دا خبري خو ستا نۀ دي ! !. "

مورکۍ: "دا د هغې مرداري زرداني خبري دي .دا يې ټولي له هغې څخه زده کړې دي . هغه خپل حرموني يې هم ټوله ورځ هلکانو ته داسي خبري کوي چي ورته حېران به شې. "

بابا: "ښځې ! د زرداني دې خبرو ته څۀ پام دی .دا خو د ښځو د عقل خبري نۀ دي. "

مورکۍ: "دا د زرداني خبري دي. "

دلته وماته زردانه ترور را په ياد شوه . په دې سوچ کښي ولاړ شوم . "ښۀ چي له دې ځايه لاړ شو. زردانه ترور خو پاتېږي .نۀ نۀ که په هر څۀ بازخان جوړېدو جوړوم به يې .که نۀ جوړېدو ورسره سپينوم به يې. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځي بابا او مورکۍ په وېره کښې وو چي نن به بازخان وهلی وي. نن به يې وهلی وي. خدای شته وېره زما هم شوه. د زردانۍ ترور دا يوې خبري زما تسلي کوله چي دا سي خلګ سړی په خپله نۀ په بل سپکوي. دلته به مي له ځان سره وويل "بل که هر څوک وو. د زردانۍ ترور له وېري نږغ نۀ شي درته کولای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

زۀ د زردانې له کوره بند شوم. په دې کښې مياشتې څۀ کال تېر شو. زردانې به کله يو زوی جمال (جما الدين) را لېږلی وو. کله به يې بل زوی سدو خان را لېږلی وو چې دۀ ته وو ايه رادې شي. زۀ د زردانې کور ته له وېرې نۀ ورتلم. زردانه و ماته معلومه وه چې لستونې به يې را وغړل بيا يې وچاته اسره نۀ کوله. له هره چا سره يې سپينوله. بازخان څۀ د بازخان پلار نادرخان ته يې لا وار نۀ وو خطا.

بازخان هم پر زردانه نۀ شو ورتللای. زما د څاپېړې غچ يې له ژړګُله کښو. هر ځای چې به يې ژړګُل پيدا کړو تنګاوۀ به يې. د خلګو په مخ کښې به يې د زردانې پېغورونه ور کول. ژړګُل کله کله له کوره راوتو بيا يې له کوره راوتل هم پرېښودو. هر کار يې زويانو (زامنو) جمال او سدو کاوۀ.

يوه ورځ د يو چا په کور کښې ښادي وه. مورکۍ دورې تللې وه. بابا دباندې وتلی وو. زۀ د ماپښين له لمانځۀ راغلم. اور مې بل کړ. چائينکه مې پر کښېښوده. جمال راغلی چای پخې شوې. په دواړو مو سره وڅښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "سلطانه ! ته مورکۍ غوښتې."
زه: "څه يې کولم؟ "
جمال: "څه خبر يم ويل يې که نه راغلی له دې واره په خپله پسې ورځم."
زه: "بيا هم."
جمال: "نور نه يم خبر خو دا يې راته وويل."
زه: "سمه ده چې له مورکۍ او بابا يو کور ته راشي درځم."
جمال: "نه سلطانه ! ته دا راته ووايه تا زموږ کور ولې پرېښودی؟ "
زه: "جماله وروره ! اوس خو شکر دی لوی يم. په هر څه پوهېږم. کله به زه دا سپين سرې مور او سپين ږيری پلار هوسا کوم؟ تر څو به مې دا سپين سرې مور د بل په خوشاليو کښې دريا وهي. د بل د کور سرې ډوډۍ او زړې جامې به ما او پلار ته راوړي. ما دا اراده کړې ده زه مزدوري کوم. خپله سپين سرې مور کور کښېنوم. بس نوري د بل د کور سرې ډوډۍ او جامې نه په راوړم بل ته دا سې وکړه چې پلار دې بل وار ښار ته تلو ته هم ورسره لاړ شه. ښار به ووينې. يو دوه واره چې ته ورسره لاړ شې. په ښار کښې به څه شناخت پيدا کړې. بل وار به زه هم درسره لاړ شم. دورې به يو کار پيدا کړم بل ته هم اوس لوی يې. پلار به له دې ستړو خلاص کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بله خبره د خوني هغه دوه ساعت وخت له ما خو پاته شو چي تۀ او سدو یې نۀ پرېږدئ."

جمال: "وروره! په خدای چي ښه صلاح دي راکړه. تر څو به تا هم مور ساتي مورې هم."

زۀ: "جماله وروره! ستا د مور خو دي پر ډېرو نرانو بلا وګرځي. ستا د مور په سر خو د دې کلي ښۀ مړونه نۀ شي کېدلای."

جمال ولاړ شو. د رخصت لاس یې راکاوۀ دا یې راته وویل "وروره! بېغمه شه. ورور به دي هم داسي کوي لکه تا چي ورته وویل."

جمال روان شو. ما خونه جارو کړه. چائینکه او پیالې مې ومینځلې. راغلم کښېنستم. په دې سوچ کښي ناست وم چي "دې بلا ته اوس ورځې که نۀ. که ور نۀ شې دلته در پسې راځي. که راغله یا ورغلې د نۀ ورتګ وجه به ضرور ورته وایې. پوره کال دي دو که ورکړې ده."

زۀ لا په دې سوچ کښي وم مورکۍ په خونه را دننه شوه. په یوۀ لاس کښي یې دریا په هغه بل کښي د پاته سړو غوښو کاسه. هم یې په هغه بغل کښي سره نغښتې ډوډۍ نیولې وه.

دریا او کاسه یې کښېښودې. ډوډۍ یې په دسترخوان کښي ښوده.

مورکۍ: "زویه! تا ډوډۍ خوړلې ده که نۀ."

زۀ: "هو موري! هم مي ډوډۍ خوړلې هم مي چای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "زویه ! که دي نه ده خوړلې .ډوډۍ او غوښې مې راوړې دي."

زۀ: "نۀ موري ! هر څۀ مي کړي دي .تۀ ورشه لاس او مخ و مينځه راشه پر دې کالي پرېوځه .لږ ارام به وکړې."

دې لاس او مخ نۀ و مينځلو راغله پر هغه بالښت يې سر ولګاوه . کوم ته چي ما څنګ وهلی وو .دستي داسي ويده شوه لکه يو ستړی ماشوم چي سر تر بالښته وړي بيا ويدۀ وي .خدای شته ډېر زور يې راکړ .ستړګي مي له اوښکو ډکي شوې.

په دي وخت کښي زردانه په دروازه کښي ودريده .ما د لاس په اشاره پوه کړه چي دباندي در وځم .دا نيهامه شوه .زۀ سوکه ور ووتم .دباندي د ختيځ د دېوال سايي ته سره کښېنستو.

زردانه: "ښۀ تۀ داراته و وايه ولي نۀ راځې؟"

زۀ: "تۀ دا زما ستړي مور او پلار نۀ وينې."

زردانه: "ښۀ يې وينم هم په خبره يم."

زۀ: "چي وينې يې نو دا خو هوسا کېده غواړي."

زردانه: "هو خود يې غواړي."

زۀ: "نو بيا څۀ پوښتني کوې؟"

زردانه: "داسي نۀ ده ،داسي نۀ ده ،داسي نۀ ده . صفا صفا و وايه .کيسه څۀ ده؟ دا عبث خبري پرېږده."

زۀ: "نۀ دي عبث."

زردانه: "دي .که مۀ وايه نۀ مي درته ويل."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ښۀ نۀ مي پرېږدې۔"
زردانه: "هو هو۔"
زۀ: "په دې نۀ درځم۔زۀ اوس ځوان يم۔تۀ ما په غېږ کښې ټينګ ونيسې او مچې راځخه اخلې۔ په دې کښې دې کوم چم دی؟"
زردانه: "نۀ داسې نۀ ده ۔په غېږ کښې خو دې زۀ له هغه وخته ټينګوم،مچې درځخه اخلم چې تۀ ماشوم وې ۔دا هم نۀ دی عذر۔"
زۀ: "تۀ په دې خبره يې چې دا کليوال پر ما او تا کوم شک کوي۔"
زردانه: "تۀ پرېږده دا بربند کليوالان۔ټوله شپه په دېوالو اوړي را اوړي ۔سهار له هم په هغو کورونو کښې عزتمنې ښځې غواړي۔
دا خو تۀ هم ټول ښۀ پېژنې چې تر ماينې محدوده دي ۔د وربنداري پړونی تر ماينې ځغلوي۔"
ماته عزيز ټېکدار را په ياد شو چې زۀ يې د موټر ځنګ ته ولاړوم۔د موټر په شا کښې يې ببشمېره غوټې پروتې وې۔
زۀ: "عزيز ټېکداره !دا دومره غوټې۔"
عزيزټېکدار: "چې شپږ يې د بل ماينې نۀ ساتلې د هغه ټېکدار ببخي ماينه......"
زردانه: "پښتانۀ وايي(د ښار دروازې تړل کېږي نۀ د خلګو خولې)۔تۀ په دې خبر يې۔زۀ چې تا نۀ وينم بدن مي اور اخلي اور۔تۀ په دې څۀ خبر يې چې ما دا دومره وخت په رڼو اوښکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

- منـــي نـــهٔ هـــم دا زړهٔ اوس زمـــا خـــو- تېـــر کـــړې دی ريښتيا ،ريښتيا راته ووايه."

زهٔ: "ښهٔ چي نهٔ مي پرېږدې بيا به وعده راسره کوې چي ما څهٔ ويل هغسي به کوې هم."

زردانه: "ستا په سر مي دې قسم وي چي څهٔ تا ويل هغسي به کوم."

زهٔ: "ښهٔ اوس چي زهٔ څوک در يادوم هغه څهٔ کوې .په دې ټول کلي کښي به وچا ته ږغ نهٔ کوې .يو ما وجمال ته څو خبري کړي دي هغه به هم هغسي کوي."

د نهٔ ورتګ مي د بازخان کيسه له سره تر پايه ورته وکړه .د زردانې سترګي له اوښکو ډکي شوې .وار يې نهٔ شو وه .پر را وغورځېده .په غېږ کښي يې ټينګ ونيوم .مچي يې را څخه اخيستې .زما په زړهٔ يو خدای ښهٔ خبر وو چي څومره دربی يې کاوه.ما ويل داسي نهٔ موركۍ يا بابا را باندي راشي.

چي زردانه ترور روانه شوه.د خوني د ختيځ په کونج وګرځېده . د لوېديځ په کونج ببو جانه انا راجاروته . ببو انا ببخي ډېره سپين سرې، پر ملا کږه، تک سپين وښتان يې په سرو نکريځو سور کړي وو.

ببو انا له عمرو په دې کلي کښي د تبابت کار کاوو.ښځو په خپلو ناروغيو کښي له ببو انا څه مشورې او دواګاني اخيستې .ببو انا چي تر ما را ورسېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو انا: "هله زویه ! که دي يو غړپ اوبه راکړې.له تندي مرم."
زۀ: "څۀ سختره ده کورکښېنه." پر ومي خندل.
ببو انا: "ستا د پلار ږېره وشکوم.تۀ بیا وماته شوکړي کوې."
ما منډه کړه.بدنۍ مي راواخيسته.دوې سې (هغه ځای چي ګډۍ پرږدي)ته ورغلم. بدنۍ مي له ګوډي را ډکه کړه. د ببو انا شراو شور مورکۍ هم راوبښه کړه.
مورکۍ: "ببو انا ! خدای دي راوله.چيري ورکه یې؟"
ببو انا: "ستاسو مور په دا در څۀاو څۀ کړم له نمکه او اتامه په چپ . د اوبو غوړپ نۀ دربانـدي پيـدا کيـږي .خلګو تـه لاري ښياست . " يو څه پوچ یې لا وماته وويل بيا په خپلو کښي په ګپه شوې.
مورکۍ: "په پلانکۍ دي حال شته. په پلانکۍ دي حال شته ...؟"
ببو انـا: "ښې دي ببخي ښې دي . د بخت راجا لا يو څۀ وخت مخکي يو مانده اولاد پيدا شوی وو.ډاکټرانو ورته ويلي وو. په ښيښه کښي به يې ږدئ . څو روپۍ يې د ورځي او شپې ځيني غوښتې .زۀ چي ورغلم ټول مي له هسپتاله را په مخه کړو چي کور ته مي را وستو.هغه د خپلو اناګانو چل مي ورسره وکړ. کډۍ مي وکښ، پرورۍ مي پکښي هوار کړو. پر پراړۀ برسېره مي وړۍ هواري کړې.لندي مي پر کښېښوده.
مورکۍ: "اوس څنګه دی؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو انا: "اوس سم غټ هلک دی . د بخت راجا خسرګنۍ ودې
کار ته حېرانه ده .وايي زمونږ يقيقن نۀ پر راتلو چي داسي هم
کېداى شي."
مورکۍ: "بخت راجا څو زويان او لوڼي لري."
ببو انا: "درې زويان، يوه لور لري .لور يې تر ټولو کشره ده .د
بخت راجا بيا دا مشر زوى داسي خاوري خوري چي تمامه ورځ
يې لاسونه له لوټو ډک وي."
مورکۍ: "خو ورته ويل به دي چي په سورلاستي (ګړه)
يا (خوږې) ورته دم کړه."
زۀ په دې سوچ کښې شوم چي دا سورلاستى وڅۀ ته وايي؟
ببو انا: "ودوى ته نژدې به سورلاستى نۀ وي. که به وي."
مورکۍ له ډېره سوچه پس وويل "شته ولي هغه منګل."
زۀ دلته پوه شوم چي سورلاستى قاتل ته وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

اوس مجبوره وم ـ بله چاره نۀ وه ـ که نۀ ورتلم زردانه راتله ـ د بابا او مورکې تر مخ يې په غېږ کښې ټينګ نيوم ـ مچې يې راخخه اخيستې ـ
سهار چې راپورته شوم ـ ماجت ته لاړم ـ لمونځ مې وکړ ـ کورته راغلم ـ ژر ژر مې چاى وڅيښلې ـ مخه مې وکړه د زردانې کورته ورغلم ـ زردانې او ژړګُل دواړو پروړ راوړى وى ـ په صندوخ کښې يې هګۍ په ترتيب ښودې ـ زردانې چې زۀ وليدم را ولاړه شوه ـ د ژړګُل تر مخ يې په غېږ کښې ټينګ ونيوم ـ څو کلکې کلکې مچې يې راخخه واخيستې ـ
زردانه: "ژړګُله ! تۀ دا هګۍ سمې کړه زۀ سلطان ته چاى راوړم ـ "
ژړګُل: "سمه ده ـ "
زۀ : "ژړګُل کاکو ! له دې واره دې ښې ډېرې هګۍ برابرې کړې دي ـ "
ژړګُل: "هو سلطانه ! خو اوس ګرمې ده ـ که په ژمې په لس روپۍ خرڅېدې ـ اوس په پنځۀ خرڅېږي ـ بس ګزاره به په کوو ـ د بل روزګار خو زۀ نۀ يم ـ "
زۀ : "تۀ خو هم اوس هګۍ په يوه نيمه ، دوې رانيسې ـ په پنځۀ او شپږ خرڅېږي ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړګُل: "هو شکر دی۔"
جمال له دباندي دننه راغلی۔ ځان يې ښۀ جوړ کړی وو۔ سر غوړ، سترګي توري، صفا جامې "اسلام عليکم !۔"
زۀ: "وعليکم سلام۔ جوړ پخير۔" روغبړ وشو۔
زۀ: "جماله ! خير خو دی څنګ دي ځان جوړ کړی دی۔ يو چا وادۀ ته غوښتی يې که څنګه؟"
جمال: "سلطانه وروره ! له بابا سره ښار ته ځم۔"
زۀ: "دا خو ډېر ښۀ کار دی۔ په ښار کښي به لږ بلد شې۔ نور څۀ که دي نۀ کړو تر لاسه۔ د خپل کور ناروغه خو به تر هسپتاله پوري ورلای شې۔ موږ خو ټول کلی لکه ړاندۀ چي په کور کښي مو ناروغه پيدا شي۔ مولوي خوار ته ولاړ يو۔ هلته تۀ راسره لاړ شه وماته هسپتال نۀ دی معلوم۔ که معلوم دی له ډاکټرانو سره په ژبه نۀ پوهېږم۔"
زردانې ترور چای راوړې۔ موږ چای وڅښلې۔ ژړګُل کاکو او جمال روان شو۔ ژړګُل کاکو د دړو صندوخ په شا کړ۔ جمال د هګۍ ټوکرۍ (کارۍ، بچۍ) پسې اخيستې وه۔ زۀ، زردانه او سدو په کور کښي پاته شو۔
زردانه ترور: "سلطانه ! اوس لاړ شه۔ هر کار چي کوې ماښام ضرور راشه۔ زۀ او سدو يوازي يو۔ وېره مو لا نۀ شي۔ د سدو يواځي دی۔"
زۀ: "سمه ده۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلم ـ له مورکۍ سره مي د کور کار بېغمه کړ ـ لاړم یو څوړی بوټي مي راوړو ـ ماپښین شو ـ په کلي کښي د ځوانانو غېږ وه ـ تر ماځیګره وغېږ ته ناست وم ـ ماښام شو ـ له لمانځه پس د زرداني ترور کورته وراغلم ـ دباندي یې د خونو تر مخ کالی هوار کړی وو ـ ډوډۍ تیاره وه ـ د ډوډۍ له خوړلو پس زردانه په کار اړه وه بیا یې لمونځ وکړ ـ زموږ د درو سره بشتري یې پر یو ځای په خونه کښي هواري کړي وي ـ دي ته خو مي له شرمه ږغ نۀ شو کولای ـ د میان پر بشتره په خپله زردانه ترور پربوته ـ زۀ او سدو هم په کیسیو سره ستړي شو ـ سدو ولاړ شو پر خپله بشتره واوښتو ـ

ما لمونځ وکړ ـ راغلم چي راغلم پر بشتره پربوتم ـ زرداني سر را پورته کړ ـ د تېلو وړوکی څراغ یې پوهه کړ ـ زۀ د زرداني له ښي لوره پر بشتره پروت وم ـ په زړۀ مي یو خدای ښۀ خبر وو ـ هم په دي وېره کښي ویدۀ شوی وم ـ یو وخت چي راویښ شوم ـ زرداني لاس را باندي اچولی وو ـ زۀ په خولو داسي خیښت وم لکه یو سړی چي له جامو سره په والۀ کښي ډوب کړي بیا یې راوخېژوي ـ

وېري اخیستی وم ـ په خولو کښي غرق وم ـ خوب مي وتښتېدو ـ ویښ پروت وم ـ یو حرکت مي نۀ کاوو ـ یو وخت زردانه ترور پر هغه بل اړخ واوښته ـ له ما څخه لږ وڅکېده ـ ما داسي محسوسه کړه چي سدو ته یې ځان ور نژدې کړ ـ لاس یې پر واچاوو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وېره وېره کښې ويدۀ شوی وم .يو وخت چې زردانې ترور لاس راباندې واچاوو بيارا ويښ شوم. په ځان کښې مې پټ پټ توکل چې ولې راتلې . بېرته به هغه د ماپښين د دېوال خبرې را په ياد شوې چې زردانې ترور ويل "که نۀ راغلې زۀ درځم "زۀ په دې سوچ کښې وم چې مولوي صېب اذان شروع کړ.
ما د زردانې ترور لاس سوکه له ځانه واړاوو. راپورته شوم . زردانه ترور ګوره ويښۀ وه که راويښۀ شوه .دا هم راپورته شوه . څراغ يې بل کړ. ماته يې د اودس اوبه راکړې چې زۀ تر خونه راوتم.د زردانې ترور له شا نږغ شو "سلطانه ! ماجت ته لاړ شه. داسې نۀ وي بيا چای ته نۀ شې را."
زۀ: "تروري ! راځم."
دباندې مې اودس وکړ.راغلم سنت مې دلې وکړ بيا ماجت ته لاړم.دا ورځ د جمعې مبارکې وه. مولوي صېب نصيحت شروع کړ.
مولوي صېب: "کليوالو ! نن به د اسلام پر پنځو بنيادو خبرې نۀ کوو. پر دې په څو څو واره ږغېدلي يو. فرض ،فرض دي . تاسو څۀ ستاسو ماشومانو ته مې هم ښودلي دي.نن به له دې دوو يوه کوو يا به تاسو سر خلاصوئ يا به زۀ کډه کوم . تاسو به بل ملا پيدا کړی.زۀ به يو بل ځای خپله روزي پيدا کړم.
په تاسو کښې دا دوه خويونه دي. يو دا چې هر يو دا هڅه کوی که مې د چا د مځکې ټوټه لاندې کړه . ټوټه څۀ داسې خلګ لا ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاسو کښې ليدلي دي چې يوه بېلچه خاوره د بل له مځکې خپله ته را واړوي.
دويمه دا چې د انسان زړۀ ازارول دا سې دي لکه اوي(71) واره چې کعبه ونړوې. دا خبره په غور واورئ.د انسان زړۀ، د انسان زړۀ.د انسان زړۀ."
لۀ دې خبرې سره يې سترګې له اوښکو ډکې شوې .دا يې غوښت چې کليوال په دې نۀ شي پوه چې مولوي وژړل.د دواړو سترګو تر منځ يې د پوزې دا نرم ځاى په ګوتو کښې ونيوو .يو څۀ وخت چپ ناست وو بيا يې لاس را لرې کړو سترګې يې رڼې کړې "شته په تاسو کښې داسې سړى چې دا لوړه (قسم)وکړي چې په يوه ورځ کښې يې درې څلور کسه نۀ وي ظهير کړي."
په اخير کښې يې لاس پورته کړ.دعا يې شروع کړه .لمر ښۀ پورته راغلى وو چې له ماجته راووتو .د زردانې کورته راغلم.
زردانې ترور او سدو چاى څيښلې وې.
زردانه ترور: "سلطانه ! څۀ شوې چې ورک شوې. ما خو ويل کورته تللى دى."
زۀ: "نن جمعه مبارکه وه.مولوي صېب نصيحت کاوو."
زردانه ترور: "ښۀ." ولاړه شوه چاى يې تودې کړې رايې وړې.ما چاى په تازيله څيښلې.
زردانه: "چاى په سوکه وڅيښه.څۀ تازيله دې ده."
زۀ: "ځم له قمرالدين سره مې د مزدورۍ قول کړى دى."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردانه ترور: "خود لاړ شه ماښام چي راشې .جمال او پلار ګوره راشي که نۀ."
زۀ: "سمه ده."
را روان شوم. تر غرمې مي د قمرالدين د کور خونه لوڅه کړه. غرمه مو ډوډۍ خوړلو ته لاس مينځلو. ډېرې بدې تنها کي يې کړې وې. د ډوډۍ د خوړلو پر وخت د قمرالدين زما ولاس ته پام شو.
قمرالدين: "سلطانه ! کار کوه .دا لاسونه به دي پاخۀ شي .تر اخيره خو به د زردانې ياري، د زرګُلې سرې ډوډۍ او زرې جامې نۀ وي. په کار کولو سړی نۀ کم اصلېږي."
د قمرالدين خبرو ډېر بد اثر راباندي وکړو. د لاسو خوږ مي له خوا خاطرو ووتو بيا قمرالدين خاوره په بېلچه ماتوله .ما اوبه ورته راوړې .تر ماځيګره مو د خوني شاو خوا خاوري خيشتې کړې . ماځيګر مي قمرالدين ته وويل "زما مزدوري راکړه. زۀ سبا نۀ راځم. د کار د پاره بل سړی پيدا کړه."
قمرالدين: "هو خود يې درکوم. سبا دا ختې پورته کول غواړي. که تا نۀ وای ويلي ما درته ويل. نن خو هم په در کښېوتی وم. پر نيمه ورځ مي نۀ شوې شړلای."
چي قمرالدين روپۍ را کولې ژړګُل وجمال مي ليدو چي له ښاره د کور په لور راروان وو. دا تسلي مي هم وشوه کورته لاړم. ماښام موركۍ د باندي کالی هوار کړی وو. ماجت ته نۀ لاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ مي پر هغه کالي وکړ. مورکۍ ته مي ورږغ کړ "ډوډۍ راوړه داسي خوب راځي. "
مورکۍ: "خود يې دروړم ستړی به يې. ډوډۍ وخوره ويده شه. زهٔ او بابا يې وروسته خورو. "
مورکۍ شلومبې او ډوډۍ راوړې. ژر ژر مي يو څو ګولې وکړې ډوډۍ مي واړوله. بالښت مي سم کړ. د تېري شپې ګرمي را پـه زړهٔ شوه چي زرداني په تکه سره ګرمي کښې دننه ويدهٔ کړم. څهٔ مطلب به يې وو چي يو وار يې په دومره ګرمي کښې دننه ويدهٔ کړې بيا به يې لاس لا هم درباندي واچاوو. په دې کښې يې څهٔ مقصد وو. که دې دا چمونه نهٔ کولای. خلګو په خدای که دا تهمت درباندي ويلی وای. په دې سوچ کښې ويدهٔ شوی وم. د شپې يو وار را ويښ شوم. ولاړ شوم. د ماخوستن لمونځ را ياد شو. په وس مي نهٔ وو. بېرته راغلم پرېوتم بيا په ځان نهٔ يم خبر شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

هغه وخت را ویښ شوم چي جمال راغلی ناري يې کړې ـ زۀ چي را پورته شوم ـ لمر ښۀ لوړ راغلی وو ـ زۀ او جمال دننه لاړو ـ جمال کښېنستو ـ مورکۍ چای پر کښېښودې ـ ما او به واخیستې د باندي مي مخ و مینځلو ـ راغلم مورکۍ چای راوړې ـ مور ته يې پیالې را ډکي کړې ـ

مورکۍ: "سلطانه زویه ! داسي خوب ـ د ماخوستن او سهار لمنځونه دې دواړه قضا کړو ـ د سهار لمانځۀ ته مي پورته کولای نۀ شوې ـ تا خو یو لمونځ هم نۀ قضا کاوو ـ له برایه دي دوه لمنځونه قضا کړو ـ"

زۀ: "هو موري ! نور څۀ کولای شم ـ له خدایه به معفي غواړم ـ قضا يي به يې را وګرځوم ـ"

مورکۍ: "تۀ او جمال خپله ګپه وکړئ ـ زۀ ډوډۍ پخوم بیا ګرمي کېږي ـ"

مورکۍ ولاړه شوه ـ زۀ پر بالښت پر ېوتم پښې مي وغځولې ـ

زۀ: "یاره جماله ! بدن مي داسي ټوک دی ـ په خدای که یو حرکت کوي ـ زۀ به پښې درته وغځوم ـ"

جمال وخندل ـ خالي پیالې او چائینکه يې اړول ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "د پښو د غځولو اجازه به دي اول غوښته .رېښتيا په ځان حال نۀ لرې چې د پښو له غځولو پس اجازه غواړې- "
زۀ: "ښۀ تۀ حال راکړه ـ ښار ته لاړې څنګه وو؟ خوند يې کاوو؟ "
جمال: "خوند څۀ خوندونه .يو ښاهسته هسک کورونه،تر ورځ يې د شپې ډېر خوند وو ـ يو رڼاګانې،ښاهسته خلګ ـ نر او ښځې ګډ ګرځېدو ـ دا مخپټې چا پېژندلې هم نۀ ـ ښځې د ورځې څۀ د شپې يو ائې ګرځېدې ـ سوداګانې يې کولې ياره ناشوده (ناشونې) خو بله وه ښځو موټر چلول ـ يو څالاکه ماشومان، په منډه تر سړک يوې او بلې خواته اوښتو را اوښتو ـ په موټرونو کښې يې چورت نۀ واهو- "
زۀ : "ښۀ بيا خو ژړګُل کاکو ډېر ګرځولې يې- "
جمال: "نۀ منا د هغه سړي زوی وګرځولم .د هګيو دکان چې يې دی .بابا خو چې ښار ته لاړ شي د هغه سړي له دوکانه دباندې نۀ وځي .تر ماښامه په دوکان کښې وي ـ ماښام له هغه سړي سره کور ته لاړ شي ـ سهار چې را وځي وختي سودا واخلي کورته راځي .له دې واره يې يوه بله ناشونې وکړه .د يو څو کسانو ګنې (څهرې) يې راوښودې ـ که چيرې دا سي خلګ درباندې پېښ شو دا پوښتنه يې در څخه وکړه چې د چا زوی يې؟ ـ زما نوم بدل ور اخله ـ پېژني دې ستا ګنه (څهره) ببخي ډېره مورته ورته ده ـ "
زۀ: "څۀ مطلب؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "نۀ پوهېږم. ګنه مي مورته ورته ده. نوم به د دۀ بدل ور اخلم."
زۀ: "دا چي پټ پټ کېږي له کوره نه را وځي. زردانه ترور يې له کوره په زوره راباسي. ښار ته چي لاړ شي په منډه کورته راځي. ضرور يو چل شته."
جمال: "برابه چي کورته راغلو. دی او مورکۍ مي ډېر پر دې خبره سترې کړو. تر اخيره يوۀ هم دا نۀ وويل چي دا سي کيسه ده. نۀ سلطانه ! ! زۀ په دې کښي ورک يم. هر بد کار که کړی وي خو بابا کړی دی. دا مورکۍ يې ولي له ځانه سره وتړله."
زۀ: "خير دا به معلوم کړو چي ژړګُل کاکو څۀ کړې دي. تۀ دا راته وو ايه. په ښار کښي ښۀ وګرځېدې."
جمال: "هو ما خوستن مو بېخي ناوخته ډوډۍ وخوړه. د ډوډۍ له خوړلو پس خيرجان کاکا (د هګيو دوکاندار) خپل زوی علي جان ته وويل "زويه ! دا د ژړګُل زوی سرکس ته بوځه." علي جان موټرسائيکل را ويستو. زۀ له شا ورسره کښېنستم. د شپې يې د ښار په دې ګڼه ګوڼه کښي سم کړ. زما پر موټرسائيکل اول وار وو چي سپور شوم لاس مي ټينګ په علي جان پوري نيولې وو. له وېري رېږدېدم."
علي جان راته وويل "ياره جماله ! ځوان سړی يې ستا پر موټرسائيکل ويره شي. بېغمه کښېنه. تۀ هغه د خلګو ښځو ته خو وګوره. پر موټرسائيکل څنګه ناستي دي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مي پر موټرسائيکلو سپرو ښځو ته پام شو.ښځې به له شا ناستې وې.دواړې پښې به يې يوه پر بله اړولې وې. ماشوم به يې لا هم په غېږ کښې وو.دلته علي جان موټرسائيکل دومره تېز چلاوو.زما دومره وېره شوه چي ورته ومې ويل "دا موټرسائيکل سو که چلوه.دا سې نۀ چي خوږ مو کړې."

علي جان وخندل "جماله ! وېرېږه مۀ .نن يې لا ستا په خاطر سو که چلوم ." يو ځای يې له ډېرو بائيسکلونو ،موټرسائيکلونو او موټرونو سره موټرسائيکل ودرا وو.يو سړی راغلی.پر موټرسائيکل يې سپين نمبر وليکل.دۀ ته يې يو ګردی شی ور کړ.دۀ په جېب کښې وا چاوو.

پر مخ روان شو.يو ځای يې روپۍ ورکړې دوه واړه ټيکټونه يې را واخيستو بل ځای يې په دروازه کښې ولاړو پوليسو ته ونيول . هغو سوري کړو.بېرته يې دۀ ته ور کړو.دننه يې پرېښودو.دننه چي ورغلم مسلمانه ! ! يو خلګ وو.نر او ښځې ګډ.زاړۀ ،ځوانان او هلکان،زړې ،پخې او پېغلې،وړې دومره ډېر وو چي شمار يې نۀ کېدو.

يو ځای بيا علي جان دوه ټيکټه په روپو را واخيستو.د يو ډېر هسک ځا ته په زينو وختو چي په دړو جوړ وو.د هغه پر غاړه واړه ولاړ وو.په ځا کښې سندري ږغېدې .دوې ښځې په کښې ګرځېدې.دوو کسانو يوۀ بل ته ويل "ياره دا ښځې نۀ دي.دا کدړاګان دي." ما علي جان ته وويل "دا کدړا څۀ بلا ده؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي جان راته وویل "نرښځېان ـ" ما ورته وویل "علي جانه وروره ! اوس هم نۀ شوم پوه ـ"
علي جان ډېر په قهر راته وکتل "تا ولاکه زما پلار هم پوه کړي ـ «شي مېل» اوس پوه شوې که نۀ ـ"
ما وخندل چي ومي خندل "خو دغسي وو ایه ـ "علي جان دا سي حېران غوندي را وکتل "تۀ په انګلسي پوهېږې؟ " ما ورته وویل "هو ـ"
علي جان راته وویل "په دې خپله مورنۍ ژبه ولي نۀ پوهېږې؟ "ما ورته وویل "مورنۍ ژبه مي زده ده، نۀ په لوست او لیک بل نۀ هغه لفظونه چي ډېر په احتیاط پټ په کار کېږي ـ"
علي جان وویل "څنګه څنګه نۀ شوم پوه؟ "
زما په دې کښي سودا اړه شوه چي هغه نرښځېان څۀ شی دي ـ چیري او څنګه ژوند کوي ـ زموږ د خاورو په خړو کلیو او کوڅو کښي چي پیدا کیږي؟
هغه دوه زاړۀ موټرسائیکلان ولاړ وو ـ یو وخت دوه کسه دننه څا ته راغلو ـ موټرسائیکلونه یې سټارټ کړو ـ په څا کښي یې دومره تېز چلول په خدای که علي جان پر مځکه چلولی دی ـ سو که سو که په ځرخ کښي د څا غاړي ته را ورسېدو ـ شا و خوا د څا پر غاړه ګرځېدو ـ خلګو روپۍ ورته نیولې ـ په یوۀ لاس یې روپۍ ټولولې په بل یې موټرسائیکل نیولی وو ـ خوند خو یې ډېر وکړو ـ یو چي څا د ډېري نۀ وای ـ ښوریدو زما وېره کېده ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ځای یې بیا په وړو موټرونو کښې سپور کړم.وماته ځان
داسې ښکارېدو لکه د ماشومانو کار چې کوم. ټول په ږیره
خلګ په کښې سپارۀ وو.هغه وارۀ موټران مو سره جنګول.
دوه ځایه څرخونه وو.یو پورته کښته ګرځېدو بل شا و خوا.
علي جان ویل "په دې کښې دې بیا سر ګرځي".نور
حیوانان،مرغان مو هم ولیدل ناوخته را ووتو.سړي ته یې هغه
د دۀ راکړی شی څو روپۍ ور کړې.موټرسائیکل یې را روان کړ.
کورته راغلو ویدۀ شو.سهار چې را پورته شو.چای مو
وڅیښلې.د علی جان پلار بابا ته وویل "شکر دی اوس دې دا
زوی ځوان دی.په دې مې ښخې زړۀ ښۀ شو چې تعلیم یافته دی.
دا ښۀ دی چې په کلي کښې مو سکول شته.ډېر بختور خلګ
یاست.زموږ د قام خو دا بد بختي په برخه ده.یو ځای ملایان
ورته ولاړ دي سکولونه نۀ پرېږدي بل ځای بیا استاذان نۀ ورځي
.ټول پر کورونو ناست دي حرامې تنخواګانې خوري.
یوه ورځ د یو استاذ مور مړه وه.زۀ هدیرې ته ورغلی وم.په مور
پسې یې له هغو مردارو روپو اسخات ګرځاوو.زۀ په کښې
ناست وم.دا ملنډې مو په له ووهلې.د سمال به مو راونیوو زما
قبول دی بېرته به مو ولاړ سړي ته ور کړ.ما در بخښلې دي.
زۀ په دې سوچ کښې ورک وم "تۀ دا ملایان ګوره.په دې ورځ هم
خلګو ته سر نۀ ور خلاصوي.که نن یو ملا د دې سړي دا روپۍ
وغورځووي چې په دې اسخات،زکواة او خیرات نۀ شته نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږي بیا به وګورو چي خلک دا سي کوي او که نهٔ. د خلګو د ماشومانو ژوند ور بربادوي او که نهٔ.
د دې خلګو ایمان وما ته معلوم دی. دوو شیانو ته ببخي ژر وار خطا کېږي. یو دا سي بد رنګي بل د خان نوم ته.
زهٔ د غټو خلګو هدیرو ته هم ورځم. د ثواب په نیت نهٔ له شرمه. سبا په مخه سره ورځو. زهٔ د هغو په هدیرو کښې هم دا خلک وینم په مړي پسي روپۍ ډېري وېشي. زهٔ هلته هم دا سوچ کوم "تهٔ دې خلګو ته وګوره. ټول عمر یې د خلګو حق خوړلی دی. د خلګو جائیدادونه یې لاندي کړي دي. پر خلګو یې ظلمونه کړي دي. نن د هغو خلګو حق را اخلي ببرته یې و هغو خلګو ته په اسخات او خیرات کښې ورکوي. دلته هم د مولوي صېب ایمان.... " ملایان صاحبانو ته څهٔ ډېري ورکوي.
دا خبري مي په دې درته وکړې. تعلیم یافته خلک نور که نهٔ وي په دې ښهٔ پوهېږي چي حرامیان څوک دي؟ حرامیتوب څوک کوي؟ " باباواړه وخندل. زهٔ پوه شوم چي بابا ته ستا دا خبره ور په یاد شوه چي (حرامي او د ډمي زوی زهٔ یم. د ډمانو او حرامیانو خویونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی). کاکا خپله خبره جاري وساتله.
"ژړګله ! باید پر دې لوستو او تعلیم یافته خلګو ونهٔ خاندو. د دوی پر حال باید افسوس وکړو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پوه شوم چې د کاکا ذهن د انصاف کچاریو ته لاړ.د بابا خندا بې ځایه ورته ښکاره شوه .د دۀ دا خیال نۀوو چې بابا پر دې وخندل چې زموږ په کلي کښې سکول نشته.د ملا سبق یې ویلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کلونه پس مورکۍ دباندي په هغه نغري کښې چای پر ېښې وې چي چارپېره يې دوه ګزه دېوال پر راګرځولی وو۔نور يې سر د سالي غوندي په بوټو پوښلی وو۔ سهار وختي او ماښکر ښه ګزاره په کښې کېدله۔غرمه او ماپښين ډېره تکليفجنه وه۔اوس بوټي ډېرو بادونو او بارانو له ځانه سره وړي وو۔پر سر يې اوس لوی لوی سوري وو۔په دې تک سرۀ لمر به د نغري وڅنګ ته مورکۍ ناسته وه۔

زۀ د لمانځۀ پر ځای ناست وم۔دعا مي کړې وه ۔پخپله وړه خونه کښې مي شا و خوا کتل ۔چت څۀ د بوالونه يې لا په لوګي تور وو۔ د شمال لور ته يوه وړه دړه پر د بوال ټک وهلې وه ۔يوه زړه کاسه،درې زاړۀ غابونه پر پراتۀ وو۔يو د غوړو دونيم سېره ژېړ ټيم (ډوبی) پر پروت وو۔ د خورما درخته پر جوړه وه چي موږ به بوره که به بوره نه وه ګړه مو په کښې ښودله

د ختيځ لور ته يو لوړ ځای چي موږ يې سر په لرګيو پوښلی وو۔ برسېره مو دوې زړې بشترې ټولي پر ښودې چي هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلتک(بړستن) ،هره نالي ته مورکۍ رنګ په رنګ پيني يښي
وي .لاندي يو سپين غټ صندوخ چي مورکۍ به زموږ مينځلي
جامي پکښي ښودي.
د سهېل له لور بي وتهولو شوو بشترو ته نژدې دروازه وه .لږ را
دي خواته يو غټ سوری چي د کړکۍ کار موځيني اخيستو. په
ګرمي کښي به خلاص وو. په ژمي کښي به نيم په ختهو بند وو.
نيم به مو په ګدړو بنداوو.
د لوېديځ لور ته په ميان کښي نغری، په چت کښي پر هغه برابر
دوه کښ (د لوګي د پاره سوری) ،يو جار (د بوټو ځای)جوړ وو.
په ژمي به د نغري له يوې غاړي (لوري)مورکۍ له هغې بلي
غاړي بابا کښېنستو.داسي نۀ چي يو زموږ کور داسي وو.
تقريباً د ټول کلي که يوه خونه وه که دوې، ټولي داسي وې.
په ټول کلي کښي دوه صفا ښاهسته کورونه وو لکه د نادرخان
او ملک منګل .د دغو کور ته رنګارنګ مېلمانۀ هم راتلو.ودې
ته مي فکر هغه د جمال د ښار خبرو واړاوو.
دا ښۀ شوچي مورکۍ دننه راغله .چائينکه او پيالي يې
کښېښودې. پيالي يې ډکي کړې ولاړه شوه. د دړي له سره يې
هغه د بورې ټيم (ډوبی) راخيستو.ما مصله را ټوله کړه.راغلم
د مورکۍ له څنګه کښېنستم.پياله مي راپورته کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "زویه ! دا روزانې پربېږده - دا ستا په وس نۀ کېږي - له خدایه به بله روزي غواړو - د غم روپۍ را وګټې خو نیم نۀ شوې پاته - "
زۀ: "موري ! دا یو څو ورځې دي ورسره اموخته به شم - تر ما واړۀ هلکان د بل مزدورۍ کوي - ټوله ورځ بېلچې وهي - "
مورکۍ: "هغه له وړوکوالي په بېلچو وهلو اموخته دي - "
زۀ: "زۀ به هم ځان په اموخته کوم - مور ته یې څوک تیاره راوړي - "
زما و د مورکۍ تر میان لا دا خبري رواني وې چي چای خلاصي شوې - مورکۍ په خوا بدي ولاړه شوه - چائینکه او پیالې یې ټولي کړې - ما د بوال ته شا ووهله - د ښار سوچ مي پر سپور کړو - بېرته را غبرګ شوم دې خپلو ناپوهانو خلګو او خړو کورونو، سپېرو دښتو، خړو پوټیانو او ښکو ته -
زړۀ به مي د شا له پښتی ونښتو "نۀ نۀ نۀ ځم نۀ ځم - دا خپل خلګ او خړ کورونه د دې خپلو دښتو سپېرې دوړي - پر دې سرکسونو او پارکونو نۀ ورکوم - "ګوره په دې کښې څومره وخت تېر شوی وي - په دروازه کښې د خاټو (غاټو) کاکو زوی ودرېدو -
هلک: "سلطانه ! بابا ویل مانښام دي ډوډۍ ته راشي - "
زۀ: "خیرات مو کړی وو ؟ "
هلک: "نۀ مېلمانۀ دي - "
زۀ: "مېلمانۀ څوک دي؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک کیسه راته وکړه چي هلک روان شو ـ ماته دا سوچ را ولوېدو چي "دا څنګه ډوډۍ ده چي ته یې هم غوښتی یې ـ په داسي ډوډۍ کښي خو بابا هم تر ننه چا نه دی غوښتی ـ ته یې څنګه وغوښتې؟ "

تر ماښامه مي دا خبره له ذهنه نه ووته ـ ماښام داسي وخت ور روان شوم چي شه ترغوني وه ـ د اسرې (لنډي برات)د څلورمي ورځې میاشت تر رڼه سترګه(ځلان سوری) لاندي تر غرۀ ښه لوړه ولاړه وه ـ تر میاشت لاندي بیا د غرۀ تر سره د اسمان کیناره داسي تکه توره وه چي سړي نه ده اوورو ګمان پر کولای شو ،نه د ګرځ چي ور ورسېدم ـدوی دباندي کالی هوار کړی وو ـ چارپېره پنځۀ شپږ بالښته پراته وو ـ نور یې تلتکان کت کړي وو ـ د بالښتونو پر ځای یې یښي وو ـ

له سلامه پس مي څپلۍ د هوار شوي کالي څنګ ته کښېښي چي خاتول کاکو او زویان ټول مخته راغلو ـ روغبړ یې راسره وکړو کښېنستم ـ زما له کښېنستو سره سم د دوی ږغ شو ـ موږ ببړته ولاړ شو د کالي څنډې ته ورغلو ـ

سیدګل کاکو له درو زویانو سره را ورسېدو ـ له سلامه پس روغبړ وشو چي دوی کښېنستو ـ خاتول کاکو زوی ته وویل "ورشه اوبه راوړه ـ " هغه اوبه راوړې ـ سید ګل کاکو ته یې ونیوې ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید ګل کاکو: "خاتوله ! موږ شو میا (ناوه) نیولې ده. تر هغه موږ ستا په شي څکه نهٔ کوو تر څو چې دې بخښلي نهٔ یو."
خاتول کاکو: "سید ګله ! خدای به تولې خیر کړي. تهٔ دا او به وڅیښه."
سید ګل کاکا: "خاتوله ! په اخلاص درته راغلی یم. نن زما غاړې ستا چاړه ده. نن مې د هر څهٔ اختیار ستا دی. ما تهٔ شین زړی کړی، ستړی کړی یې. ناحقه مې پر خلګو ګرځولی یې."
خاتول کاکو: "سید ګله ! ما هم داسې په اخلاص بخښلی یې لکه تهٔ چې راغلی یې. زما ستا له اوو مه سپېنسي قسم دی." سید ګل کاکو هڅه وکړه چې ور ولاړ شي.
خاتول کاکو: "سید ګله ! له دې ګایه (خبرې) مې قسم دی. تر هغه چې او به دې نهٔ وي څښلې."
سید ګل کاکو او به ښودې. خاتول کاکو یې په ناستې په غاړه کښې لاس ور واچول. یو ار بیا تولو په غېږ روغبړ وکړو.
ډوډۍ راغله. ښه ښوروا او توري، سپیني غوښې وې. ښهٔ تر بسو مو وخوړه. دسترخوان تول شو. خاتول کاکو خپل زوی ته وویل ورشه ترخې چای پخې کړه.
سید ګل کاکو: "سلطانه زویه ! ډېر خوشاله شوم. چې خاتول ډوډۍ ته راغوښتی یې بل دې په ډېر کم عمر کې د یو ډېر لوي سړي کار کړی وو."
زهٔ پوه شوم چې په دې یې ډوډۍ ته راغوښتی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "سيدګل کاکو ! کوم کار؟ "
سيدګل کاکو: "هغه بازخان چي دي په ځاپېړه وهلی وو."
زۀ: "سيدګل کاکو ! مجبوره يې کړم." ټوله کيسه مي ورته وکړه
سيدګل کاکو: "زويه ! دا نوی نسل تر موږ ښۀ دی .د خبري څۀ د ځاپېړي ځواب نۀ ور پرېږدي .موږ لېوني يو چي پر ځوانانو لګېږو."
خاټول کاکو ته يې مخ ور واړاوو "خاټوله ! په ما و تا خو يې دري مياشتي ملنډي ووهلې .په دې هلکانو يې پخدای که دري ورځي ووهي."
زۀ: "سيدګل کاکو ! هغه څنګه؟ "
سيدګل کاکو: "زويه ! په دې خو خبر يې چي زما او د خاټول پر لښتي سره داوه وه."
زۀ: "هو خود خبر يم.تۀ په خاټول کاکو ملامت هم وې."
سيدګل کاکو: "هو زويه ! په پوهېدم .خبره مي تر خولۀ وتلې وه بيا مي دا تربورګلوي و سترګو ته ولاړه وه."
زۀ: "سيدګل کاکو ! هغه ورځ چي مولوي صېب نصيحت کاوو.
زۀ پوهېدم چي تا يادوي چي تر ماجت را ووتو.يو ار مي لا دا خيال شو چي سيدګل کاکو ته ووايه پر تربورو باچاهي مۀ کوه.
په تربورو باچاهي وکړه بيا له دې خپله کم عمر او ستا له سپيني ږيري شرمېدم .اوس دا راته ووايه ولي پښېمانه شوې .بې دريمه د خاټول کاکو کورته راغلې؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید ګل کاکو: "زویه ! کیسه خو ډېره اوږده ده . لنډه به یې درته وکړم. ما چي په خاتول دعوه وکړه. خاتول په خان ننوتو. خان زۀ ور وغوښتم . موږ دواړو خپلي ورشې ورته وکړې . خان وویل "سمه ده بله ورځ به دواړه خپل ګواهان راولئ ." زما ګواهان خو نۀوو . خاتول هغې ورځي ته خپل ګواهان راوستو. په هغه ورځ خان نۀوو بلې خواته تللی وو. هم داسي په دې کښې درې میاشتي تېري شوې . کله به خان نۀوو ، کله به موږ کښې یو مانده ، کله موږ دواړه راغلي خان به نۀوو.

یوه ورځ مو خان پیدا کړی . دواړو ورته وویل "دا زموږ فیصله را وکړه. اوس خو دې کولمې راکښې پرې کړې."

خان یوه ورقه راکړه . دا هغه پلاني سړي ته وروړئ . هغه به ستاسو خلاصه در وکړي." موږ هغه ورقه راواخیسته هغه سړي ته راغلو چي یو عام کاروبار یې د کرایې په دوکان کښې کاوو. دۀ په دوکان کښې د دېوال ته شا وهلې وه . موږ هغه د خان ورقه ورته ونیوه. دی هغسې د دېوال ته پروت وو. یو بل ځوان چي په دوکان کښې ورسره ناست وو هغه ته یې وویل "تۀ هغه کتابچه راواخله ویې ګوره. زۀ په کومه ورځ خلاص یم."

چي دا خبره یې وکړه. ما بېرته هغه ورقه ځیني راونیوه. خاتول ته مي وویل "راځه ." چي را ووتو. څو ښکنځل مي ځان ته وکړو ، څو خاتول ته. له هغه پس مي ورته وویل "ماښام ډوډۍ وکړه. زۀ له زویانو سره کورته درځم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موږ سپين ږيرو کښي که دا ستاسو عقل وای. ولي به مو دو مره ځله خوارول. "

په دې وخت کښي د ختيځ له لوري توره وريځ راروانه وه. تنا او برېښنا نۀ سره پرېکېده.

د چای له ځيښلو سره سم د خاتول کاکو له کوره را رخصت شو چي زۀ کور ته راورسېدم. د باران ځاځکي هم شروع شو. کالي دباندي هوار وو. ما خپل کالی له واره سره ونغښت دننه مي يو ورړو. مورکۍ خپل او د بابا کالی دننه راوړو. يوه د اوبو بدنۍ دباندي پاته وه. زۀ په هغه زورور باران کښي ور ووتم. بدنۍ مي رادننه کړه. يو ځای باران زورور وو بل ځای هوا. زما په خيال دا سي زړۀ به نۀ وو په ټول کلي کښي چي په کوګل کښي به پر کرار وو.

خونه څڅېدله چي په کور کښي ځۀ لوښي وو هغه مو په خونه کښي اوبو ته کښېښودل. د دروازې خواته خونه څڅېدله. موږ پروا نۀ په کوله. د مورکۍ ځراغ په لاس کښي وو. وار به نۀ وو هغه دېوال ته به ورغله په کوم دېوال چي به دريا ځړېده بيا به مي ور ناره کړه "موري! تۀ دا ځراغ راوړه. دا ډک لوښي به وباسم." چي ما به لا ټول لوښي نۀ وو کتلي. مورکۍ به بيا تر دريا را رسېدلې وه. د باران تر درېدو پوري موږ په ولاړې ولاړ وو. د سهارګاه وخواته مو بشترې هواري کړې بيا زۀ ويدۀ شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه غرمکۍ وه چې را ویښ شوم . د مخ د مینځلو اوبه مې را واخیستې راووتم .د خونو شاته وګرځېدم .کیلوال مې لیدو چې د خونو پر چتونو ولاړ وو. خود به د هر چا خونه لکه زموږ دا تویېده .خاوري یا به یې ګل پر اچاوۀ. هوا بته ولاړه وه. ډنه مېغ (تبش)وو کډې د باران له اوبو ډک ولاړ وو نېز(سېلاب)راغلی وو.

زموږ د کلي پر ماندۀ اوبه لوړې را اوښتې وې .ټوله هغه مځکه چې په سترګو ښکارېده ختې او اوبه اوبه وه .څو ځوانان چې کاڼي او لرګي یې په لاس کښې وو.له هغه بله لوري یو اځي لاجور شېخ لاسونه سره غورځول.ما بدنۍ کښېښوده مخه مې ور وکړه. په دې چټک ور روان وم چې لاجور شېخ خوږ نۀ کړي چې ور نژدې شوم .لاجور شېخ د یوې وړې ماشومې سور نری پړونی تر سر تړلی وو. شین اوږد قمیس یې په غاړه، پرتوګ یې دومره غړلی وو.خلګو به داسې محسوسوله چې بېخي یې پرتوګ شته نۀ . تکه سپینه د ماشومانو سدرۍ(چې تل به خپلې مور په کور کښې ورجوړوله)په غاړه وه .توري زړې، پرې څپلۍ یې په پښو کښې کشولې.

یو لوی مار چې نیاز (سېلاب) راوړی وو.غولۍ غولۍ پروت وو.بېخي د حرکت نۀ وو. ځوانانو وژلی .لاجور شېخ نۀ ور پرېښودی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلیل یې داوو "دا ماران هغه ماران نهٔ دي کوم چې تاسو په پخوانیو نکلونو کښې اورېدلي دي ـ دا ماران تاسو تجربه کړئ ـ دا چې د انسان ږغ واوري تښتي ـ تر هغه انسان نهٔ خوري چې پښه یې لوړه نهٔ وي پر یښې ـ
هغه ماران او دېوان اوس هم هغسې مست ګرځي ـ اوس هم هغسي سپین دېو د تور تابع دی ـ اوس هم هغه ښاماران هغسې پر خزانو پراتهٔ دي خلګ چیچي ـ د زهرو اثر یې بیا د چیچلي سړي په لمسیانو او کړوسیانو کښې لا وي ـ څړیکې او دردونه کالي ـ "
په دې وخت کښې غمخوار کاکا وویل "شیخ صحي وایي ـ دا ماران سړی نهٔ چیچي ـ که یې چیچلای اوس به زما له دوولس تنه کالهٔ څه یو نهٔ وو ـ زما د غرهٔ په باره کښې له کلونو څلور پنځهٔ ماران اوسي چې موږ په کډه راشو ـ زهٔ مېني ته ورشم ـ دوی وو ینم په خونه کښې د ننه پر غولي ګرځي چې کله موږ په کډه ور شو بیا دوي د خوني په شاتیرو کښې ګرځي ـ "
دلته په ځوانانو کښې د یوهٔ ږغ شو "غمخوار کاکا ! لږ ښهٔ پکښې وکړه ـ " کټ کټ ټولو وخندل ـ
غمخوار کاکا په توند ه لهجه ورته وویل "ناپوهي دي ښهٔ درسره وکړي ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

هم داسي وخت تېرېدو۔ ما خپله مزدوري کوله۔ کليوال هم په پېغورنو ستړي شو۔ نور يې حرمونی ، ډم او د زردانې يار راته ويل نۀوو په وس۔ يوه زردانه وه۔ هغه د چا پر چم ځان مي نۀ شو ځيني خلاصولای۔ اوس مي د مزدورۍ له روپيو ښې ډېري روپۍ هم له مورکۍ او بابا پټې کړې وې۔

اوس کلونه تېر وو۔ جمال څۀ کوې سدو لا څو واره ښار ته تللی وو۔ يوه ورځ مي جمال کښېناوو۔

زۀ: "ياره ! که له دې واره ښار ته تللې زۀ هم درسره ځم۔ دورې به يو کار پيدا کړو۔"

جمال: "دريمه ورځ زۀ ځم۔ هګۍ مي بېخي ډېري پروتي دي۔ په دوکان کښې بېخي شی نشته۔ په دې مي وځنډولې چي لږ نور يخ شي بيا ښې ګراني خرڅېږي۔"

د جمال طبيعت ډېر خراب راښکارېدو۔ له جماله مي پوښتنه وکړه۔

زۀ: "دا طبيعت دي دومره ولي او په څۀ خراب دی؟"

جمال: "سلطانه وروره ! مورږ دي خدای له موره خلاص کړي۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ولې؟ "
جمال: "موږ چې یې په ښۀ او بد نۀ وای پوه کړي.ښاهسته به د دې نورو خلګو په شان ګرځېدو. نۀ به مو د چا په ژوند کار وو. نۀ به مو د چا په درد ،غم ،لوږه او تنده کار وو."
زۀ: "جماله ! دا څوک دی چې ستا دومره زړۀ په شین دی . زموږ په کلي کښې یو څو کوره دي چې ښه ګزاره یې کېږي .نور خو ټول دا زموږ په شان وږي ،تږي او لوڅ دي."
جمال: "یاره ! هغه بله شپه مورکۍ د لنډي صادق د کور کیسه راته وکړه .یاره ! خوب څۀ قسم پخدای اوښکي مې په سترګو کښې نۀ درېدې.
هغه بله شپه بابا او سدو ویدۀ شو.زۀ هم په بشتره کښې پروت وم.مورکۍ بشترې ته راغله په بشتره کښې ناسته وه. سر یې ټینګ په یوۀ لاس نیولی وو. ما پر ږغ کړو "مورکۍ ! خیر دی ولې دې سر په لاس کښې نیولی دی .سر دې خوږېږي؟ "مورکۍ راته وویل "نۀ زویه !." ما ورته وویل "بیا ولې په بشتره کښې ناسته یې؟ سر دې په لاسونو کښې ټینګ نیولی دی. دومره وش دې وکړو.یو کیسه خو شته؟ "
مورکۍ وویل "نن د زرغونې ترور پوښتنې ته ورغلم .دومره مې زړۀ پر خوږ شو چې رایاده شي سر مې پرله وګرځي. یوار خو یې نږور کله ښه وي کله لېونۍ وي .ټینګه یې په کور کښې ترلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي۔ مېږۀ خو يې تر نږور له مخه لا ناروغه وو۔ په ځولۍ کښې يې هم دباندي هم دننه وړو۔

يوه دا وه په کلي کښې به ګرځېده ۔ له چا ګرېوان وړی په مزدوري ور کړی۔ چاته وړی په مزدورۍ ور ورېشلي ۔ کله چا زوړ قميس، چا من غنم په زکواة کښې ور کړي۔

يو زوی يې درلود چي مزدوري، پور او دار يې کول، کور يې چلاوو۔ اوس دا هم ناروغه پر بشتره پروته وه ۔ په رڼو اوښکو يې ژړل ۔ما ورته وويل "زرغونې تروري ! تا خو په دې نېستي، ناروغي کښې بېخي چورت نۀ وهلو۔ په هغه سره نېستي او ناروغي کښې به دي تل خولۀ له خنداډکه وه۔"

دې يوارد را پورته کېدو هڅه وکړه ۔ بېرته يې سر پر بالښت ولګاوو۔ دومره د زړۀ له زوره يې وژړل ۔زۀ د هغې غيرتمندي زرغونې وژړاته حېرانه وم ۔ سپين او تور قمر وېښتان يې دا سي سره نښتي وو لکه کراسته ۔ هغه غوښن سپين مخ يې نن پر هډونو خالي پوست پاته وو۔ شنۀ خالونه يې په ژړ مخ کښې تور ښکارېدو۔ يو څۀ وخت پس يې ما په خپل پړوني اوښکي ور پاکي کړې۔

زرغونې ترور راته وويل "زردانې لوري ! يو خو به ته وماته حق رابخښې تا له ما سره بېخي ډېري نېکۍ کړې دي ۔"ما ورته وويل "زرغونې تروري ! تۀ وموږ ته حق رابخښه۔زموږ څۀ حق دی۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې ترور راته وويل "زردانې لورې ! ستا د احسان بدل خو له ما سره نشته خدای به يې در کوي . ستا به دا خيال وي چې د زرغونې په خپله ناروغي او نېستي خوا بده ده . نه لورې ! دا درې مياشتې کېږي يوه لور مې په کډه راغلې ده .د مېړه يې د مېرګې غوندې ناروغي ده . د دې يو ځای تې .بې ده بل ځای يې په نس (د اولاد په ځای)کښې دانه ده . درې وړې لورکی، يو وړوکی زوی لري .په خدای چې راغلې دې که يې تبخی پر اړولی دی ګنې دی خو څه کوې.
د دې لورکی اولاد مې تر زړه لوېږي ."
بيا لکه له اوبو ډک لوښی ويشې ده . سترګې يې له اوښکو ډکې شوې .له دې واره زما هم تر وس ووتو ومې ژړل .را ولاړه شوم. زرغونه ترور مې هغسې پر بالښت پروته پرې ښوده ."
په دې وخت کښې زما هم سترګې را ډکې شوې . مورکی ته مې وويل "بس ."
زه: "زه اوس څه ورسره کولای شم .له ما سره خو پنځلس سوه (1500) روپۍ دي .دا خو مې له بابا او مورکی په دې پټې کړې وې چې ښار ته په لاړ شم ."
جمال: "پنځه سوه (500) به مورکی ته ور کړو .مورکی به يې ور وړي . زه او ته چې ښار ته لاړ شو .هګۍ به خرڅې کړو بيا خو روپۍ په لاس راځي ."
زه: "سمه ده ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه سوه روپۍ مي جمال ته ورکړې.
زۀ: "جماله ! داسي نۀ وي تۀ زردانه ترور يا بابا او مورکۍ ته ووايې چي سلطان له ما سره ښار ته ځي."
جمال: "سلطانه ! لېونی خو نۀ يم."
دريمه ورځ سهار وختي د پاخۀ سړک په لور روان شوم. له ډېره انتظاره وروسته جمال هم را ورسېدو. له لږ انتظاره وروسته زړوکی بس راورسېدو. د جمال هګۍ يې د بس سر ته وخېژولې. موږ دننه د بس د ميان په خالي چوکيو کښې کښېنستو. نوري د شا چوکۍ ټولي خالي وې.
ښۀ ډېر لاړو. يو وخت د استاذ له څنګه ناست سړی را روان شو. پر يوه او بله چوکۍ يې لاس ښودل تر موږه راورسېدو. جمال پر ما رېغ وکړو "پنځه سوه (500) روپۍ ورکړه." ما پنځه سوه روپۍ ورکړې.
هغه سړی: "سل روپۍ نوري را کړه."
جمال: "ياره ! هګۍ دي څۀ او سپني خو نۀ دي چي تۀ يې دوه سوه (200) غواړې."
سړی: "ځه پنځوست (50) را کړه. اوس خو به خوشاله يې."
جمال: "اوس دي هم ډېر تاوني کړو." پنځوس دۀ له خپله جېبه ورکړې.
يو بل په عمر پوخ سړی چي زموږ په څنګ کښې د هغې بلي خوا په خالي چوکيو کښې يو اځي ناست وو. ويې خندل او ويې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل "زمونږ پخوا کښې د یو سپین ږیري دا ګپه ډېره مشهوره ده . وایي هغه د خپل بس مونشي ته ویل ورارۀ کرایه خو معلومه ده . په بشتره کښې یې سره رسوه . " پر دې ګپه مو ښېخې ډېر وخندل.

یو وخت مې جمال ته وویل "زما خوا ګرځي . " جمال ښیبښه خلاصه کړه . زۀ یې د ښیبښې خوا ته وارولم . هغه سپین ږیري سړي له دې واره ښېخې ډېر په زوره وخندل.

جمال: "کاکا ! بیا یوه ګپه در په یاد شوه که څۀ؟ "

سپین ږیری: "هو زویه ! تر دې ځوانه پوري یوه خبره را په یاد شوه . یوه ورځ یو سړي ښځه بس ته راوخېژوله . ښځې ورته ویل "تۀ ورشه یوه د پلاستیک خالي لوته را واخله . زما په لاره خوا ګرځي . " هغه سړي وخندل "ستا عورته زمونږ بخته...... د خلګو ښځې نارینه ته وایي ورشه یو څۀ پروټ راواخله په لاره کښې به مو سات پر تېر وي . زمونږ دا وایي ور شه خالي لوته راوړه زۀ خوړلي پرې باسم (باقی). "

د سپین ږیري پر دې ګپه مو ښېخې ډېر وخندل . داسې په تلو تلو کښې ما پښین قضا ښار ته ورسېدو . هګۍ مو ډېرې په احتیاط را کوزي کړې . رکشه ته مو وخېژولې . د هګیو دوکان ته راغلو . هګۍ مو له رکشې راکوزي کړې . په دوکان کښې ناست سپین ږیري وویل "د چای یې ږغ هوټلي ته ور وکړئ. "

جمال: " کاکا ! د ماځیګر اذان شوی دی که نۀ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "زویه ! دا ښار دی څهٔ کلی خو نهٔ دی چې د مائیګر لمونځ
خلګ ناوخته کوي. مور جمع لا وکړه."
جمال: "کاکا !مور به لمنځونه وکړو. لږ به مو له دوړو (ګرځو) مخ
صفا شي خو داسي شوي یو لکه د خاورو شیطانان."
کاکا: "سمه ده. ور شئ لمنځونه وکړئ. له هغې خوا چې راځئ د
چای ورته ووایاست."
جمال: "سمه ده."
لمنځونه مو په مخامخ ماجت کښې وکړو. له هغې خوا مو
هوټلي ته د چای وویل. چای راغلې.
کاکا: "جماله ! دا وړور تر تا مشر نهٔ ښکاري؟"
جمال: "نهٔ کاکا ! دا مي وړور نهٔ دی. کلیوال مي دی."
کاکا: "په ګنه کښې تا ته ډېر ورته دی. یقین مي نهٔ راځي چي
کلیوال دي دی."
جمال: "نهٔ کاکا ! ریښتیا درته وایم."
کاکا: "سمه ده. زویه ! د سړي په پېژندنه کښې زهٔ اکثره نهٔ
غلطېدم. نن ګوره څنګه غلط شوم."
جمال: "کاکا ! موږ ځو په ښار کښې ګرځو."
کاکا: "خود لاړ شی. ماښام بیا کور ته راشئ. داسي نهٔ وي تاسو
په هوټل کښې شپه وکړئ."
جمال: "نهٔ کاکا ! لیوني خو نهٔ یو چي په هوټل کښې به شپه
کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

را ووتو. په ښار کښې جمال له مخه زۀ ور پسې وم .هغه د جمال خبره وه په کلي کښې چې يې راته کړې وه . يو ښاهسته ځايونه، ښاهسته خلګ، نر او ښځې ګډ ګرځېدو. نۀ مخ پټې وو. يو ځاى خړ شيان پخېدل .جمال ور وګرځېدو. له هغو شيانو يې دوې دانې را واخيستې چې د ستې هغه سرې له جوش غوړويو راوکښو. له هغو دوو دانو يې يوه په لاس کښې ور واخيسته هغه بله يې و ماته په کاغذ کښې ونيوه .دۀ خپله خوړه. جمال: "سلطانه ! دا ګرمه و خوره .دا ګرمه ښۀ خوند کوي ."

زۀ: "د دې شي نوم څۀ دى؟ "

جمال: "سمبوسه."

ما يې هغه نرمه خوا په لاس کښې و نيوه .په هغه پنډ ځاى مه يې خولۀ ډکه کړه .توبه توبه يو ګرمه وه بل ترخه. خولۀ يې را پخه کړه. ما اوف اوف کول جمال راباندې خندل. يو وخت پر داسې ځاى برابر شو چې په کتار کښې موټيان ناست وو. ځوک تر سرۀ، ځوک تر ژړ او ځوک تر زرغونۀ سايوان لاندې ناست وو. چا سلايي، چا پالش کاوۀ . يوۀ خو ښځې تعويذ په پاځۀ کښې ګنډلو.

هم داسې يو دوه ماشومان چې وړوکى ځادر يې هوار کړى وو. درې څلور د عطرو غټې شيښې پر پروتې وې. يو لوى د مصالې سرنج (بمبه) چې په هغه يې وړې ښيښې ډکولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا د پلاستېک لوتي له پټاټو ډکي ېښې ويې .ناري يې وهلې "دړۍ په سل دړۍ په سل." يو سړی چي يو شی د سړک په څنګ کښې درولی وو . يو لوی څرخ يې په پښه اړاوو. لوړه توره ډبره ډېره تېزه څرخېدله. کاکا بياتيانې، چاړې په تېرولې چي بياتي يا چاړه به يې ور نژدې کړه ترغځي (بڅرکي) تر غور ځېدو .خلک په کتار کښې ورته ولاړ وو. هر چا پر خپل وار بياتي او چاړه اخيسته روپۍ يې ورکولې.

زۀ: "ياره جماله! تۀ چي اول وار ښار ته راغلې. د يوار په سرکس کتو دي دا زموږ په رنګه خوار هېر شو. د ښار ښاهست دي ټکي په ټکي راته وويلو خو نۀ د خوارو خلګو."

جمال داسي ځان واچاوو لکه زما خبره چي يې ښه ېي اورېدلې نۀ وي .دوباره مي په يوۀ لاس دی تر لاس ونيوو. هغه بل د هغو خوارو مزدورو په لور

زۀ: "ځان به نۀ اچوې. د دې خوارو دي ولي نۀ راته وويل؟"

جمال: "بخښنه غواړم. ملامت يم چي د ښار د رڼاګانو، هسکو محلونو، مستو خلګو مي درته وويل. د ځان په شان خوار مي هېر وو."

داسي تر ماښامه په ښار کښې وګرځېدو. د ماښام لمنځونه مو په يو دومره ښاهسته ماجت کښې وکړو. پخدای که مي زړۀ ځيني تلو. له ماجته را ووتو د کاکا د کور په لور روان وو. جمالو خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "جمالو ! پر څۀ دي وخندل؟ "
جمال: "سلطانه ! زۀ چي اول وار له بابا سره راغلم ـ مانښام پـه دې ځای کښي را روان وو ـ ما چي د خلګو دا ګڼه ګوڼه ولیده ـ بابا تـه مي وويل "بابا ! دا خلګ مانښام ډوډۍ چیري خوري او ویـد پرې چیري؟ یاره ما هغه ورځ د بابا په زوره خندا ولیده بـل وخـت زمـا د بـابـا داسـي خـنـدا نـۀ ده پـه یادـ " د کاکـا کـور تـه ډېـر ناوختـه ورسېدو ـ
دې تـه مـي سترګي وختـې چي کلـه بـه ډوډۍ راوړي ـ یـو وخـت ماشوم د لاس او به راوړې ـ جمال لـه ماشـومه پوښـتنه وکـړه "بابـا او علي چیري دي ـ " ماشوم وويـل "دلته یـو همسـايه ډوډۍ کـړې وه بابا هغه ته ولاړ ـ علي جان دلې نۀ وي ـ کله کله راځي ـ هغـه پـه پلاني ښار کښي کالج وايي ـ "
ډوډۍ راغلـه ـ لـه ډوډۍ خوړلـو پـس دوارو لمنځونـه وکړوـ بشترې مو هواري کړې ـ ویدۀ شو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

سهار چي را پورته شوو.د اودسو او لمونځو پس مي جمال ته وويل

زۀ: "جماله وروره ! ژوند دې ته وايي لکه د دې خلګو.زموږ ژوند خو د انسانانو نۀ دی.د حيوانانو دی."

جمال هغه انګلسي ناول په لاس کښي پرله اړاوو چي پروند موږ په ښار کښي له يوې ربړۍ والا څخه رانيوو.جمال وخندل.

جمال: "هو تۀ د دې خلګو وښۀ ژوند ته حېران يې.زۀ دې بېشرمه ليکوال ته .دومره بربنډې خبري .دا خبري زموږ ليکوالان دغسي نۀ شي کولای. په کتاب کښي خو يې هوس وچ کړې ".

زۀ: "زموږ ليکوالان هسي کمزوري دي ګڼي دا لار ډېره پخوا خوشحال خټک ور خلاصه کړې ده."

کاکا پتنوس په لاس کښي دننه راغلی. له اسلام عليکم،زموږ له وعليکم سلامه پس يې پتنوس کښېښودو. پيالو ته يې لاس ور اچاوو. جمال قسم وکړ .جمال چای واچولې.د بسکټو يو غاب يې د کاکا خواته بل يې زموږ د دوو په ميان کښېښودو.

کاکا: "پر څۀ مو بحث وو؟ "

جمال: "کاکا ! پر دې ليکوال." کتاب يې ورښکاره کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "زویه ! زهٔ خو په دې انګلسي لږ هم نهٔ پوهېږم . په دې اوردو کښې لا ګزاره کولای شم . دا اوس په تاسو دوو کښې کوم یو ویلای شي؟ "
جمال: "کاکا ! دواړه يې هم لوستلی شو هم يې لیکلی شو. "
کاکا: "ستاسو په کلي کښې خو سکول نشته جماله ستا کیسه بابا راته کړې وه. دا سلطان خو تهٔ وایې چي زموږ کلیوال دی. "
جمال: "کاکا دا خبره ریښتیا ده چي دی زموږ کلیوال دی مګر زموږ مور تر موږ ورونو هم دهٔ ته ډېره توجه او مینه ور کوي. "
کاکا و خندل.
کاکا: "ما درته وویل چي زهٔ د انسانانو په پېژند نه کښې کله هم نهٔ یم خطا شوی. یو رښته يې درسره شته. هره رښته چي يې ده. "
جمال: "نهٔ کاکا ! په خپلي لا نهٔ یو سره ګډ. "
کاکا: "زویه ! ما داسي ورونه لا لیدلي دي. یو پلاني خپل بل پلاني خپل وي بل داسي ورونه چي یو له یوهٔ بل له بل مذهب سر تعلق لري. هم داسي ورورنه چي یو له یوې بل له بلې ژبې سره تعلق لري بل خپلي نهٔ ده ضروري. دوستی به مو سره کړې وي. یو څهٔ به ضرور وي. خیر دا راته ووایه شپه را سره کوی که کورته ځی. دوکان بند دی ځو ناوخته دی. "
جمال: "کاکا ! زهٔ کورته ځم. سلطان دلې یو کار پیدا کوي. "
په دې وخت کښې ټول په یوار را ولاړ شوو. تر خونه راووتو. دباندي په کوڅه کښې راروان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "دلته یو سړی دی راځي له ما څخه هڅکی وړي. هغه راته وویل یو سړی را پیدا کړه. یوه بنګله مي اخیستې ده خوشې ولاړه ده. هغه به ګوري. په ورځ که یې بل کار کاوو هم دې کوي. بدبخته چي ویې وینې دده مزدورپه کاروي. هغه ورځ یې ویل بلې خواته ځم کېدای شي ډېر وخت نه شم را "

د کاکا تر دوکانه په ګپه ګپه کښې راورسېدو. جمال ته مو رخصت ور کړو. جمال روان شو. کاکا دوکان خلاص کړو صفایي وکړه. موږ په دوکان کښې ناست وو. کاکا د کلي حال راڅخه کاوه. په دې وخت کښې کاکا هوټلي ته ور ږغ کړو چای راوړه.

هوټلي: "کاکا ! چای به وځنډېږي. باروالا نشته."

کاکا: "باروالا غواړې چي په لاس یې در کړم؟ "

هوټلي: "هو خود یې غواړم."

کاکا ماته مخ را واړاوو

کاکا: "د هوټل مزدوري کوې یا دي خوښه ده؟ "

زه: "خود کاکا !په مزدوري کښې شرم نشته خود یې کوم."

دواړه هوټل ته ورغلو. کاکا دا ټوله کیسه ورته وکړه.

زه: "په کار څۀ نابلده یم. خوشکه به نۀ کوې. تنخوا تر هغه بل باروالا څۀ کمه راکړه. داسي نۀ وي تۀ پوچه خبره وکړې دستي دي کار پرېږدم."

هوټلي: "سمه ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار مي شروع کړو. هوټل تیاره ما ښام بندېدو. د پردېسی دي ځان په خولهٔ شي. د شپې چي به پر بشتره پرېوتم د ستي به مورکۍ، بابا ،زردانه ترور او د خړ کلي کوڅې،د کور او کلي تر میان سپین ډګری چي هر ماځیګر به ببتي ،بډۍ او خوسی پر کېدو.ټول به مي و سترګو ته جګ ودرېدو. په دې سوچ ،سوچ کښي به کوتره ترور را په یاد شوه چي یکي یو زوی سرفراز یې درلود.هغه هم پربدي جنګ ته د جهاد په نیت تللی وو. ناوکۍ یې د پلار پر کور ناسته وه.
اخیر د سرفراز خسر د سرفراز پلار ته وویل "دا خپله نږور له ما یوسه ." د سرفراز پلار ورته وویل "زهٔ ښځه څهٔ کوم.تر ما له تا سره ښه ده چي ناسته وي."
د سرفراز پلار یې پر دې مجبوره کړی چي خپله نږور یې کورته راوسته .کلونه تېر شو. د سرفراز د مور هیله نهٔ خته .هر ماخوستن یې په دې نیت بشتره هواروله . تر سر یې د اوبو بدنۍ ډکه ښوده چي نن به زما د زړهٔ ټوټه راشي. نن به زما د زړهٔ ټوټه راشي.
ټوله شپه به وخالي بشتره ته ناسته وه.او ښکي به یې له سترګو بهېدې. ښېراوي به یې کولې "سپین پوښو !!!!!دواړي مو خطا شه. یوه مو هم مهٔ سمېږه. څهٔ مو راباندي وو چي زما د زړهٔ ټوټه مو ولېږله.څهٔ وکړم؟ څهٔ وکړم؟ نور څهٔ کولای شم؟.دغسي مو ناوکۍ په سرو لاسو خالي بشتره ته کښېنه . زما د زړهٔ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوټې به د چا په وینو لاس سرۀ وي ـ د چا به د دۀ په وینو لاس لړلي وي ـ"

پر دې ځای به ودرېده "داسي نۀ وي د بل په وينو د دۀ لاس سرۀ وي ـ" ولاړه به شوه "داسي نۀ شي کېدلای.زما د زړۀ ټوټه که نن نۀ راغله سبا ضرور راځي ـ"

بل يې څه کولی شو ـ مېږۀ او نږور به يې هم په بشترو کښې پراتۀ وو اوښکي به يې تويولې ـ دوې درې مياشتي چي به د شپې په بشتره کښې پرېوتم يوې او بلې خواته به اوښتم را اوښتم ـ

په دومره وخت کښې زما له رکښې والا (د هوټل د مالک د خور زوی وو) سره شناخت شو.له دۀ سره مي په دې خالي کوڅو کښې رکشه چلوله .رکشه مي زده کړه ـ هم داسي په مياشت دوې کښې جمال راتلو د کور کلي حوال يې راوړو ـ کال پوره شو ـ

له يو سوزوکي والا سره مي شناخت جوړ شو ـ ياره شوق څۀ عجبه شی دی چي د چرګانو پر قصابو ګرځېدو ـ هر ماښام يې هغه پاته ګندګي ټولوله ـ ټاکلي ځای ته يې وړه ـ ما په هغه بدبويي کښې له دۀ سره شپه تر نيمايي د سوزوکي د زده کېدو په خاطر تېروله چي دا مي يقين شو چي اوس دي موټر هم زده دی.د رکشې استاذ ته مي وويل

زۀ: "لېسنس به څنګه جوړوو ؟ "

استاذ: "دوه عکسونه،دوه زره روپۍ راکړه .په هفته (اونۍ)کښې لېسنس جوړ وغواړه ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ولي استاذه ! د ډاکټر سرټيفيکېټ نۀ غواړي؟ "
استاذ: "نۀ."
زۀ: "دوی څۀ خبر دي چې زما لاس، پښې، سترګې ټولې ثابتې دي؟ "
استاذ: "دوه زره روپۍ ګواهي ورکوي."
زۀ: "دوی په دې څۀ خبر دي چې زما موټر زده دی. امتحان خو به را څخه اخلي؟ "
استاذ وخندل او ماته يې وويل
استاذ: "امتحان هم دا دوه زره روپۍ ورکوي. "
هغسې وشو. په هفته کښې استاذ جوړ لېسنس په لاس را کړ. په دې کښې کلونه تېر شو. يو سهار کاکا را ناره کړه. زۀ ورغلم. يو سړی په موټر کښې ناست وو . دوه هلکان هم په موټر کښې ورسره وو. له موټره يې را ږغ کړو "کاکا ! دوه دړژنه(درزنه) هګۍ راواخله." دوباره يې بيا تر موټر سر را ويستو "کاکا ! چې ماشيني هګۍ را نۀ کړې. "کاکا هګۍ شمار کړې. پر ما يې را ږغ کړو
کاکا: "راشه ددې سړي . مزدور پکار دی."
زۀ: "کاکا ! اوس يې درته وويل که هغه کلونه مخکې چې يې درته ويلي وو؟ "
کاکا وخندل
کاکا: "درځه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا هګکې ورکولې هغه سړي ته يې وويل
کاکا: "تا هغه ورځ وويل زما مزدور پکار دی."
سړی: "هو.تا پيدا کړی که څنګه؟"
کاکا:هو.دغه ځوان دی."
سړي ماته سترګي را واړولې.ښځې په غور يې راته کتل بيا يې وويل سړی: "ما او تا بل وخت سره ليدلي دي؟"
زۀ: "نۀ اول وار دی."
سړی: "که اول وار دی که دويم خو ماته ډېر شناخته ښکاربږې."
زه: "څۀ ووايم."
سړی: "دا خندا خو دي ببخي ډېره شناخته راته ښکاره شوه."
کاکا: "د يو بل چا شک به دي وربانديي راځي.دا سي ډېر خلګ شته چي يو و بل ته په ګنه کښي ډېر ورته وي."
سړی: "څۀ ووايم.څوک يې،د چا زوی يې او هغه څۀ کار کوې؟"
ما د خپلي کورنۍ ټوله کيسه ورته وکړه.
سړی: "څۀ ووايم؟ څو تنخوا غواړې؟"
زه: "پروند يو سپين ږيری سړی راغلی و ماته يې و ويل له موږ سره خيراتي ايمبولنس چلوه.په ځای کښي ناست او سه هر کله چي لاوارثه مړی پيدا شي يا ډېر غريب ناروغه.موږ به حکم درکوو او تۀ به يې رسوې.ښه تنخوا هم درکوو.ما ويل څۀ ووايم بل وخت مي دا مزدوري نۀ ده کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "بس بس موټر چلولای شې؟ هغه هم زما سړی درته راغلی دی. هغه سپین ږیري دا دا نښانې یې دي. لس زره روپۍ درکوم ـ له پېرې کولو پس ښه خرچه هم درکوم بل ځای درکوم. د ورځې که دي بله مزدوري کوله کوه یې. زهٔ دي له بلې مزدورۍ نهٔ راګرځوم خو تیاره ماښام به بنګلې ته ځان رسوې ـ په بنګله کښې یوه خونه درکوم. په هغه کښې به اوسې."

زهٔ: "صېبه ! بل کار خو نهٔ ورسره کېږي چې په پېره درسره لاړ شم ـ د هوټل له مزورۍ خو ووتم بیا به درې څلور ورځې بېکاره تېروم ـ له هغه پس به بل کار پیدا کوم."

کاکا: "سمه تنخوا ورکړه. دا هوټل به پرېږدي. بنګله دې چیرې ده؟"

سړی: "سمه ده. چوکیداري به هم ورکړم. ماځیګر زهٔ درته راځم. سره لاړ به شو. دلته نژدې په پلانکي روډ کښې ده. اوس ناوخته دی هلکان سکول ته رسوم بل کیلۍ هم را سره نشته."

کاکا: "څنګه دا خو نژدې هم ده؟"

زهٔ: "خوښه مې ده."

زهٔ چې له کاکا او سړي څخه د هوټل مالک ته ورغلم. هغه له ما ډېر خوشاله وو. د هغه سړي کیسه مې ټوله ورته وکړه.

هوټل والا: "تنخوا به در زیاته کړم. کار مهٔ راپرېږده."

زهٔ: "استاذه ! نور د هوټل کار نشم کولای. ډېر راته ګران دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مائیگر مي ټول هغه د بنګلې مالک ته په انتظار تېر کړو. سړی نۀ راغلی. په دې بل ماپښین وختي سړی راغلی.
د هوټل له مالکه مي د تلو اجازه وغوښته. هغه اجازه راکړه. له سړي سره په موټر کښې کښېنستم. خدای شته د موټر ناستي ډېر خوند راکړی. سوکه سوکه بنګلې ته ورسېدو. په ګېټ کښې يې موټر ودراوو. ګېټ يې خلاص کړ په بنګله ور دننه شو. وګېټ ته نژدې وړه خونه يې را خلاصه کړه. ماته يې وويل
سړی: "په دې کښې به تۀ اوسې. دا دوې کيلۍ واخله. يوه د ګېټ ده دا بله د دې خوني ده. دومره خيال به يې ساتې لکه خپله بنګله چي دې وي."
زۀ: "خود به يې ساتم. روپۍ راکوې د خدای پر پار خويې نۀ در ګورم.
سړی: "په جمعه دوې کښې زۀ او کور والا راځو دلته شپه کوو بل څوک بېخي نۀ درته راځي. وخت ناوخته هغه څو کسان خود درته راځي چي له بنګلې څه سامان وړي يا يې راوړي. هغه ټول درپېژنم." ببرته راووتو. په موټر کښې د هوټل په لوري سره را روان وو. بېخي ډېر يې زما په لور کتل.
سړی: "عجبه خبره ده. زما د بېخي ډېر شناخته شک دربانديي راځي. تۀ وايې موږ بېخي سره ليدلي نۀ دي."
زۀ: "څۀ ووايم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې کښې هوټل ته راورسېدو۔ زۀ يې کوز کړم دی روان شو۔
ماښام مې په هوټل کښې ډوډۍ وخوړه۔ د هغه چا بنګلې ته لاړم
چې خلګو فرید صېب ورته ویل۔ دا یوۀ چاته نۀ وو معلوم چې
څۀ کار کوي ۔دلته ژوند پر کړو لارو سم کړم۔
هغه د دۀ خبره وه ۔په جمعه دوې کښې چې به دی راغلی،درې
څلور پنځۀ کسه به نور هم ورسره وو۔ډوډۍ او کبابونه به يې را
اخیستي وو ،سره له څو بوتلو(ما شربت ګڼلی وو)چې ډوډۍ به
يې وخوړه خالي بوتلونه به يې د بنګلې د خونو سر ته وغورځول
چې کله به ورسره راغلي مېلمانۀ وو تو۔ یوه ښاهسته ښځه به
راغله۔ ګېټ به يې وټکاوو۔ ما به ګېټ ورخلاص کړو۔ دا به دننه
ورغله۔
یوه ورځ هغه ښځه راغله ۔ مېلمانۀ لا دلې وو۔ما دروازه
ورخلاصه کړه۔دې رانه وپوښتل
ښځه: "مېلمانۀ تللي دي۔"
زۀ: "نۀ دلې دي۔"
دا راغله زما په خونه کښې راسره کښېنسته۔ ما دروازه بنده
کړه چې کښېنسته پړونی يې لرې له ځانه واړاوو۔دومره نرۍ
جامې يې اغوستې وې چې ټوله ځيګر يې تر ښکارېدو۔زۀ
وشرمېدم ۔سترګې مې واړولې بیا مې تر هغه د دې په لور
سترګې نۀ دي اړولې چې مېلمانۀ وو تو۔دا هم له خوني ور ووته۔
فرید صېب تر لاس ونیوه۔ سره روان شو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ښځه خو مي له اولي ورځي د رنډۍ شک وو ،نۀ د فریدصیب د ښځې ـ یو خو فریدصیب سپین ږیری دی ـ تک سپین سر یې په نکریځو تورولی ـ ږیره او بریت یې پاک خرییل ـ په وچ زور یې ځان ځوان کړی وو ـ ښځه یې ځوانه وه بل که د دۀ ښځه وای خو ماشومان به ورسره وو ـ کله به بیرته پښېمانه شوم چي سپین ږیری سړی دی داسي به څنګه کوي ـ

بوتلونه مي هغه ورځ وپېژندل چي له بارانه سره ډېره تېزه هوا ملګرې وه ،بوتلونه یې د خوني له سره کښته را وغورځول ـ له دې واره جمال دونیمې میاشتي پس راغلی ـ

زۀ: "ولي وروره ! دومره وځنډې دې؟ "

جمال: "له دې واره خو یخ وو ـ هګۍ نۀ خرابېدې ـ په دې وځنډېدم ـ " چای مو سره وڅیښلې ـ جمال د کلي سرسري حال احوال را کړی ـ ما د دې خپلي مسافرۍ او مزدورۍ حال احوال ورکړی ـ

زۀ: "ورورہ ! تۀ اوس په ښار کښي وګرځه ـ زۀ به کار وکړم ـ "

جمال: "ورورہ ! زۀ په ښار کښي ګرځېدلی یم ـ سودا مي کړې ده ـ پروندی راغلی یم ـ که کورته حال احوال یا شی لېږې ـ "

زۀ "نۀ تۀ دا راته ووایه چیري وې؟ شپه دې چیري وکړه؟ "

جمال: "له علي جان سره ـ "

زۀ: "بس ټولو ته سلامونه ورکوه ـ په یو څو شپو کښي که خیر وو زۀ هم کلي ته درځم ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال رخصت شو. زۀ په خپل کار اخته شوم. ماښام مي د هوټل مالک ته وويل "زۀ سبا او بل سبا کښې کورته ځم .خپل حساب وکړه .د حساب وکړو.د هوټل د ډوډۍ حساب مې ورکړ. په دې سهار په ښار کښي وګرځېدم.د بابا ،مورکۍ او زردانې ترور د پاره ښۀ ښۀ کالي رانيوو.ځان ته هر شی نوی نوی. هوټل ته راغلم. ډوډۍ مي وخوړه.ماخوستن بنګلې ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

سهار چي راپورته شوم ببخي ډېر باران اورېدلی وو. سپين کالي مي واغوستلو. توره او خړه قمره اوږده سدری، ژېړه زري لونګۍ مي ټېنګه په هنداره کښي ښه په خيال وتړله . نوې سرې ښکاري څپلۍ هزاره جوړ مي په پښو کړې چي ځان مي تيار کړ. غوټه مي را په شا کړه را ووتم . په رکشه کښي کښېنستم . رکشه روانه شوه. هر وخت چي به موټر يا بل شی تېر شو. پر رکشه به اوبه وغورځېدې.

د رکشې والا وويل "اهي ستا." يو څواره چي مي د دۀ له خولې دا واورېدو چيدۀ بيا وويل "اهي ستا." ما ورته وويل "نورېې وماته راپرېږده."

د رکشې والا پر شا را وکتل له خنداشين (ټيکی)شو. دا وخت د سړک په منځ کښي ډنډ اوبه ولاړي وې چي رکشه لړ په کښي لاړه بيا بنده شوه. دۀ پر شا را وکتل ماته يې وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

رکشې والا: "دا ستا د لاسه."
زۀ: "ستا د لاسه."
رکشې والا: "ستا د لاسه."
زۀ: "ستا د لاسه."
رکشې والا: "ستا د لاسه."
چې دی کوز شو. پر توګ یې را پورته کړو. له رکشې سره یې د رکشې د کښلو په خاطر زور شروع کړ. ما هم پرتوګ را پورته کړ. را کوز شوم. خپله غوټه مې را په شا کړه چې تر اوبو را ووتم. د دۀ په سترګو شوم. را ناره یې کړه
رکشې والا: "اې دله ! دا زما روپۍ را وړه."
ما له هغه ځایه خپلې نوې څپلۍ ورښکاره کړې.
زۀ: "دله ! تۀ دا زما د نوو څپليو روپۍ را وړه." زما له دې خبرې سره دۀ په اوبو کښې را منډه کړه چې تر ما را رسېدو. ما وخندل.
رکشې والا: "تا څۀ...."
زۀ: "زۀ یې نۀ خورم. که دی ښۀ شی دی تۀ یې وخوره."
زۀ او دی چې لاس او ګرېوان کېدو. خلګ میان ته را غلو.
رکشې والا: "شرم نۀ لرې. زما روپۍ یې نۀ کړې را رهې شو."
زۀ: "وروره ! په رکشه کښې ستړی شوم. دلته ورته ناست یم چې رکښه سمه شي. زۀ ورسره ځم."
دی په ګونجې تندې، تونده لهجه ږغېدو. زۀ په ورین تندې، وړه وړه خندا ورته ږغېدم. خلګ چې څۀ راتلو هغو د رکشې والا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملامتاوو۔ اخیر مجبوره شو په اوبو ګډ شو چې څو قدمه د رکشې په لوري لاړ ببرته یې شاته را وکتل
رکشې والا: "اې دله ! داسې نۀ وي زۀ په رکشه اخته شم۔ تۀ لاړ شې۔"
زۀ: "نۀ ځم وروره ! څۀ خر سړی یې۔"
رکشې والا: "خر به دي لا پلار وي۔" ببرته را غبرګ شو۔
زۀ: "وروره ! لاړ شه۔ څۀ تورزړی انسان یې۔ په لوړه دي لا هم باور نۀ کېږي؟"
رکشې والا: "ولي مي نۀ کېږي۔"
زۀ: "خو ورشه ناوخته دي کړم۔"
رکشې والا: "دله ! داسي نۀ وي رانه لاړ شې۔ زما روپۍ به یوسې۔"
زۀ: "نۀ ځم، نۀ ځم، نۀ ځم۔"
د ی خوار په اوبو ګډ شو۔ وار به نۀ وو شاته به یې راوکتل۔ زۀ د سړک پر څنډه ورته ناست وم۔ دۀ چي به زما پر خوا را وکتل۔ زۀ به یې ناست ولیدم خولۀ به یې وښوربده۔ ما به له دې ځایه ور ناره کړه
زۀ: "لس واره۔"
دی به بیا زما پر خوا په اوبو کښې را رهي شو۔ ما به ببرته ور ناره کړه
زۀ: "هله ژر شه۔ ببخي ډېر ناوخته شوم۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی به بېرته د رکشې په لور ورغلی . یو وخت د دهٔ له رکشې سره زورونه وو. ما بله رکشه ته لاس ور کړ چې رکشه ودرېده . غوټه مې پکښې کښېښوده . رکشه روانه شوه. ما سر تر رکشه ورا ویستلی چې ور ناره مې کړه.
زهٔ: "رکشې والا ! خپل جوار ګوره .د شکانه په قسمونو باور مهٔ کوه. "
د دهٔ خوار خو بل شی په وس کښې نهٔ وو لکه یو ماشوم لاس یې د ښکنځلو په شان پورته کښته کاوو.
اډې ته راغلم. په اډه کښې په بس کښې د درو کسانو په چوکۍ کښې له ناستو دوو کسانو سره دریم زهٔ کښېنستم. بس روان شو.زما ښېخې تر ډېره وخت دې ته فکر نهٔ وو چې له تا سره په څنګ کښې دوه کسه نور هم ناست دي.
یو وخت چې مې په څنګ کښې ناست سړي په کټ کټ وخندل. ما سترګې ور واړولې.زما په څنګ کښې ناست سپین ږیری سړی تک سور مخ،د مخ په لوړو دوو غاښونو کښې یو وتلی. تور، خیرن پټکی. یو بل ښاهسته ځوان ته ږغېدو چې تازه راغلې څو تاره ږیره،تک تورکالي،اوږده وېښتان،تکه سره بلوڅي خولۍ یې پر سر وه.کیسه یې څهٔ داسې ورته وکوله سپین ږیری: "سوجا ملک پښ داسې کتار کاوهٔ په درست دیار کښې داسې د موري زوی نهٔ وو چې له دهٔ یې کتار ګټلو. سوجا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک چې به کتار ته کښېنستو ښېخې ډېر ننداړچيان به پر چارپېره وو.
يوه ورځ ماځيګر د خوشکاوې د خان نوکر راغلی. پر سوجا ملک يې ږغ کړو "هلکه سوجا ! را ووځه."
له سوجا سره يو بل سړی ولاړ وو . په آره کښې يې غاښونه ورته کښل .چې د سړي آره يې په لاس ورکړه .راووتو د باندي په دروازه کي ښۀ وغځېدو چي ستوماني يې ووته. د خان پر نوکر يې ږغ کړ "څۀ دي ويل؟ د بل د در سپيه ! ! ! ."نوکر ورته وويل "دا څۀ......... خورې؟ "سوجا ورته وويل "که ښۀ کار دی خو تۀ يې وخوره."
ټولو ولاړو خلګو په يو وار په کټ کټ وخندل . دا سې ښکاره شوه چي دا ولاړ خلک ټول د سوجا همدرده دي .د خان نوکر زورونه وهل .پوچ رد يې ويل .خلګو نيولی وو. سوجا له خپله دوکانه د لوېديځ په لور تر سړک راپوري وتو. د شاه جهان ميدېيکل مختته په برنډه (برآمده) کښې پر يو اوږدۀ بېنچ(په سپين رنګ رنګېدلی وو) کښېنستو.
د خان نوکر د سړک له هغه بلي غاړې ورغښتو. خلګو ټينګ نيولی وو. سوجا يو ګړی ناست وو بيا ولاړ شو. له ميډېيکله يې يوه ښه هواره تخته راويسته چي په برنډه کښې يې کښېښوده . په شنۀ رنګ، په خړه تخته کښې د اتلسو کاڼو (ګاټو)کتار جوړ وو. يو د مسالې دبلی يې خلاص کړ.دوه رنګه ګاټې يې راتوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو. ګاټي ټول له چادره (ټيم) څخه جوړ وو . يو درې کونجه بل
ځلورکونجه .ژر ژر يې درې کونجه يوې خوا ته کښېښودو.
ځلورکونجه بلې خواته . را ولاړ شو. خلګو ته يې ورناره کړه "دا
سړي را پرېږدئ. کتار تيار دی."
خلګو نۀور پرېښودی. اخير د سړک هغه بلې غاړي ته ورغلی.
د خان پر نوکر يې غېږ وګرځوله "راځه د سړک هغه بلې غاړي ته
راکښ يې کړو چې تر سړک واوښتو. د ميډيکل په څنګ کښې
هوټل ته يې ورږغ کړ "ښې يخي اوبه او دوې چائينکي چای
راوړه." د خان نوکر يې پر هغه اوږد سپين بېنچ کښېناوو. دی
مخامخ پر مځکه ورته ناست وو.
هوټلي چای اوبه راوړې .سوجا د اوبو ګلاس ډک کړ. د خان
نوکر ته يې نيولی وو چې د خان نوکر خولۀ بيا چپه وخوځوله.
سوجا ولاړ شو او ورته ويې ويل "بس بس!!! نوري دي نۀ اورم.
دا اوبه ونيسه .نور به ما اورې .تۀ په دې خبر يې چې پښ
،پېښور ،ډم ته دلته هغه خلګ لا هم د سپي په نظر ګوري چې په
کور کښې د ماښام اوړۀ نۀ لري. دا خلګ زما په خيال ډېر غلط
دي. کوم چاته چې د سپي په نظر ګوري هغه نه دي سپي. زما په
خيال سپي هغه دي چې په کور کښې اوړۀ نۀ لري يا هغه دي چې
د بل د در په ډوډۍ مست دي."
تياره ماښام بس ودرېدو. زۀ راکوز شوم. غوټه په شا په لاره را
روان وم. دا سوچ مې کاوۀ "بابا! چې دا تور پټکی وتړي. سپين

(c) ketabton.com: The Digital Library

کالي، توره سدرۍ واغوندي. د زرتارو کپۍ (مچنۍ) په پښو کړي .سم دم ملک به ښکاري - مورکۍ چي دا جامې واغوندي، پړونی پر سر کړي. د ملک ښځه به ښکاري." کورته راورسېدم.

مورکۍ او بابا دواړو پر خپل وار په غاړه کښي لاس را واچاول. د روغبړ پر وخت يې له ډېري خوشالۍ ژړل .هم داسي په ګپه ګپه کښي ډوډۍ وخوړه شوه.

سهار چي ماجت ته لاړم .له لمانځهٔ راووتو، ټولو راغلو کليوالو ،له مولوي صيب سره مي پر خپل وار روغبړ وکړ.

مولوي صيب: "ماشاءالله سلطانه ! ډېر په ښهٔ رنګ شوی يې . پښتنو څومره ښهٔ ويلي دي (د مريي غوندي يې وګټه د باچا غوندي يې وخوره)."

له ماجته د زرداني ترور کورته ورغلم. په دروازه کښي مي ټوخه وکړه. په خونه وردننه شوم. دوی چي زهٔ وليدم ټول را ولاړ شو. زرداني ترور لا هغه خپل عدت نهٔ وو پرې ايښی. په غېږ کښي يې ټينګ نيولی وم. اوښکي يې څڅولې.

زهٔ: "بس دی اوس مي پرېږده .هغه نور خواران دي په ولاړه مړهٔ کړو."

چي دې مي له غاړې لاس وکښو. له هغه پس مي له ټولو سره پر خپل وار روغبړ وکړ. په ګپه ګپه کښي چای راغلې، په اوبو کښي جوش هګۍ، ورسره بسکټ. چای مي وڅښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "جماله ! کورته ځم ـ غرمه به کور تېره کړم ـ که یو کوشنی کوشنی کار وو ـ هغه به ما پېښېن وکړم ـ سبا که خیر وو بېرته ځم ـ
زردانه ترور: "په خدای که قدم واخلې ـ د غرمې ډوډۍ به خورې "
د زردانې ځواب چا کولو ـ د غرمې له ډوډۍ پس چې را روانېدم ـ زردانې ترور بېخي ډېري زارۍ راته وکړې چې ماښام ډوډۍ ته راشه ـ که ډوډۍ ته نۀ راځې ـ ډوډۍ وخوره راشه چې رخصت مې را واخیستو راووتم ـ زردانه ترور او جمال دواړه تر خونه دباندې راسره راووتو ـ جمال په دروازه کښې پاته شو ـ زردانه ترور یو څو قدمه راسره لاړه چې مخ مې ور واړاوو ـ د زردانې ترور سترګي له اوښکو ډکي وې ـ دا وخت یې خندا او ژړا دواړه پر شونډو ښکارېده ـ ما مخ پر بله خوا واړاوو ـ راروان شوم بیا مې پر شا نۀ دي ور کتلي ـ
کورته راغلم ـ بابا او مورکۍ د کور د خوني ومخ ته بابا پروت وو ـ سر یې پر جګ شنۀ بالښت ایښی وو ـ مورکۍ یې وڅنګ ته ناسته وه ـ یو څنګون یې لوړ پر بدنۍ ایښی وو چې زۀ کښېنستم ـ بابا را پورته شو ـ مورکۍ تر څنګانۀ لاندي بدنۍ واخیسته ولاړه شوه ـ بابا بېخي تر ډېره حېران حېران راته کتل ـ مورکۍ بېرته راغله ـ د اوبو ډکه بدنۍ یې راته ونیوه ـ
مورکۍ: "سلطانه زویه ! ډوډۍ به درته را واخلم ـ "
زۀ: "نۀ موري ! ډوډۍ مې له جماله سره وخوړه ـ "
مورکۍ کراره کښېنسته ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا: "زویه ! دومره خوشاله یم . دومره خوشاله یم چي له خوشالۍ مي پښې مځکي ته نۀ رسي. په داسي جامه کښي مي په خدای که دا خیال وو چي یو بل څوک دي زما کورته راشي ګني چیري زما خپل زوی !."

مورکۍ: "سلطانه زویه ! دا بالښت در کش کړه. سر پر ولګوه. ما پښین به که خیر وو ګپي کوو. "

ما بالښت راکش کړ. سر مي پر ولګاوو. ویدۀ شوی وم. ما پښین را ووتم. په کلي کښي و ګرځېدم. هغه خلګ (دټولو چي له ما نفرت کېدو)له دې واره هر یو په راپسې وو چي له ما سره به ډوډۍ خوري بل به ویل له ما سره به ډوډۍ خورې. هم مي دا لس شپې په کلي کښي وکړې. ډوډۍ مي یوه شپه هم په خپل کور کښي نۀ و خوړه. په سهار مي له مورکۍ، بابا، زردانې او له نورو رخصت را واخیستو. یو ولسمه شپه مي بیرته ښار ته را ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

د ژوند شپې ورځې خو تېرېدې - ډېر ناکراره غونډې وم -
فريد صېب رکشه را واخيسته - په ورځ مې په ښار کښې رکښه چلوله - ماښام بنګلې ته راتلم - په مياشت دوې کښې به په ورځ يا شپه مړی پيدا شو - مور په خپلو څلورو پنځو ملګرو تر ځايه رساوو - د مړي وارث به را سره نۀ وو -
کله کله به دا سودا راولوېده - دا څنګه چې مور هر مړی وړو د هغه وارث نۀ وي بل زمور ملګري ښې سپينې جامې واغوندې، سپينې خولۍ پر سر کړي، لويې اوږدې تسپې يې په لاس کښې وي.. .....- يو ځای به يې زۀ پر هوټل، دښت يا غرۀ کښې کوز کړم -
ماته به يې ويل "تۀ د مړي د خپلوانو چغې نۀ شې برداشتولای - تۀ دلته پاته شه - " دوی به مړی خپلوانو ته سپارلی وو چې له هغه لوري به راغلو - ايمبولنس به يې وماته په لاس را کړ - دوی به ويدۀ شول - د مړو سلسله هم داسې روانه وه -
په ښار کښې د رکښې روزګار ډېر ښۀ وو - ښځې ډېرې روپۍ مې ګټلې - کله به فريدصېب يا به د دۀ په څلورو پنځو ملګرو کښې يوۀ راته وويل "پر هغه پلانکي چوک به پوليس درته ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي۔ له هغه سره به لاړ شي۔ يو څۀ سامان به در کړي۔ را به يې وړې۔"

په دې ډول کلونه تېر شو۔ ښېخې ډېرې روپۍ مې پيدا کړې۔ په ښار کښې مې يو سرای رانيوو چې په مخ کښې يې دوه کچه پخه خټو جوړ دکانونه هم درلود۔ هغه کچه دوکانونه مې پاخۀ جوړ کړو۔ ښه کرايه د سرای د دوکانو هم راتله ۔ اوس کلونه تېر وو۔ دا مې غوښت چې مياشت ژر پوره شي ۔ جمال به راشي ۔د کور، کلي،زرداني ترور احوال به راوړي۔دا به ورته وايې چې دواړه کورونه به په کډه راولو چې څنګه مياشت پوره شوه ۔ جمال نۀ راغلو۔اوس مې هره ورځ انتظار وو۔ نن به جمال راشي۔ نن به جمال راشي۔

دوې مياشتې تيرې شوې خو جمال نۀ راغلی ۔دريمه مياشت نيمه تېره وه چې جمال راغلی۔ په منډه منډه يې دوکاندار ته هګۍ ور کړې۔په ولاړې يې چای راسره وڅښلې۔دا خبره يې راته وکړه "مورکۍ ناروغه ده ۔"ما په رکشه کښې اډې ته راوړی ۔په بس کښې کښېنستو ۔بس روان شو۔ ما ورځ په ښار کښې تېره کړه۔ دې خواته رکشه بوځه سواري يو سه۔ دې خواته لاړ شه راشه۔

تياره ماښام مې د سلامې رکشه وليده چې له شا پرې ليکلي وو (ملنګي به منې)رکشه مې ور تېزه کړه ۔څو واره مې بتۍ ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې چي ورسره پر ځنګ شوم "سلاميه ! څنګه يې؟ ورک يې سړيه !."
زۀ چي پر تېرېدو شوم. پر سلامي مي ږغ کړو "سواري ورسوه. نمکين هوټل ته راشه. د نمکين هوټل پر تړه نمکين روشونه خورو."
سلامي راته وويل "سمه ده."
زۀ راغلم د رنګين هوټل پر تړه د سلامي د راتلو په انتظار ناست وم. سلامی ښخي ډېر ناوخته شو. دلته پر لوړه تړه يو سړی وېدۀ وو. سپين نری څادر يې د غوماڅو (مچهرو) په وجه اغوستی وو. يو سپين غټ کتاب يې تر سر څلور کونجه بالښت لاندي ښکارېدو. ما دهوټل له مالکانو څخه وګڼلی.
زۀ يواځي د دۀ له سره سره د سلامي په انتظار ناست وم. ويدۀ سړی له خوبه داسي ږغېدو. پخدای که ما د وينښ سړي له خولې داسي خبري اورېدلې دي. ويدۀ سړي په خوب کښي څۀ داسي ويل "وش ! څۀ وکړم. خدايه ! تۀ خو زموږ ملګري وينې څۀ يې ويل اوس څۀ کوي چي خوږ ځای ته يې ګوته ور وړې د ستي لکه سپين پوښي فتوا درباندي لګوي." يو څۀ وخت يې ږغ ورک شو بيا يې وويل "نۀ نۀ څۀ ملايان خو نۀ دي چي تور لاسونه در پوري مښي." بيا يې ږغ ورک شو. يو څۀ وخت پس يې په زوره وويل "نۀ نۀ کوم پرتوګ چي د قام د پار وخېژي. هغه برېنډ تر ډېرو پټو وماته معتبره دی بل هغه لاس د خندا وړ دی نۀ هغه مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي د مظلوم د پاره ځاېېږه پر ولګېږي - دریم هغه مشر د شړلو ورړ دی چي کور، کلی او قام نۀ پـه جوړېږي- "
په دې وخت کښي يو بل ځوان راغلی ويدۀ سړی يې را پورتـه کړو- هغه ځوان چي احمد جان ته نژدې ولاړ وو- ما ته يې را وکتـل لـه ورېږي خنـدا سـره يـې راتـه وويـل "د دۀ عـدت دی .لـه خوبـه ږغېږي "
زمـا د هوټـل بند بـدو تـه ور پـام شوــ چـا د بګونـه او غابونـه مینځلو ،چا د باندي شیان دننه کول-هغـه احمد جان تـه راغلي سړي ته مي وويل "ملګري تـه پـه انتظار وم نۀ راغلی .کـه د يـو روش را ولېږلی مننـه بـه دي وي .ناوختـه دی داسي نۀ وي چـي هوټل بند شي- " هغه سړي په تلو تلو کښي ويل "که ختم شوي نۀ وو- "
روش او اوبه يې راوړې .ما پـه هغـو اوبـو لاس ومینځلو- ډوډۍ مي و خوړه سلامی نۀ راغلی-را ولاړ شوم-بنګلې ته راغلم-
داسي د ژوند ورځي او شپې تېرېدې .يوه شپه ګېټ وټکېدو-
زۀ ورغلم ګېټ مي ورخلاص کړو- هغه بربنډه ښځه ولاړه وه .
زۀ: "فريد صېب نن نۀ دی راغلی- "
بربنډه: "اوس راځي .زۀ يې دلتـه نژدې كـوزه كـړم .لـه دۀ سره يـو مېلمۀ وو-هغه يې كورته رساوو-راپسې دی- "
زۀ: "بله ورځ چي فريدصېب نۀ وي .تۀ به دننه نۀ راځې ګني نـن بـه زما له مخه ورته وايې چي تۀ نـۀ يـې سلطان مـا نـۀ پرېږدي-اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو راغلي يې. تر هغه زما په خونه کښې کښېنه. فريد صېب ماته ويلي دي چې زۀ نۀ وم. زما پلار درغلی دننه به يې مۀ در پرېږدې."

بربنډه: "راځي راپسې دی."

زۀ: "ښۀ دی چې راځي. زما په خونه کښې انتظار ورته وکړه. د بنګلې په خوا به نۀ تېرېږې."

بربنډه: "سمه ده. ستا خونې ته مې درپرېږده."

دا دننه لاړه ما ګېټ بند کړ. پر بنګله چارپېره راوګرځېدم. ډېر ستړی وم. دباندې مې بېخې ډېر انتظار وکړ. دومره بد خوب راتلو دننه ورغلم. بربنډه زما په بستره کښې پروته وه. ډېرې زارۍ مې ورته وکړې چې "خدای ته وګوره کور ته لاړه شه. فريد صېب چې تر اوسه نۀ راغلو خدای خبر چې بيا راشي." دې سر نۀ خلاصاوو. يو څۀ وخت پس يې وويل

بربنډه: "راشه زما له څنګه پرېوځه. زۀ پخدای که په دې توره شپه کورته لاړم. نن شپه به زۀ او تۀ په دې خونه او بستره کښې دوه په دوه تېروو."

زۀ ډېر وو ېرېدم. ټول بدن مې رېږدېدو.

زۀ: "په سوکه وو ځه ګني په زوره دې باسم."

بربنډه: "زۀ نارې وهم چې وماته يې لاس را واچاوو يا دا نارې چې زۀ يې راوستم اوس روپۍ نۀ راکوي."

زۀ: "پوليس راغواړم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

بربنډه: "ورشه را ویې غواړه.ستا څهٔ خیال دی. زما د پولیس
څواب نهٔ دی زده."
زهٔ: "څهٔ دي راباندي دي؟"
بربنډه: "د اوو میاشتو اولاد مي په نس کښي دی. دا ومنه چي
زما دی."
د بدن هر اندام مي رېږدېدو.هر وېښته مي جګ جګ ولاړ وو.
زهٔ: "څنګه د فرید صېب اولاد زهٔ قبول کړم؟ تهٔ لېونی یې که دي
سر سپیو وړی دی."
بربنډه: "که د ځان خیر غواړې.دروازه هسي وګرځوه بندوه یې
مهٔ چي څوک یې پوري وهي دستي خلاصه شي.په دې کښي هم
ستا خیر دی هم زما."
ما په خونه کښي شاوخوا کتل بل هیڅ په نظر نهٔ راغلو.یوه وړه
کړکۍ چي په سپین رنګ رنګېدلې وه،ښیښې یې ماتي وې. ما
یې د هري ماتي ښیښې په ځای کښي خړ غوندي کلک کاغذ ور
کړی وو. یو هغه پخوانی ساده عکس چي خونه مي را پاکوله تر
ډېر ګند لاندي مي پیدا کړ. له خاورو مي صفا کړ. په فرېم کښي
مي بند کړو. له هغه وخته تر دې وخته په دېوال ځړېدو.هغه
عکس ما په دې ځړولی وو چي وماته یې سترګي او پوزه د
ببخي ډېر شناخته سړي ښکارېدې . نور یې رېږه خرېیلې
وه،توره لنګوټه یې پېچلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه د غسل خانې دروازه وه ـ يوار مې لا دا خيال شو چې "په دې
غسل خانه دننه شه ـ دروازه بنده کړه ـ مۀ يې خلاصه وه ـ هغه
وړه چوکۍ تر سر لاندې کړه ـ کراره ويدۀ شه بيا مې دا خبره ذهن
ته راغله ـ داسې نۀ وي دروازه له دباندې در پسې بنده کړي ـ دا
بربنډه له بنګلې څخه يو شی يو سي ـ "
د بربنډې دا زارۍ وې "تۀ راشه له ما سره په بشتره کښې
پرېوځه ـ فريد راځي ـ هغه ماځيګر لا بنګلې ته راغلی دی ـ نوره
کيسه چې فريد راشي بېرته لاړ شي زۀ يې درته کوم ـ راشه راشه
که د ځان يا زما خير غواړې ـ "
دلته نور وېرې واخيستم ـ څو واره مې دا خيال شو چې "راشه
منډه کړه ـ بېرته به پر منډه پښېمانه شوم چې څنګه د فريدصېب
سره خيانت کوې؟ " مجبوره شوم ورغلم په بشتره کښې ورسره
پرېوتم ـ يو څۀ وخت پس مې د سړي تږوخه تر غوږ شوه ـ
بربنډه: "ځان ويدۀ واچووه ـ "
دروازه چې را خلاصه شوه ـفريد صېب يوې بلې خواته
څنګېدو خوني ته دننه راغلی ـ په ګانګوړه (د نشې په حالت
کښې په اړه ژبه)راته ورغږېدو
فريد صېب: "هلکه سلطانه ! تۀ په دې نۀ يې خبر چې دا شبنم زما
ښځه ده؟ "
زۀ: "صېبه ! خبر يم ـ "
فريد صېب: "بيا دې ولې له ځان سره ويده کړې ده؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "ورته وایه له خلګو پر وېرېدم. خلک ورپسې وو."

زۀ: "صېبه ! له خلګو پر وېرېدم."

فرید صېب: "دغسې د نر بچیه !."

فرید صیب غوځار شو. ګوته یې اول لا د څرخي توپنچې په ماشه کښې وه. ټک شو. زۀ وروغورځېدم د توپنچې لاس مې ټینګ کړو. زما او د دۀ په زورونو کښې دوه ټکه نور هم وشو چې توپنچه یې له لاسه ووته بیا یې په پوچ ویلو شروع وکړه.

فرید صېب: "سلطانه ! تۀ ما ور پرېږده چې ورسره معلومه یې کړم. دا دې څوک چې یو یوار یې زما شبنم وېرولې ده بیا پر ما ټکان کوې. دوی زما له نامۀ څخه نۀ دي خبر. افرین سلطانه ! چې زما د شبنم دې دومره خیال ساتلی دی."

زۀ: "صېبه ! اخیر د فرید صېب غوندې سړي مزدور یم."

شبنم: "که اوس دی نۀ وای. خلګو ګوره له ما سره څۀ څۀ کړي وای."

ما چې سترګې د شبنم په لور وراړولې. شبنم موبائیل زموږ په لور نیولی وو.

زۀ: "شبنم ! دا څۀ کوې؟"

شبنم لاس پر خولۀ ونیوو.

فرید صېب: "څوک وو هغه خلک؟ تۀ اوس ور ناره کړه چې را شي. دوی د فرید له زوره نۀ دي خبر چې د فرید شبنم ته لاس ور اچوي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "را ولاړه شوه ـ تهٔ اوس درځه چي ځای ته لاړ شو."
فرید صیب: "شبنمه ! تهٔ څهٔ وایې؟ دا خلک معاف کړم."
شبنم: "نهٔ چي تهٔ یې معاف کړې خو زه یې نهٔ معافه وم. خو دا د دې ځای خبري نهٔ دي ـ ستا مزدور سلطان ولاړ دی. د هغه تر مخ ځنګه دا خبري درته وکړم."
شبنم تر یوهٔ ما تر بل لاس ونیوو روان مو کړ چي خوني ته ورغلو. څو بوتلونه، مېوې، د کباب غابونه پراته وو. دی مو پر پلنګ پرې یستو.
شبنم: "زهٔ دروازه بندوم تهٔ لږ ارام وکړه ـ سلطانه ! موبائیل در ونیسه. ویډیو جوړوه."
زهٔ: "شبنم ! یو خو زهٔ په دې نهٔ پوهېږم بل له فرید صیب سره خیانت نهٔ کوم."
شبنم: "که د ځان خیر غواړې د غه موقع ده بیا دا سي موقع پخدای که یا تا پیدا کړه یا ما ـ له موقعې فایده واخله. ویډیو روانه ده ـ دومره کوه چي زموږ د دوو مخونه ښهٔ ښکاریږدو ـ هلته یې ښه تر ډېره او په غور نیسه. نوري خبري به بیا وروسته کوو."
ما موبائیل ونیوو ـ دا ورغله له فرید صیب سره پر پلنګ پرېوته ـ ماته یې اشاره وکړه چي موبائل واړوه. دې په خپل لاس د فرید صیب لاس پر ځان واړاوو ـ ماته یې اشاره وکړه چي رانژدې شه. زهٔ ور نژدې شوم. دې دا اشاره وکړه چي زموږ تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو ودرېږه.زهٔ د دوي دوو سر ته ولاړ وم. شبنم د لاس په اشاره موبائيل زمونږ خولو ته رانژدې کړه . ما موبائيل نيولی وو چې دې ويل هغسې مې کول. په زړهٔ مې يو خدای ښهٔ خبر وو.
فريد صيب: "شبنمه ! څوک وو چې تا ته يې په بد نظر وکتل."
شبنم: "ستا د مور مېړونه."
فريدصيب: "چې پيدا يې کړم. په ګوليو به يې درغلبېل کړم."
شبنم: "له مخه سره يې لږ پام کوه .دا سې نهٔ وي بيا يې خپلې کورنۍ نهٔ پېژني."
فريد صيب: "شبنم ! دا دې ښهٔ وويل. زما د مور به څو مېړونه وي؟"
شبنم: "څهٔ خبره يم.وتا ته به معلوم وي."
فريد صيب: "څه هر څو چې دي."
شبنم: "يو خو دوی ستا له زوره او غيرته نهٔ دي خبر بل د دوی دا خيال دی چې دی په شبنم هم لکه خپله مور خوا نهٔ بدوي."
فريد صيب: "نهٔ نهٔ پر تا خو به ټول په ګوليو سوري سوري کړم."
شبنم: "تهٔ دا سې وکړه پټ شه. کېدای شي ببرته راشي."
فريد صيب : "هو دا دې ښهٔ وويل."
شبنم شړۍ پر هواره کړه. وماته يې اشاره وکړه چې درووځه.زهٔ را ووتم .شبنم هم راپسې راغله .موبائيل يې زما له لاسه واخيستو. ببرته دننه ورغله.زهٔ راغلم په خونه کښې ناست وم. وهغه فرېم ته مې کتل چې ګولۍ پکښې ولګېده.ښيښه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته شوه ـ هم يې عکس سوری شو ـ ښـۀ ډېر وخت پس شبنم راغله۔ وماته يې وويل
شبنم: "زۀ کورته ځم۔ نوري خبري به بله ورځ کوو۔"
زۀ: "شبنم ! تا به چيري پيدا کوم؟ "
شبنم: "زۀ په خپله درته راځم۔ تـۀ مـۀ راپسې ګرځه۔ فريد صـېب که سهار پوښتنه در څخه وکړه ۔ ورته ووايه ستا کور والا شبنم سهار د وخته لاړه۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

سهار مي لمونځ وکړ. مسله مي ټولوله چي فريد صيب په خوني
را دننه شو. ماته يې په عاجزي وويل.
فريدصيب: "سلطانه ! برايه د شپې چي څۀ وشو پر هغو زۀ
بخښنه غواړم. بل وخت به دا سي حرکت نۀ کوم.
زۀ: "نۀ صيبه ! زۀ ستا مزدور يم. تۀ په ما هر امتحان کولای شې. "
فريد صيب حيريان غوندي شو.
فريد صيب: "دا تۀ امتحان بولې؟ "
زۀ: "نور يې څه وګڼم؟ شايد تا په ما امتحان کولو چي وختي
بنګلې ته راغلی وې. دا به دي کتل چي دی څۀ وخت بنګلې ته
راځي. "
فريد صيب دا غوښت چي سلطان د شپې ټوله کيسه په خپله
راته وکړي چي ځان يې ښۀ په دلي دوري خبرو ستړی کړ. ما سر
نۀ خلاصاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "صېبه ! ځو ببخي ډېر ناوخته يو- "
فريد صېب: "دا يوه کيسه درته کوم بيا به لاړ شي- ښادي خان يو زورور سړی وو- لکه دا ماته چي ګورې- مړی يې وکړو-
د ښار هر سړی په خبر وو خو چا خولۀ نۀ سره پورته کوله- يو چا به خود ورته ويلي وو چي "دا ټوله خلګ وايي مړی دۀ کړی دی- تۀ په دې خبر يې که نۀ؟ "
هغه زورور سړي ورته وويل "نۀ زۀ خو چي له چا پوښتنه وکړم- دا پلانکی چا مړ کړ- هغه راته ووايي خدای به په خبر وي- " هغه سړي ورته وويل "دا سي وکړه وګرځه- په ښار کښې ړوند سړی پيدا کړه- له هغه څخه پوښتنه وکړه- "
زورور په ښار کښې ډېري ورځي وګرځېدو- يو ړوند سړی يې پيدا کړ- ورغلی وځنګ ته يې کښېنستو- له روغبړه پس يې ړاندۀ ته څو روپۍ هم ورکړې- د کور حال احوال يې ځيني وکړو-
ړاندۀ ورته وويل "د دې ښار او سېدونکی يم- "بيا يې له زورور ه پوښتنه وکړه "ستا نوم څۀ دی، څوک يې او کور د چيري دی؟ "
زورور ورته وويل "نوم مي خوشال دی- د پلاني زوی يم- کور مي په پلاني ولات کښې دی- " په دې وخت کښې زورور ړاندۀ ته د رخصت لاس په لاس کښې ورکړی "ښۀ حافظه ! د خدای په امان- " زورور چي د ړاندۀ لاس پرېښودو- دلته د دوو کسانو تر منځ بحث وو- يوۀ ويل طوطي پلانکي مړ کړی بل ويل طوطي پلانکی-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړاندۀ وخندل "دواړه د کمزوري ايمان خاوندان دي.ريښتيا نۀ شي ويلای.په دې خو د دې ښار واړۀ او ښځې لا خبري دي چې طوطي ښادي خان حرامي مړ کړی ."ښادي ورته وويل "دا ښادي خان څوک دی؟"ړاندۀ چې په شنۀ دسمال يې خولۀ پاکوله "دا د پلانيزيو پېښور دي چې ښار ته راغلو.په ښار کښې يې غلاوي کولې.د خلګو مځکې يې لاندي کولې. اوس سم دم خانان دي." ښادي خان ړاندۀ ته وويل "حافظه! تۀ څوک يې؟"ړاندۀ ورته وويل "زۀ پلانيزی يم."

ما خبر ور پرېکړه.

زۀ: "صېبه! ډېر ناوخته شوم. څو يوه بله خبره چې زۀ په دوې ورځې کښې کورته ځم.له کلي مي سړی راغلی وو ويل يې چې مور دي نۀ وه ښه."

فريد صېب سر راپورته کړو.زما په لور يې را وکتل.

فريد صېب: "تۀ دوې ورځې وار وکړه چې زۀ يو بل مزدور پيدا کړم بيا به لاړ شې."

زۀ: "خود.ښۀ دی تر هغه به ستا بنګله ګوري چې زۀ بېرته راځم. ډېر وخت وشو مور او پلار مي نۀ دي ليدلي. يوه مي ترور ده.تر مور او پلار يې لا حق پر ځان زيات ګڼم. ناروغه ده حال احوال به پر وکړم."

فريد صېب تندی په دوو ګوتو کښې نيولی وو.ما ته په قهر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرید صېب: "اول دي ويل مور مي ناروغه ده. اوس ترور شوه. ته په کور کښي بل مشر وروړ نه لرې؟ "
زه: "نه صېبه ! مشر کشر وروړ څه کوې. کشره خور لا نه لرم. زه د مور او پلار دا يو زوی يم بل هغه ترور پر ما تر سکنی مور ګرانه ده. "
فرید صېب: "پلار دي ځوان دی. يو کار کولای شي که نه؟ "
زه: "نه صېبه ! پخوا لا څه ښه وو. په ودونو کښي يې ډول وهلو. اوس له هغه هم لوېدلی دی. يوه سپين سرې مور مي وه. هغې د خلګو په ښاديو کښي دريا وهله بيا چي به په کور کښي شی ختم شو. پر هغو کورونو به وګرځېده. اوس ډېر وخت تېر شو چي حال مي په نشته چي دوی په کوم حال کښي دي؟ "
فرید صېب: "ښه ! ! ته ډم يې؟ "
زه: "هو صېبه !. "
فرید صېب: "ډم او دومره ايمانداره. "
زه: "ښه پوهېدم چي په دې خبره لږ نه ډېر خوږېږې. صېبه ! دا ډمان او حراميان ځکه ايمانداره شو. د دوی خويونه اوس حلالونو او خاندانو خپل کړل. "
دې خبرې پر فرید صېب ښه اغيزه وکړه.
فرید صېب: "ښه دا خو به ستا روپۍ هم پکار وي؟ "
زه: "صېبه ! که نه وي خير دی. زه به يې له يو بل چا څخه پيدا کړم. "
فرید صېب: "لږ انتظار وکړه. د ننه ځم ببرته ژر راځم. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغې خوا چې راغلی پوره شل زره روپۍ یې په شمار را کړې.
زهٔ: "صیبه ! زما خو دومره روپۍ نهٔ جوړېږي."
فرید صیب: "که بېرته راغلې روپۍ به را کړې. که نهٔ راغلې در بخښلې مې دي او بل زما له خوا که اوس اوس تللای شې درته اجازه ده."
له صیبه را رخصت شوم. رکشه مې راروانه کړه. سړک داسې خالي وو زړهٔ راته وویل "دا رکشه وځغلوه." چې رکشه مې تېزه کړه. د ټرېکټر ډرائیور غلام را په یاد شو. غلام سهار وختي د ښار په میان کښې پر خالي سړک چې ټرېکټر څومره تېزېدو هغومره یې تېز کړی وو. د ښار تر میانه چې رسېدو د خان وړوکي نازولي زوی خان جهان لاس ور کړو. د غلام سر خلاص شو چې وهي دي. د ټرېکټر پر برېک یې پښه دومره په زور کښېښوده چې ښځي تر ډېره د ټرېکټر د شا پایې پسې کش شوې. خان چې ور رسېدو. خان پر غلام یې لاس پورته کړو "د خرهٔ بچیه! ! ! د سپي بچیه ! ! ! ټرېکټر خلګ داسې چلوي."
غلام عاجزه غوندې ورته وویل "صیبه ! مور مې وفات شوې ده. کفن وړم." د خان لاس په پورته نیولو وچ شو. یو څهٔ وخت خان غلام ته کتل غلام خان ته. خان جېب ته لاس کړ یو څهٔ روپۍ یې ورته ونیوې "ورځه غائب شه. څهٔ کوې چې زما ومخ ته ګورې."
غلام لا ولاړ وو خان روان شو. یو بل سړی چې غلام یې پېژندلی "غلامه ! خدای دې خوار کړه. دې خبره ته دې څهٔ پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو." غلام وخندل "ورورہ ! تر څاپېړو خوړلو د مور مرګ ښۀ دی. پخدای کہ زموږ د خوار فاتحې تہ راغلی. نۀ یې دعا تہ لاس پورتہ کړو.
دا یوہ خبرہ یادہ لرہ. لہ دې خلګو سرہ هغہ د چا خبرہ. کہ لنډ ګنډ کښېږو تلې. مور یا پلار وژنہ بس هر مشکل اسانہ کیږي."
پہ ښار کښې را روان وم. د خیاط پر دوکان ودرېدم. خپلي ور کړې جوړې مې راواخیستې. پہ ښار کښې ښۀ پہ مزہ مزہ ګرځېدم. سواري مې نۀ پورتہ کاوۀ. د کور د پارہ مې سودا راواخیستہ.
ماښام بنګلې تہ راغلم شپہ مې نیمہ د تېرې شپې پہ سوچ، نیمہ پہ خوب تېرہ کړہ. سهار مې وختي غوټہ را واخیستہ. پہ رکشہ کښې کښېنستم. اډې تہ راغلم. زموږ د خوا بس سوکہ سوکہ روان وو. کلېنډر د سواریانو پہ خاطر نارې وهلې چي زۀ یې پہ نظر شوم. را نارہ یې کړہ "ځې؟" ما د تلو اشارہ پہ لاس ورکړہ.
بس تہ وختم. بس پہ تلو تلو کښې خراب شو. دا ښۀ وو چي یخې اوبہ او وړوکی د انګورو باغ نژدې وو. موږ سواریان تر انګورو لاندې ناست وو. پہ بیالہ کښې مو ښې اچولې وې. چا او چا لا د انګورو وښکې هم شکولې وو، چا بہ اوبہ څښلې، چا بہ انګور خوړل، چا بہ سګرېټ څکولو.
یو وخت د باغ مالک لہ لرې را روان وو. پہ خندا خندا کښې "اخیر د خدای بندہ ګانو ! دا زما انګور." خدای شتہ موږ څۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشرمېدو- د باغ مالک چې راو رسېدو له سلامه پس يې وويل "ګډيه (ټولو) ستړي مۀ شئ.انګور مو دارو شه.ښۀ کار مو کړی دی چې خوړلي مو دي. اوس که بس نۀ دی جوړ شوی. زۀ به کورته لاړ شم.ښې يخې شلومبې او ډوډۍ به درته راوړم." مورړ د کاکا شکريه ادا کړه.

بس جوړ شو.کلېنډر پانې او جېک ټول کړو. بس را روان شو. ببخې ډېر ناوخته د شپې پر سړک کښته شوم. پړنګه هو (د ختيځ شمال له لوري ډېره تېزه هوا) چلېده .ببخې له دوړو سترګې نۀ رنېدې.په ډېر زحمت مې کورته ځان را ورساوو. په دروازه کښې ودرېدم.ټوخه مې وکړه. د مورکۍ له دننه را ږغ کړو.

مورکۍ: "سلطانه زويه ! تا دې خدای را ولي."

څراغ يې بل کړو چې زۀ دننه ورغلم غوټه مې ښوده دا مخته راغله.

مورکۍ: "تۀ مورو خورې خو هوا به په سترګو ړوند کړی يې."

ببرته په دې وخت کښې وګرځېده .زۀ ورغلم د دې پر کالي کښېنستم.دا راغله د اوبو بدنۍ يې کښېښوده بيا يې فکر شو چې روغبړ دي نۀ کړو ورسره وه. راغله په ناستې يې په غېږ کښې ټينګ ونيوم.پر تندي يې څو واره مچ کړم.

مورکۍ: "د بلا هېر شې.زما خو د اوبو په وجه روغبړ هېر شو."

بابا: "ښځې ! څوک دی،له چا سره ناسته يې او چاته ږغېږې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركۍ: "سرېيه ! سلطان راغلی۔"
بابا: "سلطانه ! پر دې نيمه شپه په دې ځول کښېږي۔"
موركۍ: "تۀ دا مغځي ماتی ګوره ۔تر اوسه پرېنګه هو او ځول نۀ شي سره بېلولای۔"
بابا لا له بشترې نۀوو را ولاړ شوی ۔زۀ ورغلم په ناستي مي روغبړ ورسره وکړ۔
موركۍ: "سلطانه زويه ! تا به ډوډۍ هم نۀ وي خوړلې؟"
زۀ: "هو موركۍ ! نۀ مي ده خوړلې۔"
موركۍ: "زويه ! بل شی خو نشته۔چای به پخې کړم۔له چای سره به ډډۍ وخورې۔"
زۀ: "موركۍ ! تۀ چای پخې کړه ۔ډوډۍ مۀ را اخله ۔ما بسکټ راوړي دي هغه به څو دانې ورسره وخورم۔"
موركۍ: "هو زويه ! تۀ خو اوس بازاري شوی يې۔ په مسکوټو هم شپه تېرولای شې۔ "
زۀ او بابا سره ږغېدو۔موركۍ چای پخې کړې ۔غوټه يې سره وشنله۔بسکټ يې راوړو۔څو دانې مي له تودو چايو سره وخوړل۔
زۀ: "زما کالی دباندې هوار کړه ۔اوس خو هوا ډېره سوکه شوې ده۔ تاسو هم دباندې درو وځئ۔ "
موركۍ: "هو زويه ! موږ هم پرېنګه هو دننه راوستو۔"
زما بشتره يې دباندې را هواره کړه ۔غوماسي وو خو بيا هم ويدۀ شوی وم۔ سهار راپورته شوم۔ د زردانې کورته ورغلم۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړګل ،جمال او سدو دباندي ناست وو.زردانه ترور په کالي کښي پروته وه . داسي وړه ښکاریده لکه یوماشوم . له حال احواله پس جمال ولاړ شو.هغه پروته چائینکه او پیالې یې واخیستې.ما ورته کتل چي دۀ مینځلې.
زۀ: "ژړګل کاکا ! په زردانه ترور څۀ کیږي؟ "
ژړګل کاکا: "هغه خپله ناروغي یې څۀ زیاته شوه."
زۀ: "د دې کله ناروغي وه؟ "
ژړګل کاکا: "هغه خپله زنانه ناروغي."
زۀ: "د خدای بنده ګانو ! ! خو ډاکټر ته به مو راوړه .که روپۍ نۀ وای خو له ما سره وې." ژړګل خبره وژووله "څۀ خبر یم."
جمال چای راوړې .پیالې یې ډکولې چي زردانه ترور پر حال راغله یا را ویښه شوه.نری کالی یې له مخه واړاوو چي زۀ یې ولیدم د راپورته کیدو هڅه یې کوله.زۀ ور ولاړ شوم.هغسي په پروتې مي لاس ورکړ.تندی مي ور نژدې کړو.څو مچي یې راڅخه واخیستې. جمال زما دویمه پیاله ډکوله.
زۀ: "ناروغي دي څنګه ده؟ "
زردانې ترور وخندل .د ژړګل کاکا په لور یې لاس ونیوو.دا غاړه یې وویله

"د ماښام اوږۀ د نۀ وي
ادې سم مه د مېږۀ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي دی ژوندی وي پخدای که بله یوه بلاهم راغله بې له عزرائیله .اوس خو یې تور او سپین د ښېان هم لوی شو." هم داسي دې خپلي ګېپي کولې مورږ تولو پر خندل.

له دې واره د زرداني ترور سترګي د یوې لحظې د پاره له ما نهٔ اوښتې. نن هغه کیسه نهٔ وه چي د دې له کوره خپل کورته روان شوم .دا تر هغه ولاړه وه له شا یې راپسې کتل چي زهٔ نیها مېدم. ورځ مي په کلي کښي تېره کړه. شپه په کور کښي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

زۀ ورغلم ببو انا ناسته وه ـ ژړګُل کاکا ته يې لاس له خولې اخيستی وو "مغځی دي مات شه ـ مغځي ماتې ـ پر تا به هم مور سر ترړلی وو ـ پلار به ټکان کول چي زوی مي پيدا شوی دی ـ دوی خواران په دې څۀ خبر وو چي دا ښځولک (ښځې ته ورته) زنګي (زنه) دي وترړل شه ـ او به دي تودې شه ـ وپتاری ته دي کښېنم ـ اول مي درته وويل دا ښځه ډاکټر ته يوسه ـ تا ځان يو په بله کاوو ـ "

په دې دعوه، دعوه کښي د بورګي ماما د زوی نارې شوې "ژړګُل کاکا ! راځۍ ـ " مورږ نالي او بالښت را ويستو ـ په رېړۍ کښي مو ښه بشتره هواره کړه ـ

جمال زردانه ترور په غېږ کښي پورته کړه ـ زردانه ترور په رېړۍ کښي پروته وه ـ سدو ولاړ وو ژړل يې ـ ژړګُل کاکا ناکاره غونډي شا و خوا ګرځېدو ـ جمال چي دوباره رېړۍ ته وختو ـ زردانه ترور يې را پورته کړه ـ په غېږ کښي يې نيولې وه ـ

زردانه ترور ببو جانې انا ته داسي رغبېده ـ پخدای که هغه وخت د چا دا يقين راتلو چي ناروغه ده ـ زردانې ترور ببو جاني انا ته ويل "حق رابخښه ـ تۀ په ما ډېره ستړې شوې ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو جاني انا ورته وویل "لوري ! زما له حقه خلاصه یې ـ حق به ته رابخښي ـ زما څۀ حق دی ـ "
زردانه ترور داسي رېږدېده لکه لړزې نیولې ـ سترګي یې له اوښکو ډکي وې ـ زردانې ترور ورته وویل "انا ! زما به له دې واره خوند نۀ وي ـ "
ببو جانه انا د زردانې ترور وڅنګ ته له رېړۍ سره ودرېده ـ
ببو جاني انا زردانې ترور ته وویل "لوري ! په مخه دي ښه ـ له خدایه هیله کښل نۀ دي پکار. خدای مهربانه دی ـ خدای به دي خوږ مسافر کړي. وخدای ته هر څۀ اسانه دي ـ "
دا خبره یې کولې مخ یې واړاوو ـ د کور په لور روانه شوه ـ موږ د سړک په لور په رېړۍ کښي زردانه ترور را واخیسته را روان شو. سړک ته را ورسېدو. زردانه ترور مو په غېږ کښي راکوزه کړه ـ موږ د بس په انتظار ناست وو. زردانه ترور به یو یوار ما په غېږ کښي نیولې وه بیا جمال.
په دې وخت کښي زۀ پر سړک د بس په انتظار کښي ولاړ وم ـ یو تک سپین نوی ډاټسن راغلی ـ ما لاس ور کړو. ډاټسن تېر شو ـ بېرته پر شا راغلی ـ ښېښه یې خلاصه کړه ـ یو ښاهسته ځوان په لوڅ سر، سپني وړې چشمې یې په سترګو وې ډاډسن یې چلاوو ځوان: "تۀ نۀ پوهېدې چي دا شخصي موټر دی؟ "
زۀ: "پوهېدم ـ "
سړی: "بیا دي ولي لاس را کړ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "په دې چې سړي سر موټر نۀ را رسي۔ "
سړی: "له هغه بله لوره را شه۔"
زۀ: "له ما سره خو ناروغه مور او ورور دي۔ "
سړی حیران غوندې شو۔د حېرانتیا په انداز يې راته وویل
سړی: "کوم دي؟ "
زۀ: "هغه په ژوره کښې چې ناست دي۔"
سړی: "مور دې د ناستې ده؟ "
زۀ: "نۀ۔"
سړی: "دباندې خو به يې دا تېزه هوا مړه کړي۔"
زۀ: "مورې کالي ډېر ورسره را اخیستي دي۔ "
سړي موټر نور هم شاته را وستو۔زۀ کوز شوم ۔ ما زردانه ترور په غېږ کښې را واخیسته۔ جمال هغه زیات کالي۔ سړی هم له موټره راکوز شو۔ د ډاټسن پټه (ډاله)يې را خلاصه کړه۔مورې زردانه ترور ور وخېژوله ۔ښه پر پنډ کالي مو کښېښودو ده ۔ بالښت مو تر سر ور کړی۔ سړي ډاله بنده کړه۔ زۀ او جمال هم په شا کښې دواړه ناست وو۔
سړی: "یو را شئ سیټ ته۔ "
جمال د سړي د خبري له ختمېدو سره سم قسم وکړ چې تۀ به ورځې ۔ زۀ سیټ ته ورغلم ۔ له هغه بل ځوان سره مې هم روغبړ وکړ۔ هغه سړي د نامۀ پوښتنه را څخه وکړه ۔کوم چې موټر چلاوو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: " نوم دي څهٔ دی؟ "
زهٔ: "سلطان مي نوم دی.د پلانکي کلي او سېدونکی يم. ستا نوم او د دې بل ملګري نوم؟ "
زما وښنګ ته ناست تور ځوان سم له واره راته وويل
تور ځوان: "زما نوم هم جمال دی . په پلاني کالج کښې لکچرر يم . دی عثمان زموږ د کالج پرنسپل دی. "
عثمان: "بخښنه غواړم. ما يو تهٔ وليدې چې ګپه مي درباندي وکړه.موركۍ مي نهٔ ليده.دا بل ورور در سره دی؟ "
زهٔ: " نهٔ مي سکنۍ مورده نهٔ مي سکنی ورور دی خو تر سکنيو ډېر راباندي ګران دي.
" عثمان: "عجبه نهٔ ده .خلک نن سبا له سکني پلاره او موره تنګ دي. پر تا مېرهٔ دومره ګرانه ده. "
زهٔ: "نهٔ مېرهٔ مي هم نهٔ ده." ټوله کيسه مي ورته وکړه.
په يو ړوکي ښارګوټي کښې عثمان يو دوکان ته نژدې موټر ودراوو.
عثمان کوز شو.
عثمان: "موركۍ يو شی خوړلای شي؟ "
زهٔ: "هو نوره ښه ده. د ولاړېدلو نهٔ ده. "
له عثمان سره زهٔ هم پر هغه بله دروازه کوز شوم. جمال ته مي وويل "اوس تهٔ سيټ ته راشه .زهٔ به له زرداني ترور سره کښېنم ." جمال ولوړل كه زهٔ سيټ ته ورشم. په دې وخت کښې عثمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی ـ ډبی سګرېټ، څلور د چیپس پوړۍ یو جوس یې له ځانه سره را اخیستي وو. هغه جوس او یوه پوړۍ چیپس یې جمال ته ونیوو. موږ بېرته موټر ته را وختو چې روان شو.
دعثمان ملګري جمال زما په خوا راوکتل. دژړګل اوزامنو په کیسه مي سرنه شو خلاص.
عثمان د خبري وار له مخه کړ. دا به دا سي سپي وي لکه زموږ تور جان کاکا. یو ورځ یې چا پرزوی ګپه کوله. پخدای که په هغه ورځ خلګو اوښکي تویي کړې یا یې تندي د دهٔ د کټ له بازو ووهل مات شو چې تورجان غوندي سړی مړ دی قام به څهٔ شي. په خندا خندا کښې پرېدي څهٔ کوې. پخدای که یې خپلي ښځې ستا مور د زړهٔ له تله ور پسې وژړل ـ په سترګو پوري به لاړي مښې یا به د پیازو اوبه پکښې څڅوي ـ د زړهٔ له تله یې پخدای که اوښکي توي کړې."
عثمان: "موږ ګپي کوو. د سلطان به خوا بده شي."
زهٔ: "نهٔ نهٔ صېبه! ګپي به خود کوو. په ګپو خو څوک نهٔ مري، نهٔ پاتېږي." بس له دې ځای څخه ګپي شروع شوې.
جمال: "عثمانه! هغه زموږ ملګری رضا خو به دې په یاد وي؟"
عثمان: "هو."
عثمان: "یوه ورځ له کوره ټیلیفون ورته راغلی چې انا دې مړه ده ـ کور ته راشه ـ اډې ته تللی وو. د ماځیګر ټیکټ یې کړی وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلې .مور پوښتنه ځیني وکړه "رضا ! ولې بېرته راغلې . " رضا ویل "یاره ! اوس موټر نۀ وو.د ماځیګر ټیکټ مي وکړو " د خپل کټ په لوري تېر شو.لېپټاپ یې راواخیستو.زمور دا خیال شو چي خود یې له ځانه سره وړی .دۀ خلاص کړ. ښې مستي د پښتو د فلمونو سندري یې ولګولې .مور ته یې را ږغ کړو "راشئ . انا خو به زما مړه وي .تاسو ولې په خپل غم عمجنه وم. " مور ټولو وخندل.

زرین ویل "تۀ دې د خرې زوی ته ګوره . داسي ګپې لکه انا چي یې نۀ وي مړه.دۀ ته یې کوزده کړې وي. "هغه د غم چپتیا رضا ماته کړه. یو وخت رضا دومره په زوره زوره وخندل.

زرین ځیني وپوښتل "څۀ دي رضا ،پر څۀ دي دومره په زوره زوره وخندل؟ "رضا ورته وویل "راشئ دې خپلو ماماګانو ته وګورئ . ما ته د خرې بچی،د خرۀ بچی وایي . "زرین ورته وویل "څوک؟ "رضا وویل "دا د پښتو فلمونو والا یادوم . داسي هوښیاران ماماګان لرو . ښځې یې سل کاله وړاندي بېولې دي . نارینه یې سل شاته . ښځه ته یې پېنټ شرټ او نارینه ته یې هغه پخوانۍ جامې، واسکټ(سدرۍ) ،پټکی . هغه پخوانی ټوپک(یوه یوه مرمۍ چي ورځي) یې په څنګ ورکړی. "

زرین ورته وویل "تۀ دې د خرې زوی ته ګوره .ماشین ته وایي پنځۀ ډزی. "رضا ورته وویل "ځه ورشه منا ! ! دا پنځۀ ډزی پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

له واخله. دا پنځۀ ډزی نۀ چي سل ډزی شي. هره مرمۍ به په لاس ورولې او ترې باسې به يې او دا چغې دي وهي اې پلانيه ! تا به پرې نۀ ږدمه."

پر دې مو ښېخي ډېر و خندل بيا چپتيا خوره شوه .دوی دواړو سګرېټونه بل کړو. عثمان د خپلي خوا ښيښه لږ خلاصه کړه. بېرته يې مخ زما پر خوا راواړوو.

عثمان: "ياره سلطانه ! تا وماته عجبه خبره نۀ کړه وه چي سړي سر موټر نۀ را رسي."

جمال: "سلطانه ! خبره تر خبري پوري ياد ېږي .ګپي به کوو. زموږ په کوڅه کښي دوه ځوان دي .يو ناني بل جانداد_دواړه مزدورکاره دي .يوه ورځ ډېر يخ وو. ما دواړه په موټر کښي واخيستو. يو ګړی ښۀ چپ ګرمه هوا ته ناست وو چي تاودۀ شو. ناني جانداد ته وويل "ياره ! چي خدای يو يو موټر په دې يخ کښي راکړی وای ډېر به ښۀ وو."جانداد وخندل "ځغله زويه ! چي سړي سر موټر را کړي بيا د خدای په يخ کښي فائده څۀ ده."

په دې وخت کښي د هسپتال په لويه دروازه کښي عثمان موټر ودراوو. دی پر يوه زۀ پر بله دروازه را کوز شوم. دۀ د شا ډاله خلاصه کړه. ما زردانه ترور په غېږ کښي راواخيسته. جمال هغه کالي را واخيستو دننه ورغلو. جمال او عثمان هم راپسې وو. د زردانې ترور دا فرياد وو "په سفر مو مړه کړم. ما ښځې ډاکټري ته ور وړئ." عثمان چي د زردانې ترور دا خبره واورېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

. له مخه شو. ماته يې ويل "راپسې شه ." دی لمخه زۀ ور پسې شوم. په يوه خونه دننه شو.
عثمان: "ترور پر هغه کټ کښېنوه ."
ډاکټره ته يوه بله ناروغه ناسته وه. له هغې سره رږغېده.
عثمان: "فرزانې ! دا پرېږده. دا به دومره نۀ وي په تکليف."
فرزانې له خپله مېزه دوربين راواخيستو راغله.
ډاکټر فرزانه: "دا کالي ځيني لري کړئ."
موږ چې کالي ځيني لري کړ. ډاکټر فرزانې ببخي تر ډېره زردانه ترور ته حېران حېران ورکتل.
ډاکټرفرزانه: "تۀ رنا نۀ يې؟ "
زردانې ترور د سر په اشاره د نۀ ځواب ور کړ.
ډاکټرفرزانه: "له کومه ځايه په تکليف يې. "
زردانې ترور د لاس په اشاره موږ ته وويل تاسو لاړ شئ . موږ دباندي ووتو. دباندي چي را ووتو عثمان موږ ته وويل "ډاکټر فرزانه مي کورودانه ده ." موږ دباندي ولاړ وو چي ډاکټرفرزانه په دروازه کښي ودرېده.
ډاکټر فرزانه: "دا ښځه وارډ ته درورئ زۀ درځم."
موږ زردانه ترور په غېږ کښي وا خيسته وارډ ته مو يو وړه.
ډاکټر فرزانه هم راغله. د زردانې ترور وينه يې راکړه.
ډاکټر فرزانه: "ورشئ دا ګروپ وينه پيدا کړئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ چي خپله وينه ورسره وکتله. زما او د جمال دواړو وينه نهٔ وه ورسره سمه. د عثمان او جمال دواړو وينه ورسره سمه وه. اول مو د جمال وينه راوړه ور ومولګوله. نوري ستني ډاکټر فرزانې ور وليکې. عثمان په منډه منډه راوړلې. تياره مابنام ډاکټر فرزانه راووته.

ډاکټر فرزانه: "ما خپل وس ورسره وکړ. نور مرګ او ژوند د خداى په لاس دى. له تاسو سره خو د مورکۍ د خذمت کولو ښځه هم نشته. خير زهٔ او عثمان ورځو. ښځه به درته راشي. تر هغه به يې وځنګ ته د هغې بلي ناروغي مور خيال ساتي."

ډاکټر فرزانه په خپل موټر کښې، عثمان او جمال په خپل موټر کښې روان شو. زهٔ او جمال سره پاته شو. جمال په ژړا شروع وکړه. ډاکټر فرزانې ځنګه دا وويل "چي مرګ او ژوند نور د خداى په لاس کښې دى. خود مورکۍ مري چي دا يې وويل."

اوس که زهٔ جمال کرار کړم. که به مي هر څو ورته وويل خو جمال نهٔ کرارېدو.

ګوره چي څو مره وخت په دې کښې تېر شوى وى. د ډاکټرفرزانې له موټره سره يو بل موټر هم راغلى. يو ځوان سړى، يوه د پاخهٔ عمر ښځه، يوه ډېره سپين سرې (غټي چشمې يې په سترګو وې) په يو لاس کښې يې لکړه، تر هغه بل لاس په عمر پخې ښځې نيولې وه. پر ملا کږه راروانه وه. لکړه چي يې پر فرش لګوله ټک ټک يې کاوو. په ډاکټر فرزانه پسې وه چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر موږ تېر شو وارډ ته دننه ورغلو. په وارډ کښې موږ د ښځو په زوره زوره ژړا تر غوږ شوه.

زۀ او جمال په منډه دننه ورغلو. له ډاکټر فرزانې، زردانې او هغه نورو دوو ښځو سره له ځواني ټولو ژړل. موږ دوه حېران ولاړ وو. زردانه پر کټ پروته وه. هغه ډېري سپين سرې په پروتې غېږ پر ګرځولې وه. د زردانې له مخه يې سر نۀ را پورته کاوو. د مخ پر يوه او بله خوا يې مچوله. ډاکټر فرزانې په ژړا ژړا کښې سپين سرې تر لاس ونيوه. راکش يې کړه.

ډاکټر فرزانه: "مۀ کوه موري! مۀ يې تنګوه. لږ سر را پورته کړه وژنې يې. سا يې بندېږي."

په وارډ کښې له نورو ناروغو ښځو سره راغلې خدمتګاري ښځې ټولې يوه يوه د زردانې د کټ په لور راتلې. خود به يې دغه خيال وو چې زردانه مړه شوه چې زردانه بې يې وليده چې ژاړي ببرته به يې خپل مخ پټې ور په ياد شو. د پړونې ځاک به يې ونيوه، سوکه به روانه شوه.

زردانې او هغه سپين سرې چې ښۀ په ژړا ځانونه ستړي کړو. د دواړو ښۀ خروښ کښته شو.

سپين سرې: "رښا لوري! څوک در سره دي؟"

زردانه: "هغه دوه زويان (زامن)."

سپين سرې د را ولاړېدو هڅه کوله زۀ ور له مخه شوم. دا هڅه مې وکړه چې لاس ور کړم. دې دواړه لاسه په غاړه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواچول. پر تندي يې مچ کړم. نور يې د ژړا په وجه څۀ تر خولۀ نۀ وتو. هم يې داسې له جمال سره روغبړ وکړ.
هغه ځوان: "تاسو راځئ چې کور ته لاړ شو. ستړي به یاست. له رڼا سره مورکۍ او پښتنه شته. زۀ بېرته ورته راځم."
زۀ: "زۀ او جمال له تا سره نۀ ځو. موږ دا ناروغه مور وچاته پرېږدو."
ځوان: "رڼا که ستاسو مور ده زموږ خور ده. تاسو هم زما په خیال په حقیقت نۀ یاست خبر."
د دې خبري له اورېدو سره که څۀ هم زۀ او جمال روان شو خو حېرا یان غوندي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

له ځوانه سره موټر ته وختو. په ښار کښې ښځ تر ډېره لاړو. يو وخت په کوڅه کښې وګرځېدو. په کوڅه کښې روان وو. ما يوې او بلې خواته کتل. واړۀ واړۀ دوکانونه. اکثره دکانونه د پرچون وو. دوه د درزيانو (خياتانو)، يو تنور، يو د سبزي دوکان په مخه راغلو. ځوان موټر يو لوی ښاهسته ګېټ ته وګرځاوو. پر هارن يې ګوته کښېښوده.

يو ځوان ګېټ خلاص کړو. موټر چې دننه ورغلو. ښځې او پېغلې د سرای په منځ کښې په انتظار ولاړې وې. سره له وړو نجونو او هلکانو چې موړ له موټره کوز شو. ښځو او پېغلو ټولو د خپلو پړونو ځاکونه ونيول. چا او چا خو بېخي شا را وګرځوله.

يوه پېغله چې د پړوني ځاک يې نيولی وو. له موړ سره ځوان ته يې ووېل "ګران لالا! ريښتيا رښا خورکۍ پيدا شوه. په هسپتال کښې وه؟"

ګران ورته ووېل "هو خورجاني! رښا په هسپتال کښې ده. مورکۍ او پښتنه مې ورسره پرېښودې. دا دوه ځوانان د رښا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویان دي. "پېغلي د پړوني څاک پرېښودو رامخته شوه. په لاس يې روغبړ وکړو. هغه ټولو ولاړو ښځو کښي چا په لوځ، چا په پټ مخ روغبړ راسره وکړو.

مور يې د ګران خوني ته بوتلو. داسي ښکارېده لکه بېخي لږ ورځـي مخکـي چـي يـې وادۀ کـړی وي . نـوی پلنـګ الماری، شوکېسونه، نوې نوې بشترې چي هر څۀ ځای پرځای پراته وو. د خوني خو چا نۀ دي راته ويلي چي د ګران ده. مور له هغو ځوړند عکسونو اندازه وکړه چي ټول د ګران وو. اوس نو د ماما ګانو ښځې او ماشومان په وار وار راغلو چي زۀ او جمال يې په روغبړ سترې شو. اخير يې ډوډۍ راوړه . ډوډۍ مو وخوړه. د ډوډۍ له خوړلو پس ګران ماما مور ته وويل

ګران: "تاسو بېغمه ويدۀ شئ .زۀ هسپتال ته ځم .دوی ته به ډوډۍ وروړم بل به شپه هم ورسره تېره کړم."

ګران ووتو. زۀ او جمال په خونه کښي پاته شو. دواړو يو بل ته حېران حېران کتل.

زۀ: "جماله ! دا اوس څۀ وشو؟"

جمال په سوچونو کښي ورک وو. ځواب يې نۀ کړو را.

زۀ: "جماله ! وجماله ! "

جمال: "هان."

زۀ: "دا اوس څۀ وشو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "نور درک نۀ را کوي ـ زما په خيال د بابا په لړلو کښېوتو ـ سلطانه ! نوري خبري پرېږده ـ خداى ته به دواړه په زاري کېږو چي کيسه د سمو په لور لاړه شي ـ "
بالښت يې سم کړ سر يې ولګاوو ـ زۀ ولاړ شوم ـ اودس مي وکړو ـ د ماخوستن او قضايي لمنځونه مي ټول وکړو ـ پرېوتم ـ زۀ هم په سوچ سوچ کښي ويدۀ شوى وم ـ سهار چي را پورته شو ـ چاى مو وڅيښلې ـ يو بل ماما چي موږ يې لا نوم نۀ وو زدکړى ـ هغه په سپين وړوکي موټر کښي هسپتال ته را ورسولو چي دننه ورغلو ـ انا او پښتنه مامۍ هم ناستي وې ـ زموږ زردانه ترور ، د دوى رڼا ښه ښکارېده ـ زرداني ترور و ماته را ږغ کړو ـ زۀ ور نژدې شوم ـ دې د را پورته کېدو هڅه وکړه ـ نۀ شوه پورته کېدلاى ـ اخير يې راته وويل "ما کښېنوه ـ " ما را پورته کړه ـ هغه د هسپتال سپين پوست بالښت مي شاته ورته کښېښودو ـ زۀ پر کټ ورسره کښېنستم ـ زرداني ترور په ژړا پېل وکړ چي په ژړا يې ښۀ ځان ستړى کړ بيا يې وماته سر را نژدې کړو ـ ما هم سر ورور نژدې کړو ـ دې خپل مړۀ لاسونه ډېر په مشکل را پورته کړو ـ زما په غاړه کښي يې را واچول ـ ځو واره يې مچ کړم ـ سترګي يې له اوښکو ډکي وې ـ په ژړغوني ږغ يې څو واره وويل زردانه ترور: "تۀ مور وخورې ـ تۀ مور وخورې ـ وماته به حق رابخښې ـ ما له تا سره ډېر ظلم وکړ ـ زما د غلطۍ او مستۍ سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي تېرۀ کړې وای. پاته عمر به يې هم تېروې. داسي ماشوم دي بيا دې دنيا ته نۀ راځي لکه تۀ چي راغلې."

زۀ: "زرداني تروري ! لکه څنګه؟"

زرداني ترورد ومره په زوره زوره وژړل چي په ژړا سترې شوه . زما سر يې بيا په هغو مړو لاسونو ور ټيټ کړو. څو واره يې بيا پر تندي مچ کړم. لاس چي يې زما له غاړي وکښو. داسې بې اختياره يې لاسونه پر کټ ولوېدو لکه د دې په بدن چي نۀ وي پوري.

زرداني ترور په ډکو سترګو، ژړغوني ږغ راته وويل

زردانه ترور: "کور ته به لاړ شې .يو به ژړګُل او سدو راولېږې بل د خليل جبران په کتاب کښي يو ليک پروت دی .هغه به در واخلې .له لوستلو پس به تۀ هغه کار کوې .زۀ که جوړه شوم. کورته به تر هغه نۀ شم لاړه تر څو چي مي په خپل حق نۀ يې رسولی .که مړه شوم حق به رابخښې .زۀ ځان دلې د پلار او نيکه په هديره کښي پټوم . ژړګُل او زويان هم دلې د وروڼو په ښار کښي ځايوم . ستا يې په مخه ښه بيا به زما پښتني ته لا نۀ راځې"

ما چي له دې مخ را واړاوو. سترګي مي له اوښکو پاکولې . د ماما کورنۍ او د وارډ ټولو ناروغانو راته کتل .هم په دې خاطر مي د ماماګانو د کورنۍ رخصت پرېښودو. د وارډ تر دروازه راووتم. په رکشه کښي کښېنستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مالک ته ورغلم چي ما په هوټل کښي کار ورسره کاوۀ ـ
چاى مي ور سره وڅښلي ـ دا ټوله کيسه مي ورته وکړه ـ زما
مور په هسپتال کښي ده ـ که چيري فريد صيب يا اندېوالانو
پوښته کوله ـ دا کيسه به ورته وکړې ـ
له مالکه را رخصت شوم ـ اډې ته راغلم ـ په بس کښي کښېنستم
ـ دومره مي تبيعت خراب وو چي د هغې ورځي د تبيعت خرابی
به درته څۀ ووايم ـ
يو وخت د سړک له څنګه د خاورو له وړو وړو کورونو سره په
بس کښي روان وو ـ يوه ماشومه د خوني شاته په منډه
راوګرځېده ـ له شا يوه ښځه ورپسې وه چي مايې مور وګڼله ـ يو
شی يې پسې تس کړو ـ د دې ماشومي منډې زۀ خپل وړوکوالي
ته بوتلم ـ په وړوکوالي کښي چي به کله مورې بد وکړو ـ مور به يو
شي ته لاس کړو ـ مورې به منډې کړې ـ دې به هغه په لاس ورغلی
شی دومره په مينه راپسې وغورځاوه ـ هغه بېتې ،بډې ،خوسی
چي د يوۀ به هم په غاړه کښي قميس روغ نۀ وو بيا هغه بدل
(غاړه ،لنډې) را په ياده شوه چي هر وخت به ما بد وکړو ـ
مورکې به راته کوله
ښۀ کوه پکار به درسي
بد اخير د کړو سر سي
دې بدلي زۀ د فريد او شبنم کيسې ته بوتلم ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ د فريد او شبنم له سوچه هغه وخت را ووتم چې د دوو کسانو تر منځ بحث روان شو. يوۀ وويل "وروره ! خداى بنده ګوري بيا پر اوري. "هغه بل وويل "په دې زۀ هم پوهېږم وايي(بنده حېران خداى مهربان)

خداى هر انسان ته عقل ورکړى دى بيا يې دا ورښوولي دي چې دا لاره شراب خانې ته،دا مسجد ته ځي. جنت او دوزخ په دې نۀ يادوم چې شراب خانه و مسجد دواړه ښکاره دي .هغه وينې چې مسجد دى. ستا مخ د شراب خانې په لور دى. په هغه لور روان يې .اوس وايې خدايه ما مسجد ته ورسوې. دا زما يقين دى چې مسجد ته نۀ شراب خانې ته رسې. "

هغه بل بيرته ورته وويل "تۀ زما په خبره نۀ شوې پوه .ما دا وويل چې دا زموږ په خلګو کښې د صبر ماده ډېره کمه ده بل پېغورجن ډېر دي چې لږ ډوډۍ پيدا کړي بيا هغه د چا خبره سلام په چارخانښې (شاخۍ)نۀ ورلوېږي .مثال موږ په پش، پېښور، موځي او ډم پوري خاندو."

هغه بل سړي وخندل "تۀ لېونى يې.دا زما او ستا کار نۀ دى.دا د شاعرانو او ليکوالانو کار دى. شاعران او ليکوالان چې له ځينو عزتمندو خلګ ډمان جوړولاى شي .له پښ، پېښور او ډم څخه بيا سيالان هم جوړولاى شي."

هغه بل "ياره ! ستا تر دې خبري پوري يوه ګپه را په ياد شوه. زموږ په کوڅه کښې يو سړي زوى ته وادۀ غوښتى وو.ما ښام يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوڅې ټول خلک ډوډۍ ته غوښتي وو۔ موږ چې ورغلو۔ په واړۀ سرای کښې چار پېره کالی هوار وو۔ چارپېره بالښتونه پراته وو۔ یوه خواته دوې نالۍ هواري وې چې څوک له مخه راغلي وو هغه پر هغو نالیو ناست وو۔
خلک په دې څۀ خبر وو چې دۀ یو څو سرمایداره هم راغوښتي دي .کله چې هغه سرمایداره راغلو۔ دی سم د ننه ورسره راغلی چې پر نالیو یې نور خلک ناست ولیدو۔ داسې خو یې نۀ شو ورته ویلای چې تاسو ولاړ شئ۔ څۀ داسې یې وویل "هر سړی د خپل حثیت مطابق کښېنئ۔" ټولو خلکو وخندل۔ پر نالیو ناست خلک ولاړ شو بل ځای کښېنستو۔
دا بحث شاید ما سم نۀ وي بیان کړی .د هغه وجه دا ده چې زۀ اول نۀ یم پوه شوی چې بحث له څۀ روان شو۔ دویم زۀ په خپله هم په حال کښې نۀ وم .د زردانې ترور ژړا او خبرو کرار ته نۀ پرېښودم۔
لمر لوېدلی وو چې له بسه کوز شوم۔ مخه مې وکړه۔ د ژړګل کاکا کورته ورغلم۔ دوی ډوډۍ خوړلې وه۔ له روغبړه وروسته مې د زردانې ترور ټول حال ورکړو۔ د ژړګُل کاکا ټول بدن داسې رېږدېدو لکه لړزه چې پر سړي راشي۔ ببخي ډېري خبري مې ورته وکړې چې سبا سبا ته و زوی دواړه لاړ شئ .که روپۍ نۀ لرې زۀ به یې درکړم۔ دۀ وویل "نۀ را سره شته۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما باکس ځيني راواخيستو. هغې خوني ته راغلم چي زردانې
ترور به مورې پکښي بندولو. په هغه کښي مي د باکس د تيليو په
رڼا د خليل جبران کتاب پيدا کړو. راسره وامي خيستو. کورته
لاړم. سوکه سوکه کورته ورسېدم.
مورکۍ: "زويه! ډوډۍ دي خوړلې ده؟ "
زۀ: "هو. هسي کالی را هوار کړه. بېخي ډېر خوب راځي."
مورکۍ کالی را هوار کړی. زۀ پرېوتم. مورکۍ د زردانې ترور
پوښتنه راڅخه وکړه. سر سري مي حال ور کړی. د مورکۍ زړۀ
دا غوښت چي ښۀ په تفصيل حوال راکړي. ما ځان ويدۀ واچاوو.
دې خواري څو واره را باندي ږغ کړو. ما يې ځواب نۀ کړو ور.
اخير يې وويل "زويه! زما په خيال ويدۀ شوې." ولاړه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

خوب مي رډ (وتښتېدو)شو. شپه مي ټوله په وينښه تېره کړه . په بشتره کښي يوې بلي خواته اوښتم .وسهار ته مي سترګي وختې . سهار چي ملا اذان شروع کړ. زۀ په بشتره کښي د لوېديځ په لور را واوښتم . سپوږمۍ اوښتې وه . په اُورو کښي پټه ښکاره کېده . ما پورته اسمان ته کتل . شايد د ټولي شپې د ناخوبۍ وجه وه چي سپوږمۍ ډېره تېزه روانه راښکارېده بيا مي دې ته فکر شو چي "نۀ نۀ دا سپوږمۍ نۀ ده روانه .اورۀ دومره تېز روان دي."

په بشتره کښي پروت وم . پورته کېدۀ مي په وس نۀ وو. ښۀ رڼا سهار راپورته شوم .لاړم اودس مي وکړو. راغلم د خپل کالي له څنګه پر لمانځۀ ودرېدم.

بابا د اودس له کولو سره ماجت ته لاړ . مورکۍ له لمانځۀ پس چاې جوش کړې. مورکۍ پيالې ډکي کړې.

مورکۍ: "زويه ! برايه بېخي ژړ ويدۀ شوې.د زړداني حال دي سم نۀ کړو را .څنګه وه زړدانه؟

زۀ: "مورکۍ ! ډېره ښه وه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور حال ورکول مي نهٔ وو خوښ .عذر مي په دې جوړ کړو. مورکۍ ته مي وويل "ما دا لالټين د څهٔ د پاره رالېږلی وو؟ تهٔ اوس هم هغه د تېلو څراغ بلوې." هم دا خبره مي اوږده کړه.
د بابا تر راتلو له مخه له کوره په دې عذر را ووتم چي ځم ژړګُل کاکا لېږم چي په زردانه ترور پسې لاړ شي. څادر مي پر اوږو کړو. د ژړګُل کورته ورغلم. ژړګُل ښهٔ بېغمه ناست وو.
زهٔ: "تهٔ وځهٔ ته ناست یې ورځه."
ژړګل زړهٔ نا زړهٔ کېدو.
ژړګل: "تهٔ به هم را سره ځې."
زهٔ: "تهٔ ځان تیاره وه. زهٔ تر کوره ځم بېرته راځم."
کورته ورغلم. د جبران کتاب، له بابا او مورکۍ مي رخصت را واخیستو. د ژړګل کورته وراغلم. درې سره د سړک په لوري روان شو چي موږ لا سړک ته نهٔ وو رسېدلي بس مو ولید وچي راروان وو. موږ درو سره یو په بل پسې د سړک په لوري منډې وهلې چي ستړي شو. اخیر مو لاس او څادر ورو هلو.
ډرئیوار خود ولیدو. زموږ پر برابري یې بس ودراوو بیا درې سره تر هغه ځغاستو چي بس ته وختو. زهٔ له دوو ناستو کسانو سره پر دریمه خلاصه چوکۍ کښېنستم. دوی زموږ وڅنګ ته پر نورو دوو چوکیو کښېنستو. د ټولو سا لنډه لنډه کېده. زما په څنګ کښي ناست ځوان په لوخ سر، تور غټ ښاهسته وېښتان ښهٔ ږمنځلي، توري غټي چشمې، ږیره برېت خواپاکي خرېیلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوان له هغه بله څنګه وښیښه ته څېرمه سړی چې تک تور پټکی، سپین کالي، توره سدرۍ، ښاهسته نوراني څهره، نرۍ جګه پوزه، بربت په بیاتي کم کړي، توره اوږده ږیره چې وښتانو یې په اخیرکښې پېچ هم خوړلی وو.

وځوان ته څه داسي ږغېدو "یاره ! زما خو له دې تعلیمه ډېر بد وشو. "ځوان ورته وویل "ولي ماما ؟" سړي ورته وویل "په دې چې یو د اولس په ګټه سړی نۀ شو پکښې پیدا. هر څوک چې خپل زوی دباندي په سبق پسې ولېږي. تر هغه د خلګو ورته امېد وي چې د پلاني زوی په سبق پسې تللی دی. داچې راشي (کهولو به وکاږي پر بارکان به یې کښېږدي). هغه چې راسي د ځان د در سړی شي. په یو او بل پسې وي. نوکري غواړي چې نوکري پیدا کړي. پر چوکۍ کښېني. په دواړو لاسو حکومت او رایت لوټي. مائنه خو له ګډ منانه هم وړې نۀ ده پاته شوې."

ځوان ورته وویل "له کم ګډ منانه؟" سړي ورته وویل "هغه دواړه پښې چې یې نشته. " ځوان له لږ سوچه وروسته ورته وویل "له هغه څنګه وړې پاتېږي. له هغه سره خو اولس نۀ ناست دی نۀ ولاړ."

سړی ورته وویل "څۀ وجه ده چې له بې تعلیمه او بې پښو سړي سره اولس پورته کښته کېږي. " هغه ځوان یو څۀ وخت چپ ناست وو بیا یې وخندل "یاره ! ډېر بې کاره سړی دی. یوه ورځ چا پوښتنه ځیني وکړه چې د پښو ارمان درځي که نۀ. دۀ و خندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

.نۀ منا ! خدای په دې سودا کښي ډېر ونازولم . تۀ نۀ وينې دوې پښې يې راڅخه واخيستو. د ټول جهان پښې يې را کړې . اوس تۀ ورته ګوره چي هر څومره زورور لاس او پښې دي هغه زما تابع دي."

داسي په ګپه ګپه را روان وو .ما د ښاهسته سړي څهره ته حېران حېران کتل.دا غاړه را په ياد شوه.

سپين کالي توره سدرۍ

له دوو به يو کورته راتلی

له ځان سره مي ويل "هغه سپين کالي او ښاهسته سړي به هم خود د داسي ورسې (ورشې) سړي وو." بس په اډه کښي ودرېدو. موږ ټول هسپتال ته ورغلو. زۀ په هغو زړو تورو زرداني ترور له هسپتاله را وشړم. مخه مي را وکړه. هغه هوټل ته راغلم چي زۀ ورسره مزدور وم . له مالک سره مي چای وڅيښلې .ماځيګر څۀ لمر په غرۀ اوډر(لوېدلی) وو. راووتم دباندي د هوټل تر مخ پر تړه کښېنستم .خپل سوچ مي پر وهلو. د رکشې ږغ مي تر غوږ شو چي سترګي مي ور واړولې.زما له خوا يو سړی نيم تر رکشه دباندي،نيم په رکشه کښي وو. دا خيال مي شو چي خود ډېر کسان په کښي سپارۀ دي . رکشه چي زما برابر ته راغله بنده شوه . استاذ يې د ستارټېدو کوشش کاوۀ خو ستارټه نۀ شوه . اخير را کوز شو.سواريانو ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل "تاسو را کوز شئ." دۀ خپل سیټ راپورته کړو. دننه یې په انجن کښې ګوتې ووهلې.
سواریان چې را کوز شو. دوه دومره غټ کسان وو چې زما غوندې شپږ په جوړېدو. استاذ بېرته ور وختو. رکشه سټارټ شوه .لږ یې مخته شا ته کړه چې سواریانو بېرته د ورختو هڅه کوله .دۀ رکشه وځغلوله .سر یې تر رکشه راویستو. پر سواریانو یې رږغ کړو "چې تاسو ورړم خو ګامېښه به پکښې یوسم." دلته هغو دوو کسانو لاسونه پر تشو ېښې(نیولي) وو. له خندا شنه (تېکې)وو. دلته موږ یاره د هغې ورځې د ماځیګر خندا څۀ درته ووایم . هغه ننداره چې تاسو په خپلو سترګو لیدلې وای ډېر به ښۀ وو.
د نورو ورځو په شان مو د ماښام له لمانځۀ پس ډوډۍ و خوړه. ډوډۍ ته ناست وم . دومره په زوره زوره مې وخندل .له ډېري خندا پس مي له څنګه ناست سړي پوښتنه را څخه وکړه.
ما د رکشې والا او هغو دوو غټو کسانو کیسه ورته وکړه. یاره هغه سړي،هم مزدورانو ډېر وخندل .له هغې خندا او ډوډۍ خوړلو پس را روان شوم .خپلې بنګلې ته راغلم .دلته مې محسوسه کړه چې بخت دي زور کړی دی چې په هغه ورځ دي وفرید ته کیلۍ نۀ کړه ور.نۀ دۀ درته وویل.هغه خونه چې به زۀ پکښې اوسېدم.د هغې نۀ کولف وه نۀ کیلۍ.په هغه ورځ بېخي دروازه خلاصه راڅخه پاته شوې وه . خونه له دوړو(خاورو)ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه.د خوني پاکېدۀ خو مي په وس نۀ وو.په خونه کښې مي خپله هواره پرې يښې بشتره له دوړو وڅنډله.پر پرېوتم.

سهار راپورته شوم. له دې سهاره د فريد او د شبنم دواړو په لټون شوم .بېخي ډېرې شپې او ورځې تېرې شوې .نۀ فريد راغلی نۀ شبنم .مخه مي وکړه هغه د هګيو دوکان ته ورغلم.هغه بند وو.له هغې خوا را روان وم.زموږ له بنګلې سره نژدې يو همسايه په مخه راغلی.روغبړ مي ورسره وکړو.

زۀ: "ياره !د دې فريد صېب کور نۀ دی درمعلوم؟"

همسايه: "ولي څۀ يې کوې؟"

زۀ: "ياره !د بنګلې يو څۀ روپۍ يې پاته وې.هغه مي ورکولې."

همسايه: "تۀ د فريد مزدور نۀ وې؟"

زۀ: "نۀ منا زۀ او دی په دې بنګله سره شريکان وو."

همسايه: "اوس ستا شوه؟"

زۀ: "هو."

همسايه: "دا خو ډېر ښۀ وشو.دا مردارخور به له دې ځايه غائب شي"

زۀ: "ولي فريد صېب خو ډېر ښۀ سړی دی؟"

همسايه: "ودې ته تۀ ښۀ وايې.شرابونه،ښځې خو يې تا په خپلو سترګو ليدلې. موږ خو تۀ د دۀ مزدور ګڼلی وې ګڼې موږ به ډېر د وخته لا درته ويلي وو چې دا بنګله تۀ ځيني واخله.دا مردار خور له دې ځايه غائب کړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "دا خو له ځان سره کوي. له خلکو سره خو ډېر ښۀ کوي. يو ايمبولنس يې ولاړ دی. له بېشمره تابوتونو سره. د هر چا چي مړی وشي هغه بې پېسو ورسره وړي."

همسايه: "هغه پخواني خذمتګاران او هغه ايمبولنس اوس نشته."

زۀ: "نۀ هغه مزدوران خو يې ويستو. ايمبولس يې اړولی وو. هغه زوړ ايمبولنس يې خرڅ کړو. دا يې نوی راوستو."

همسايه: "هغه ايمبولنس او هغه خلک ونيول شو. دوی په دې تابوت کښې له مړي سره اصلي او پوډر تېرول. که دي چيري يقين نۀ راځي. هغه جوړ تابوتونه وګوره چي څنګه جوړ دي؟"

زۀ: "تۀ څۀ په خبر يې؟"

همسايه: "دا خو دۀ زموږ کار را خراب کړو."

زۀ: "نۀ شوم پوه؟"

همسايه: "پوه به شې."

له دې خبري کولو سره همسايه روان هم شو. زۀ راغلم خپلي بنګلې ته. ورځ تېره شوه. ماخوستن په بشتره کښې پرېوتم. پر خپله مور او پلار مي سوچ کاوو "دا سي هم سړی کوي. دا به يو له ما سره شوي وي که له نورو سره هم. دا وجه به معلومه وې."

په دې سوچ سوچ کښې ويدۀ شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

د شپې ګېړ وتېږدو چې خلاص مي کړ. فريد صېب ولاړ وو. له حال احواله پس .
فريد صېب: "ته له کوره کله راغلې؟ "
زۀ : "له تلو دوې شپې پس راغلم. "
فريد صېب: "مور دې څنګه وه؟ "
زۀ : "صېبه ! ښه وه .ډېره ښه وه . په هسپتال کښې داخله ده . "
فريد صېب : "خداى دې صحت ور کړي . ايمبولنس او کسان راغلو که نۀ؟ "
زۀ: "صېبه ! ايمبولنس خو ولاړ دى. "
فريد صېب : "دا نۀ. يو بل مې هم رانيوو. څۀ شو چې ورک دي. زۀ کورته ځم چې راغلو ګېړ ورخلاص کړه. "
تر ګېړ وتو جېب ته يې لاس کړو. موبائل يې را وکښو. موټر ته وختو. د شپې ايمبولنس راغلى . ګېړ مې ور خلاص کړ. هغو دوو کسانو له ايمبولنسه تابوت را کوزولى .تابوت دومره درووند وو چې هغو دوو کسانو نۀ شو پورته کولاى. پر ما يې د همت ږغ وکړو. ما هم تابوت ورسره ونيوو. د بنګلې په شا کښې يوه لويه د ړو دوه تاکه دروازه وه . هغه دوه نابلده کسان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيلۍ ورځخه وه خلاصه يې کړه. لاندي زېر زميني وه. د زېر زميني په زينو کښي مو تابوت کشاوۀ. تر اخيره د ننه.
په زېر زميني کښي نور تابوتونه او ځۀ نور د دړو صندوخان، يو ځۀ د شرابو بوتلونه پراته وو. زۀ يې را رخصت کړم. هغه دوه په زېر زميني بلد و ماته نابلده کسان دوري ويدۀ شو. زۀ چي له زېر زميني را ووتم. مخامخ مي وهغه بل په ختو جوړ سرای ته وتلې وړه دروازه هم په نظر شوه . پر ځان خندا راغله ومي خندل "ياره ! فريد خو هم ډېر ښۀ مزدور کړی دی. بنګله ورله ګوري. په دې نو فريد ځۀ خبر دی چي تر ننه يې د بنګلې شا نۀ ده ليدلې."
په دې بله شپه فريد له څو نورو خلګو سره په بل موټر کښي راغلی. يو ځۀ وخت پس له هغو خلګو سره تر ګېټ پورې راغلی چي هغه يې رخصت کړو.
فريد صېب: "سلطانه ! شبنم راځي ګېټ ور خلاص کړه."
زۀ: "صېبه ! سمه ده."
چي دی د ننه لاړ. ما د ګېټ وړه دروازه خلاصه پرېښوده. لږ وخت پس د دروازې په خلاصېدو پوه شوم. را ووتم.
زۀ: "شبنم ! هغه غټې درختي ته درځه."
شبنم د خپل موبائل زنګ بند کړ. زۀ او دا له خپلي خوني ښۀ لري د هغې غټې درختي او د ېوال تيارې ته سره کښېنستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "دا جنګ يوائي اوس ستا نۀ دى ـ زما هم درسره ګډ دى ـ ګوره ګوره چې په ما پوري لاس نۀ ونيسې ـ تۀ زما ميرۀ، ستا په نس کښې بچى زما ورور يا خور کېږي ـ " په دې وخت کښې صيب بيا راووتو ـ د ګېټ په لور رارووان وو ـ زۀ د دېوال له سايې سره سوکه سوکه تر ګېټه ور ورسېدم ـ
فريد صيب: "سلطانه ! شبنم نۀ راغله؟ "
زۀ: "نۀ صيبه ! زۀ په ګېټ کښې ورته ناست يم ـ "
چې دى بېرته روان شو ـ زۀ هغسې د دېوال سره غلى غلى وراغلم ـ
شبنم: "زۀ نۀ شوم پوه چې څنګه دا زما په نس کښې بچى ستا ورور يا خور کېږي بل زۀ څۀ لېونى يم چې په تا پوري لاس نيسم ـ فريد د څۀ د پاره دى ـ
زما هغه شپه نۀ ده هېره چې دۀ زۀ د فرضي پلار مور او ورونو تر مخ راکشولم ـ دوى ټول له وېرې داسې ولاړ وو لکه د ختو جوړ بتان ـ زۀ تا څۀ کوم ـ ما په هغه ورځ له ځانه سره دا جوړه وکړه چې ځان به داسې کوم بيا به په تا پوري لاس نيسم ـ دا زما خوښه نۀ وه چې په تا پوري لاس ونيسم ـ دا خوښه د دۀ وه ـ په دې خو مې تر هغه وخته کښېنولى وو ـ شراب مې په ځيښل چې په دې پوه شوم اوس شرابو هره لاره ځيني ورکه کړه ـ را ومې يستو ـ تا ته درغلو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېډيو مي د دې د پاره نۀ جوړوله چي په تا پوري لاس ونيسم. لاس مي په دۀ پوري نيوو. اوس خو خداى نوره لا هم ښه کړه.
شبنم مي پرېښوده. دۀ له ورغله. لږ وخت پس فريد صېب را ووتو. را ږغ يې کړو.
فريد صېب: "سلطانه! دلته راشه."
د فريد د ږغېدو انداز ډېر تريخ وو. زۀ ورغلم. په هغه خونه کښي چي ما او شبنم د دۀ وېډيو جوړه کړې وه. فريد د پلنګ وخنګ ته پر يوه چوکۍ ناست وو. شبنم يې په څنګ کښي پر بله چوکۍ ناسته وه. زۀ ودوى ته مخامخ پر بله چوکۍ کښېنستم.
فريد صېب: "سلطانه! ما ته د دې د پاره په بنګله کښي مزدور کړې چي تۀ دلته د خلګو عزتونه اخله."
زۀ: "صېبه! د چا عزت مي اخيستى دى؟"
فريد صېب: "د شبنم."
شبنم: "مزدور سلطان نۀ. فريده عزتمنده! تا اخيستى دى."
فريد صېب: "څۀ ثبوت لرې چي ما اخيستى دى."
شبنم: "فريده! هغه شپه زما نۀ ده هېره."
شبنم وېډيو ور ولګوله. فريد حېران حېران ورته کتل. اخير يې ور حمله کړه. موبائل يې د شبنم له لاسه و کښو. له مځکي يې وويشتو.
فريد صېب: "اوس؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "چې شل موبائلونه مات کړې هم به دا وېډیو موجوده وي"
فرید صېب تو پنچه ته لاس کړو.
فرید صېب: "تاسو له دې دنیا رخصت کړم بیا خو ورکېدلای شي؟"
شبنم: "په دې هم نۀ شې خلاسېدلای. زما ورونه دبانډي ولاړ دي."
فرید صېب یو څۀ وخت چپ ناست وو.
فرید صېب: "تاسو دوه یې را جوړه کړئ څۀ درسره وکړم؟"
شبنم: "تۀ به له ما سره نکاح کوې. دا زموږ جوړه ده."
فرید صېب: "له سلطان سره نکاح وکړه چې څومره روپۍ غواړئ زۀ یې درکوم."
زۀ: "صېبه! وماته شبنم ناروا ده."
فرید صېب: "هغه څنګه؟"
زۀ: "شبنم زما مور کېږي."
فرید صېب: "څنګه؟"
زۀ: "تۀ درځه."
ټول را ولاړ شو. زۀ، شبنم او دی درې سره په موټر کښې سپارۀ شو. هسپتال ته ورغلو. په وارډ کښې مو وکتل زردانه ترور نۀ وه. په څنګ کښې ناروغه ښځې ته مې وویل "دا ناروغه جوړه شوه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروغي ښځې وويل "نۀ له هغې سره دي خداى ښۀ وکړي. پرونـد وفات شوه."

له هسپتاله بيرته را روان شوو.

فريد صيب: "تاسو اوس په ما څۀ کوى؟ "

زۀ: "موږ د بنګلې ومخ ته کوز کړه. تۀ لاړ شه. سبا ماښام شپږته لکهه روپۍ درسره راوړه. زۀ به هغه ثبوت درته راوړم بل به ستا د پټ کاروبار راز هم پټ وساتم."

فريد صيب: "دا ښځې ډېر رقم دى. څنګه يې برابر کړم؟ "

زه: "که ډېري دي. سبا ماښام به که موږ مړۀ وو کـه ژونـدي. ستا په کور کښې به پراته يو. ياد يې لـره. ستا لـه کوره بـه د بدنامۍ اوازه راوځي که خير وو."

فريد صيب: "سمه ده. زۀ به پر دې دواړو خبرو سوچ وکړم. "

موږ يې د بنګلې په مخ کښې کوزکړو. دى روان شو.

شبنم: "دا دي څنګه خبره وکړه. موږ کـه مړۀ وو کـه ژوندي. ستا په کور کښې به پراته يو بل دي روپۍ دومره ډېري ورته وويلې "

زۀ: "شبنم! تۀ دا خبري اوس وماته راپرېږده. تـۀ دا يـو کـار وکـړه. دا اولاد که دي وشو. تۀ وخداى که بـه يې يـو ځـاى غورځوې. دا زما په لاس راکړه بل شبنم! ستاسو کور چيري دى؟ هغه ورځ يـو همسايه داسي راته وويل چي د دې بنګلې د ګټلو د پـاره مـوږ د يوې خور عزت للعام کړ."

شبنم: "څنګه سړى وو او څنګه رنګ يې وو؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "د ځنګ په کوځه کښې هره ورځ را روان او روان وي - تور جګ سړی دی - تکې سرې سترګې، اوږده خړه سدرۍ، ښځې لوی و ښستان يې دي - پر هغو اوږدو ښستانو يې سره خولۍ لوړه ايښې وي- "

شبنم: "ته په دې کوځه کښې تر اخيره تللی يې؟ "

زۀ: "نۀ- "

شبنم: "دا زما ورور دی - موږ کور نۀ لرو - موږ ښځې ډېر کورونه يو- په خېمو کښې اوسېږو- زموږ سړي اکثره موڅيان دي - ښځې مو په ښار کښې سوال کوي- "

زۀ: "ښۀ چيچګر ياست؟ "

شبنم: "هو- زموږ خلګ په دې کيسو بلد دي- موږ ماشومان نۀ غورځوو- پالو يې- "

زۀ: "بيا خو ډېره ښه ده چې ماشومان پالی- "

شبنم: "ډېر خلګ شته چې په موږ بلد دي - هغه دا سې ماشومان موږ ته راوړي بل زموږ نارينه په دې هم ښۀ خبر دي چې د ښار خلګ زموږ پر ښځو ټوله ورځ پورته کښته کېږي- "

زۀ: "شبنمه! دا خو سم دم بړوګان دي- "

شبنم وارۀ وارۀ خندل - له خندا سره يې وچو، پرې پرې شونډو ويني وکړې- پر ويني شوې شونډو يې کاغذ نيولی وو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "خود برېګان دي. برېګان خو څۀ ښکر نۀ لري. په دې خو دوی هم ښۀ پوهېږي چي دومره روپۍ د خدای د پاره هره ورځ خلګ زموږ ښځو ته نۀ ور کوي."

زۀ: "شبنمه! ولي ستاسو د عزت ژوند نۀ دی خوښ؟"

شبنم: "خوښ مو دی. خو زموږ د نارينه وو ضميرونه مړۀ دي. داسي هم نۀ ده چي يو زموږ نارينه دومره د مړۀ ضمير خاوندان دي. په دې ټولنه کښي داسي ډېر خلګ نور هم شته يعني چي وځان ته ببخي ډېر عزت مند وايي. ليکن له دوی سره داسي کېږي لکه له ما سره چي وشو. ما دا ماشوم ځايه کولای هم شو. ليکن ځايه کول مي نۀ غوښت. ډېر داسي کورونه شته چي هغو ته زورورو خلګو ويلي دي "تۀ به دا خپله لور يا خور نۀ ودوې. دا زما داينه ده." هغو له کلونو لونې او خوندي پر کور کښېنولې دي. پر کورونو ناستي ورته سپين سرې شوې بل له ډېرو ښځو سره په زور په خپل کور بدکاري کوي. کورنۍ يې کمزورې وي. ځان وا چوي."

زۀ: "شبنمه! زموږ په خلګو کښي دا خبره کېږي چي چيچګر هديره نۀ لري. خپل مړی خوري. دا ريښتيا دي؟"

شبنم سر وښوراوو. تندی ګونجي شو ولاړه شوه. ما داسي محسوسه کړه لکه خوا چي يې را ډکه شي. دباندي ووته. يو څۀ وخت دباندي وه. ما په خپله کړې خبره ځان ملامتاوۀ چي شبنم له دباندي راغله. او به يې طلب کړې. او به مي ورکړې. يو غرپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبه يې غرغره کړې.ولاړه شوه په دروازه کښې ودرېده .تويي کړې.راغله پر خپل ځای کښېنسته.
شبنم: "په مور کښې خو داسي کيسه نشته لکه ته چي وايې . شايد په نورو داسي کمزورو خلکو کښې وي . زمور مړی په دې چا نۀ دی ليدلی.يو خو زمور هر وخت کله په شا وي. کله يوه کله بل ښار يا وطن ته ځو بل که زمور مړی وشي هم.څوک زمور مړي ته نۀ راځي. مور يې په خپله تر خاورو لاندي کوو."
دلته زما هغه متل را پر زړۀ شو (خوار مري نۀ که يې څوک ناره نۀ اوري)
زۀ: "شبنمه ! ته اوس لاړه شه.سبا ماښام خپل ورونه درسره راوله شبنم چي ولاړه شوه.دوه قدمه يې لاوا خيستو ودرېده .مخ يې شا ته را واړاوو.
شبنم: "تۀ رينبتيا وايې دا ستا پلار دی؟"
زۀ: "هو.شبنمه ! پخدای چي دا زما پلار دی.تۀ به يې سبا ماښام ووينې چي دی يې مني که نۀ."
شبنم: "کاش ! چي ما هم لکه تۀ چي خپل مور او پلار پيدا کړي وای.پخدای چي د دې خپل سترې ژوند ټولي ستړې به مي تر يستلې وای."
د شبنم تر سترګو اوښکي څڅېدې چي روانه شوه . زۀ د دروازې بندېدو ته ورپسې ووتم چي دروازه مي بنده وله .په دروازه کښې ودرېدم.سر مي ورښکاره کړو. شبنم په تياره کښې روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ښه نۀ ښکارېده خو سلګۍ يې ما ښې اورېدلې. ما دروازه بنده کړه .راغلم پر بشتره پرېوتم .يو غم راته دوه شو- په سوچونو کښې ورک ويدۀ شوی وم.

سهار د ژړې لمر ژړ ګښتي ځای په ځای د هسکو شنو درختو او محلونو په سر ښکارېده. هوټل ته راروان وم چي راورسېدم. چائينکي يې ډکي کړې وې-د شيدو په انتظار وو. له يوې چائينکي يې وماته توره پياله را ډکه کړه. هغه مي وڅيښله.

د هوټل مالک: "مور دي څنګه ده؟"

زما اوښکي په سترګو کښې نۀ ودرېدې. هغه حېران غوندي شو چي کله مي په اوښکو خروښ وختو. اوښکي مي پاکي کړې زۀ: "الله دې جنت ور نصيب کړي.هغه وفات شوه."

مالک: "کله؟"

زۀ: "څۀ خبر يم پروندو رغلم. پر څنګ ناروغي ښځې او د هغې خپلوانو راته وويل چي وفات شوه."

مالک: "څنګه هغه وفات شوه تۀ نۀ وې په خبر؟"

ما څۀ ځواب ور نۀ کړ.مالک حېران حېران راته کتل .زۀ را ولاړ شوم تر هوټل راووتم. د ماماګانو د کور په لور مي مخه وکړه. د ماماګانو کورته ورسېدم. د فاتحې خلګ وکورته نژدې په يو ماجت کښې ناست وو.

ورغلم کښېنستم دعا وشوه. له دعا پس مي له خلګو سره د لاس په اشاره روغبړ وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال له ژړګُل کاکا ،سدو او ماماګانو را ولاړ شو.زما څنګ ته راغلی.غېږ یې راباندي وګرځوله. په زوره زوره یې ژړل.ژړل خو ما هم لېکن د خلګو له شرمه پټ.

هم داسي خلګ یو یو راتلو ،دعا کېده او رخصتېدو.د مائیګر تر لمانځۀ په ماجت کښې ناست وو.له لمانځۀ پس چي زۀ را ووتم. ژړګل کاکا او ماماګانو ډېر ست وکړو چي مابنام پاته شه زما د نۀ نۀ له ډېره تکراره پس چي زۀ را رخصتېدم. جمال ژړګُل کاکا ته وویل "زۀ هم له سلطان سره ځم. سهار به وختي بېرته راشم." د ژړګُل کاکا هم پر خولۀ هو ورغلو.

زۀ: "جماله ! نن شپه دلې پاته شه.سبا چي زۀ راغلم دواړه به سره لاړ شو.داسي نۀ وي سبا یو څوک وختي راشي.تۀ به نۀ یې. دا ښۀ کار نۀ دی."

جمال یو کانې له بله مات کړ که زۀ پاته شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

څو ورځې فريد صيب ځان دلې دوري کاوه. يو ورځ چې زۀ شبنم، د شبنم ورور د فريد کورته ورغلو.
فريد صيب: "د خداى پار دى داسې مۀ کوئ."
د دۀ کورودانه او زويان (زامن) ټول راغلو. چاى مو څښلې.
زۀ: "بابکه! تا نور څو ودونه کړي دي؟"
فريد بابک خۀ نۀ وويل. سر يې وښوراوو.
د بابک خاندانه کورودانه که څۀ هم په دې خبره وه چې د مېړۀ مې دا مشغله ده بيا يې هم ځان ته زور ور کړ.
نا څکه مور: "دا تۀ څۀ وايې؟"
زۀ: "موري! تۀ لږ سوکه ږغېږه. خداى به ټولي خير کړي."
نا څکه مور تر هغه لا وځان ته زور ورکړ چې څۀ بدي خبري يې پر خولۀ ورتلې هغه يې کولې.
زۀ: "بابکه! دا خپله ګرانه ښځه پوه کړه."
فريد: "ښځې! خبره کراري ته پرېږده."
زۀ: "موري! د دې دا معنا نۀ ده چې تۀ له يو ښې سرمايداري کورنۍ يې. دا شبنم او زما مور له ډېرو خوارو کورنيو دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري ! که زما د مور کورنۍ در وپېژنم .تهٔ او فرید بابک به دواړه په دې حېران شی."
د بابک ګرانه ښځه: "څو که ده چي تر ما هم خاندانه ده؟"
زهٔ: "زما مور د هغه محمدعلي لور ده چي د درسته ښار خلګو لالا ورته ویل .موري، بابکه ! اوس ټول غلي شئ .زهٔ د خپلي مور لیک درته لولم." د جبران کتاب مي سره خلاص کړو.لیک په هغه صفه کښي پروت وو.پر کومه چي جبران د شیطان افسانه لیکلې وه.
د مور په لاس لیکلی لیک مي راواخیست . څو واره مي مچ کړو. دوی وایي "نارینه په اوښکو ډېر بد ښکاري ." زهٔ که ښهٔ ښکارېدم که بد اوښکي مي نهٔ درېدې . د دوی ټولو تر مخ مي سره خلاص کړ. په لوړ ږغ مي وټولو ته ویل شرو کړو. دوی ټول متوجه وو.
د لیک شروع له بسم الله شریفي څخه شوې وه.
ګرانه زویه سلطانه ! ! ! ! دا خو مي اول درته ویلي وو چي دلته داسي خلګ ډېر دي چي ودي درده وي . هغه که شته هم په شمار دي چي درمان ورکوي . دلته هغه هم په شمار دي چي اوښکي در پاکي کړي. هغه بېشمېره دي چي ودي ژړوي. هغه بې شمېره دي چي درباندي وخاندي .هغه په شمار دي چي ودي خندوي یا درسره وژاړي بل به د دې خړ پړ اولس په سپېره څهره او سپینو غاښو نهٔ تېروځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا به په یاد وي ـ یوه ورځ چي زهٔ او تهٔ په دروازه کښي ناست وو ـ باران اوریدو ـ زهٔ پر دې درسره رغیدم...............ـ اوس که زهٔ چیري مړه وم ـ اول مي قبر ته مهٔ راځه ـ که دي چیري زړهٔ نهٔ ودریدو راغلې ـ تر هغه به زما قبر په کاڼو ولې تر څو چي دي نفس نهٔ وي ختلی ـ که دي چیري داسي نهٔ وکړو ـ نو زما د ناامیده مور(چي په دې هم شکي یم پر تا به مي حق وي او که نه ـ که چیري وو) له حقه نافله یې ـ

بل که دي داسي نهٔ وکړو لکه څنګه چي زهٔ درته وایم ـ فرید که دي ژوندی پیدا کړ ـ تر هغه یې په کراره مهٔ پرېږده ـ تر څو چي دي په ژوند نهٔ وي وژلی ـ که چیري مړ وو بیا یې هره ورځ قبر داسي په کاڼو وله لکه زما ـ

زما نوم په حقیقت کښي زردانه نهٔ رڼا وو ـ زهٔ له یو ډېري باعزته کورنۍ څخه یم ـ زما د پلار نوم محمد علي وو چي اکثره خلکو ورته لالا ویل ـ څلور ځوانان ورونه مي وو چي په حکومت کښي پر ډېرو ښو عهدو وو ـ ما ایف ـ ایس ـ سي کړې وه ـ بي ـ ایس ـ سي مي شروع وه چي د شرم او سترې ژوند سبب مي دا فرید نامی سړی جوړ شو ـ فرید په رنګ ډېر ښاهسته په عمل خوړچن (خیرن) سړی وختو ـ

له دې سړي سره مي تعلق پیدا شو ـ

هم هغه ناجائزه تعلق ورځ تر هغه بله زیاتیدو ـ تر دې سره ورسیدو چي ټول کور را پوه شو ـ پر ډاکټرو وګرځیدم ـ تقریباً

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو د ماشوم له ځایه کېدو انکار وکړو. ټولو دا راته وویل چې ماشوم ژوند کړی دی. ځایه کول یې خون کول دي.
په کور کښې مې له شرمه سترګې نۀ شوې رټولای .زۀ و مور بیا هم پر ډېرو ډاکټرانو وګرځېدو چې نا امېده شوو. اخیر مې د ځان وژنې کوشش شروع کړ. دا موقع هم تر هغې ورځې په لاس نۀ راغله چې تۀ پیدا شوې.
تۀ زما مور د شپې شپې له کوره ویستې . کوم ځای چې ما ور ښودلی وو هلته یې یښی وې. په کور کښې نور داسې د شرم ژوند تېرول راته ګران وو. څلورمه شپه مې یو ورکی لیک له خپل بالښت سره کښېښودو. په هغه کښې مې خپلې کورنۍ ته ولیکل چې په ما پسې مه ګرځئ .زۀ نن شپه ځان وژنم. د شپې چې ټول کور ویدۀ شو. زۀ د کور له خوا په زینه راوختم . په ډېر احتیاط او تکلیف مې هغه زینه پر دېوال راواړوله . راکوزه شوم.
په دې توره شپه مې په کوڅو کښې مخه را وکړه .د فرید بنګلې ته راغلم .نیت مې دا وو چې فرید به اوس تا واینه کوي . که یې چیرې ځان دلې دوري کاوۀ. ځان یا به دی وژنې !. ګېټ مې وټکاوه . ګېټ د فرید هغه مزدور خلاص کړ چې زۀ یې پېژندلم. تل یې د ورتلو او راتلو پر وخت ګېټ را خلاصاوو. د فرید پوښتنه مې وکړه .فرید په دې شپه په بنګله کښې نۀ وو. د مزدور په خونه ور ددننه شوم. په خونه کښې زما هغه پړونی پروت وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوم کښې چي زما مور هغه وخت تۀ نغښتی وې. پوښتنه مي ځيني وکړه .فريد چيري دی؟ هغه وويل "زۀ هم نۀ وم .نن راغلم. هغه شپه که دي په ياد وي.بجلي چي نۀ وه. را ويښ شوم.وره دلاس بتۍ مي را واخيسته راووتم.تکه توره تياره وه ـ د ماشوم په ګېټ کښې ژړا وه چي ګېټ مي خلاص کړو. ماشوم پروت وو.تر سهاره مي وګرځاوو. سهار مي له هوټله شيدې ورته راوړې. په چمچه (کاشوغه)مي ورکړې.
د فريد صيب بې اجازې کلي ته لاړم .ماشوم مي يووړو. زموږ په کلي کښې ډم دی.د هغه اولاد نۀ وو. هغه ته مي ورکړی.د هغه ښځې چي ماشوم ورواخيست دستي يې وويل حرمونی ځومره ښاهسته دی زړونه کاږي .چيري مي ورکاوۀ که زۀ يو سر نۀ وای . کور مي درلودای.زۀ دا يو سر يم. " ويې خندل "څه پرېږده يې. نر بېځې په فرياد بد ښکاري . ستا ولې رنګ تغير خوړلی دی بل دا ډېر وخت ورکه هم وې. فريد صيب ته راغلې هم نۀ يې. "
ما ورته وويل "که مي مرسته کوې خو کيسه به درته وکړم.که يې نۀ کوې بيا به پر خولۀ لاس نيسې.ما او خپل کار به سره پرېږدې. " هغه وويل "ولي به يې نۀ درسره کوم. اخير انسانيت ،پښتونواله ،مسلماني ده . خو شرط به دا وي چي په دې درو سره کښې جائز وي. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل "یو په دې درو سره کښې جائز دی بل په دې درو سره کښې وماته ناجائز ښکاري." دهٔ وویل "دواړه راته وایه. دا قسم خورم چې هغه جائز به درسره کوم."
ما دا خپله کیسه ټوله له اولې ورځې بیا تر دې ناستې ګړۍ پورې وکړه. اخیر مې ورته وویل "په ما خپله کورنۍ پسې ده. راته وایې سړی را په ګوته کړه موږ یې وژنو. اوس دې یوه خوښه دا ده چې لاړ شې دستې موټر پیدا کړې. ما له ځانه سره یو لرې ځای ته بوځې. زهٔ له تا سره وادهٔ وکړم بله دا ده چې خپله کورنۍ ته ووایم چې اولاد مې له دې سړي څخه دی بله دا چې زما تر کورنۍ له مخه فرید زهٔ او تهٔ له دې دنیا رخصت کړو بله خوښه دې دا ده چې په تا پورې لاس ونیسم. که یې دواړه وویشتو نهٔ. زما درسره وعده ده چې وادهٔ به له تا سره کوم خو فرید به بیا په دواړو له دې دنیا رخصته وو او بل به یې کاروبار معلومه وو چې څهٔ کاروبار کوي."
سړی وار خطا غوندې شو. هر څه ځینې ورک شو. بېخي ډېر وخت یې تر خولهٔ خبره نهٔ راووته. اخیر زهٔ ورغلم. د دهٔ پر بشتره پربوتم. شپه مو په دې خونه کښې سره تېره کړه.
سهار له اذانه پس سړی لاړ موټر یې راوستو. زهٔ او دی پکښې کښېنستو. ما پښیېن یو کورته ورغلو. موټر ته مو روپۍ ور کړې. هغه روان شو. دهٔ راته وویل "دا زما د خور کور دی. تهٔ به دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغه شپې کوې چې تر څو زهٔ بېرته راځم. زهٔ به لاړ شم. ستا د پاره به څو جوړې جوړي کړم. څو بشترې او لوښي به واخلم. په کلي کښې به خپلي خوني را صفا کړم. له هغه پس به ور شو. نو به کليوال شک نهٔ اخلي."

ما لس شپې د دهٔ د خور په کور کښې تېري کړې. خور يې دومره پورته کښته راسره کيده. د ورور په وادهٔ ډېره خوشاله وه. هر وخت به يې دا خبره کوله "شکر دی خدايه! چې زما ورور دي د کور خاوند کړ." خور يې په اخښي زما د پاره قميس او پړونى راوړو. دومره په هله هله يې اوږد قميس را جوړ کړو.

له لسو شپو پس چې دی راغلی. زهٔ يې خور او اخښي په اوږدهٔ قميس کښې له دهٔ سره را رخصت کړم. په ښهٔ نوي قميس او پړونې کښې له دهٔ سره کلي ته لاړم. دورې مې نوم پر ځان زردانه کښېښودو. ژړګل لاړ فريد ته يې ځواب ورکړی وو. سوکه مي جامې هم د کليوالو ښځو غوندي اوږدې کړې چې کله وخت د نکاح راغلو. له دې پرېشانۍ سره مخ شو خو بيا هغه مشکل مولوي صېب ،زرداد او زرګلي لري کړو.

دا يو حقيقت دی چې يو ماشوم هم دنيا له په خپله نهٔ راځي. ماشومان مور دنيا ته راولو. هغه په مور اړه لري چې څنګه او په څهٔ ډول يې راولو. هغه که په جائزه وي که ناجائزه او بيا يې روزنه هم په مور پوري اړه لري. دا اختيار هم له مور او پلار سره شته چې اولاد لږ پيدا کوي که ډېر. کال پس يې پيدا کوي، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه، که دري. هغه مور او پلار خود اولاد نهٔ شي پيدا کولای
چي په مور يا پلار کښي يې يو نقص وي. ځيني داسي مور او
پلار وي لکه زهٔ او فريد چي خواهشات يې سترګي ورپټي کړي
بيا داسي اولاد پيدا کړي لکه تهٔ."
زما دلته د وجود هر وېښته جګ ودرېدو. حېران شوم. سوچونو
يوړم "چي داسي هم کېداى شي يا کېږي. حرمونی پيدا کوي او
غورځوي يې .دا خو به بيا نورو ښځو هم داسي حرموني پيدا
کړي او غورځولي وي."
چي د سوچ له دنيا څه بېرته حقيقي دنيا ته راغبرګ شوم. بېرته
مي سترګي ليک ته را واړولې.لاندي څهٔ داسي ليکلي وو.
"تهٔ مور وخورې، تهٔ مور وخورې، تهٔ مور وخورې .ګناه زما او د
فريد وه. سزا يې تا تېره کړه. تهٔ هغه ماشوم يې چي رښا ګناه ګاره
دي مور ده او فريد ګناه ګار دي پلار. په دې فيصله کښي ګوره
پر تا مورِ که خپل تقدير ملامت وي .مور نور په خپل قلم هيڅ نهٔ
شي درته ليکلای.
تهٔ به اوس فريد پيدا کوې. دا زما ليک به يې ومختهرِدې .
فريد به څنګه پيدا کوې؟ فريد به اوس سپين رِيری وي خو کور
يې په پلاني ځای کښي دی. هغه بنګله په پلاني ځای کښي ده
چي دهٔ به کله کله دا زما غوندي ښځې ورته راوستلې.
فريد به تر هغه نهٔ پرېږدې چي خپل حق دي نهٔ وي ځيني اخيستی
.د دې خبري ژړګل ګواه دی بله د دهٔ خپله ښځه که يې بې ايماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

نۀ کوله.یوه شپه زۀ او دی په بنګله کښې وو چې دا راغله.یو غټه کۍ زوی هم ورسره وو.
وسلام
ستا ګناه ګاره مور رښا "
چې سر مې راپورته کړ. له اوښکو ډکې سترګې مې یوې او بلې خواته واړولې . فرید ،شبنم ،د شبنم ورور،دبابک ګرانه کورودانه ټولو حېران حېران راته کتل.زۀ رااووتم.دوی مې ټول یو ځای سره پرېښودو. بنګلې ته راغلم .نن مې د فرید بابا د خوني کولف مات کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

هوا بته ولاړه وه. سا مي لنډه لنډه کېده. هسپتال ته ورغلم. د ډاکټر فرزانې له نوکره مي پوښتنه وکړه.
زۀ: "څوک ورسره شته که نۀ؟"
مزدور: "نۀ جي!"
دروازه مي لږ خلاصه کړه. ډاکټر فرزانه يوازې ناسته وه. د يو کتاب پاڼې يې سره اړولې.
زۀ: "خورې! د دننه راتلو اجازه شته؟"
ډاکټر فرزانه: "راځه راځه خدای دې راوله."
ورغلم په مخامخ چوکۍ کښې ورته کښېنستم. زما او د دې تر ميان پروت ټېبل چې سپين ځادر پر هوار وو. يوه پنډه ښيښه پر پروته وه. تر ښيښه لاندې يو څو ښاهسته د دوايانو کاغذونه پراتۀ وو. برسېره وډاکټر فرزانې ته نژدې د دې د ډاکټرۍ اسباب، درې څلور پنډ پنډ کتابونه پر پراتۀ وو.
ډاکټرفرزانه: "له رښا سره دې خدای ښۀ وکړي. زۀ خو بيا نۀ درغلم. څنګه يې کوې د دنيا ژوند دی. هر سړی يې په غم نه يو غم اخته کړی يو. رښا خو زما د کالج په وخت کښې تر ټولو ښه ملګرې وه."
زۀ: "خورې! زما د مور وصيحت؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکتره فرزانه: "ستا نوم؟ "
زۀ: "سلطان۔"
ډاکتره فرزانه: "وماته خو يې وصيحت کړی نۀ را کړی دی۔"
زۀ: "بيا هم۔"
ډاکتره فرزانه: "دا يې راته وويل ـ که چيري زما زوی سلطان درته راغلی ـشايد له تا د دې څو سوالو ځوابونه وغواړي۔ پکار دی تۀ د دۀ تر راتلو مخکې د دې سوالونو ځوابونه وليکي چې دی راشي تۀ يې په لاس ورکړې۔ "
ما پر وخندل۔
زۀ: "د سحرا کليوال په دې سوالونو او ځوابونو څۀ پوهېږي؟ "
دې هم وخندل بيا يې د مورکۍ په خبرو داسې پيل وکړو "ما خپل هلکان درې سره په هغه ځنګل کښې داسې روزلي دي ـ په خدای که يې څوک په سکولونو او کالجونو کښې داسې وروزي۔مثال تۀ اوس د کومو سوالونو ځوابونه غواړې؟ "
زۀ: "ګناه دې او خپل يار کړې۔ سزا يې ما تېره کړه او تېروم به يې۔ دويم دا دا يو اځي له ما سره شوي دي که بل څوک هم شته؟ دريم دا داسې ولې کېږي؟ چې د خانه منصوبه بندي هر اسباب موجود دی ـڅلورم دا دا ټول د جنسي خواهشاتو له وجې کېږي که نوري وجې هم شته؟ "
ډاکتره فرزانه: "زما په اند ـله ډېرو ښځو سره زبردستي کېږي۔دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه د خانه منصوبه بندي په اسباب تېر باسي او نارينه يې استعمال نهٔ کړي. دا سوال که وشنو ښېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.
ځيني ښځې داسي وي چي له هر چا سره د پېسو په لالچ کښې داسي کوي.دا سوال که وشنو ښېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.
ځيني ښځې داسي سوچ لري لکه نيازهٔ (سېلاب) اخيستې وځګ ته لاس اچوي . وايې په اخير کښې به په دې سړي پوري لاس ونيسې يعني هغسي نهٔ شي وه. دا سوال که وشنو ښېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.
نوري داسي بې شمېره وجي هم که وشنو ښېشمېره سوالونه را پيدا کېږي يعني دا که پسي واخلو تمام نهٔ لري.
زهٔ پوهېږم چي تهٔ دا ځوابونه هم غواړې چي دا ماشوم په يو څهٔ وخت کښې ضايعه کېږي . ولي يې ضايعه کوي نهٔ ؟دا سوال که وشنو ښېشمېره سوالونه را پيدا کېږي . داسي نور ډېر سوالونه او ځوابونه چي تمام نهٔ لري. پر دې له ډېره وخت زهٔ کار کوم. سوکه سوکه لګيا يم او په دې کښې هم سل په سله د نارينه لاس دی." بيا يې وخندل "پښتانهٔ متل کوي(د ښځې عقل په پونده کښې دی) تهٔ او خدای ! ! دا د ښځې له ذات ،سادتوب او مينتوب سره بې انصافي نهٔ ده . راځم د بې انصافۍ په لور- پر يوهٔ وادهٔ برسېره بل غواړي . که چيري چا خپله لور يا خور نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوله بیا یې تېښتوي.پر هغو دوو برسېره که دریمه څلورمه پیدا کېده هم دی یې کوي.
داسي هم کوي.یوه کوي بله پرېږدي.داسي یې لا له ښځې سره کړې دي.تربور،عزیز او قریب پر بل شي ځیني مړ شي یا مړ کړي.کورته را منډه کړي.خپله ښځه ولي. وایي دا زما په ښځه تور وو.دې ته ولي زموږ د خلګو سوچ و فکر نهٔ ور اوړي چي د نورو خلګو څو فېصده ښځې پر اولاد مري . زموږ څو.په نورو خلګو کښي څومره غلا او قتلونه کېږي .په موږه کښي څومره ؟.
دا دوه سوالونه که اوس زهٔ او تهٔ په مخه وا خلو.په سوال کښي سوال پیدا کوو. کتاب څهٔ کتابونه به پر ې ولیکو.
له دې یوهٔ سواله اوس ګوره څو سوالونه در پیدا کوم .دا زموږ خلګ چي څهٔ وایي.عمل یې هم داسي دی که نهٔ؟
مثال ملا ،ملک ،سید ،خان . د دې خلګو چي کومه زمه واري ده . هغه یې پوره کړې یا یې پوره کوي؟یعني دا ازاد خیاله برابري چي غواړي هغه.........پر تا د دوی او ملا، ملک،سید ،خان فرق شته که نهٔ؟ "
پر دېوال ځوړند ساعت ته یې وکتل بیا یې وویل "ډېر ناوخته دی.اوس له کوره څوک راپسې راځي."
ډاکټر فرزانه: "بخښنه غواړم.زما په خیال خبره رانه په بله لاړه. خیر بېرته به خپلي خبري ته راشو.راځم دې درو رشتو ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انسانانو تر منځ دا درې رشتې دي لکه انسانيت،ژبه ،مذهب. په دې درو کښې په يوه کښې رد او بدل نۀ شي کېدلای. په دې دوو کښې کېږي .زموږ په ټولنه کښې ډېر خلک شته چې د مور په نوم پېژندل کېږي. مثال د ژړې انا زويان(زامن) ،د شنکۍ ترور زويان داسي نور. پر دې خلک خاندي څۀ ډېر په سپک نظر ورته ګوري. دا د خندا کار نۀ دی .دا يو ډېر غټ سوال دی. پر دې سوچ کول په کار دي."

زۀ: "فرزانې خوري ! بيا له موضوع واوښتې."

ډاکټر فرزانه: "نۀ نۀ وروره ! خبره مې مختصره کوله . تا به اورېدلي وي چې دوه ورونه دي . يو پلانکي زی بل پلانکي خېل دی."

زۀ: "هو خوري ! ما اورېدلي څۀ ما ليدلي هم يې پېژنم."

ډاکټر فرزانه: "داسي ورونه هم شته چې د يوۀ په کور کښې يوه ژبه،د بل په کور کښې بله ژبه ويل کېږي . داسي ورونه هم شته چې يو په يوۀ مذهب وي بل په بل . په دې به هم اکثره خلک خبر وي. که نۀ وو خبر به شي. تۀ په دې خپل قام کښې شا و خوا وګوره. داسي خلک لکه دا تۀ (د حراميانو)په نوم چې ياد شوي دي. لوړ مقام يې موندلی چې نن يې پر مېنو پاته لمسيان او کړوسي چې د هغو پر لمسيانو او کړوسيانو باچاهي کوي. چا چې به وځان ته حلالوني او خاندانه ويل .مثال لکه دا ځيني خلک ،کورونه او قبيلې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې لا دا خبره په خولۀ کښې وه چې د تېبل په پروته پنډه ښيښه کښې يوه څهره را ښکاره شوه.زۀ وار خطا شوم.خولې را باندې ماتې شوې.بدن مې په رېږديدو شو.د دې سترګې په ما کښې،زما سترګې په دې کښې ښخې وې . نۀ دې له ما سترګې اړولې نۀ ما له دې. له وېرې مې ورته وويل "خوشحال ختټک خو نۀ يې؟ "
د څهرې خولۀ وخوځېده .په سپينو غاښونو يې څۀ داسې وويل

"نامرد فخر په نصب کا
مرد نۀ مور لري نۀ پلار "

چې راويښ شوم.په خولو کښې غرق وم. سا مې لنډه لنډه کېده . نۀ ډاکټر فرزانه وه،نۀ خوشحال ختټک.سترګې مې وغړولې. په هغه خونه کښې پر هغه پلنګ پروت وم،کوم ته چې به فريد بابا د بل نامحرومې ښځې راوستې .هم پر هغه بالښت او پلنګ پروت وم .دا مې محسوسه کړه چې خوشحال خان وايي "د پلار په نوم او دولت سړی نۀ سړی کېږي."

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library